

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

[1969 மார்ச் 12]

வளர்ச்சி உள்ளாட்சித் துறையில் பிறப்பிக்கப்படும். மதுரை மாவட்டத் தில் நிலைமை எவ்வாறுள்ளதென்பது பற்றி மேற்கொண்டும் ஓர் அறிக்கை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடமிருந்து பெறப்பட்டு தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

திரு. என். எஸ். வி. சித்தன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் மதுரை வட்டத்தில் மழை இல்லை, பல பகுதி தரிசாகவிடப்பட்டிருக்கிறது. என்று சொன்னார். குடிதண்ணீருக்குக் கஷ்டம் இருப்பதை ஒப்புக் கொண்டார். இந்த ஆண்டு மாவட்டக் கலெக்டர் சுற்றுப் பயணம் செய்யும்போது கடன் வசூலை ஒத்திப் போடவேண்டும். நிலவரியைத் தள்ளுபடி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டோம். உடனடியாக பஞ்ச நிவாரண வேலைகளைத் துவக்க வேண்டுமென்றும் கோரினோம். இதுவரை எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. அதோடு கொள்முதல் என்ற பெயராலே ஒரு ஏக்கருக்குக் குறைவாக நிலம் உள்ளவர்களும், துன்பப் படுத்தப்படுகிறார்கள். அதை நிறுத்தவேண்டுமென்று கோரினோம், இவற்றை எல்லாம் நிறைவேற்றுவார்களா என்று கேட்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : உறுப்பினருடைய உணர்ச்சியைப் பாராட்டுகிறேன். அவரே மழையில்லை என்கிறார், கொள்முதல் செய்கிறார்கள் என்கிறார். இப்படி ஒன்றுக்கொன்று முரணாகச் சொல்கிறார். நான் முன்பும் சொல்லியிருக்கிறேன். ஒரு ஏக்கருக்குக் குறைவாக நிலம் உள்ளவர்களிடம் கொள்முதல் செய்யக்கூடாது என்று உத்தரவிட்டிருக்கிறோம். தவறாக நடந்துவிட்ட இடங்களில் கூட அதிகாரிகளை சமாதானம் கேட்டு நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறோம். ஆகவே இதுபற்றி உறுப்பினருடைய உணர்ச்சியை மதித்து நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். அதற்காகத்தான் விரிவான வேறு ஒரு அறிக்கை ஒன்றும் கேட்டிருக்கிறோம்.

திரு. என். எஸ். வி. சித்தன் : ஒரு பக்கத்தில் மழையில்லை என்கிறார், இன்னொரு பக்கத்தில் கொள்முதல் செய்யப்படுவதாக முரணாகச் சொல்கிறார் என்று அமைச்சர் சொன்னார். பம்புசெட்டு வைத்து நெல் விளைவித்த இடங்களில் தான் கொள்முதல் நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிறது. மேலும் பஞ்ச நிவாரண வேலைக்கு 3 லட்சம் என்பது போதவே போதாது. அதை அதிகப்படுத்தவும் அரசு ஆவன செய்யுமா?

4. 1969-70-ம் ஆண்டிற்கான நிதிக் கோரிக்கைகளின்மீது வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

கோரிக்கை எண் 13—கல்வி.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகின்றேன்.

“கோரிக்கை எண் 13—கல்வி* என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 66,04,43,800-க்கு மேற்படாத தொகையை அரசுக்கு வழங்க வேண்டும்.”

THIRU K. VINAYAKAM: Sir, to discuss the general policy and desirability of adopting a fixed educational policy including language problem, I move the cut motion standing in my name:

“That the allotment of Rs. 66,04,43,800 under Demand No. 13—Education—be reduced by Rs. 100.”

1969 மார்ச் 12]

திரு. சௌடி. எஸ். சுந்தரபாரதி : கல்லூரிகளில் தமிழ் போதனை மொழி (medium) வகுப்புகளுக்கு மாணவர்கள் சேர விரும்பாமல் பெரும்பாலும் ஆங்கில போதனை மொழி (medium) வகுப்புகளில் சேர விழையும் தன்மைபற்றி விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 13—கல்வி—என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப் படுகிற ரூ. 66,04,43,800-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. கொ. இரா. ஞானசம்பந்தன் : தமிழக ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கான விதிகளை (M. E. R.) சட்டபூர்வமாக ஆக்குவதுபற்றி விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 13—கல்வி—என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகிற ரூ. 66,04,43,800-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. சோ. அழகர்சாமி : பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு, தேர்வுபெற்ற வரிசைப்படி வேலை கிடைக்க மாவட்ட அளவில் நடைமுறை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 13—கல்வி—என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகிற ரூ. 66,04,43,800-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன்.

திரு. கே. என். குமாரசாமி : தொழிற்பயிற்சியை விரிவுபடுத்துகின்ற திட்டத்தை விஸ்தரிக்கப் பள்ளிகளில் ஒரு மணி நேரம் வகுப்புகளில் பாட முறையுண்டாக்குவதுபற்றி விவாதிக்க—

“கோரிக்கை எண் 13—கல்வி—என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப் படுகிற ரூ. 66,04,43,800-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன்.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கையும், வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவையின் விவாதத்திற்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

திரு. ரா. கனகசபை : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்விக்காக இந்த ஆண்டு ரூ. 66,04,43,800 மானியம் கோரப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு பி. யு. லி. வகுப்பிலே இலவசக் கல்வி அளிப்பது என்றும் அரசாங்கம் தீர்மானித்து இருக்கிறது. இன்னும் பல புதிய கல்லூரிகளை ஆரம்பிப்பது என்றும், சில கல்லூரிகளில் எம்.எ., எம்.எஸ்.ஸி. போன்ற மேல்வகுப்பை ஆரம்பிப்பது என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை எல்லாம் வர வேற்கத்தக்கவை.

ஆனால், நாம் எவ்வளவு தொகை செலவழித்தாலும் செலவழிக்கப்படுகின்ற தொகை என்ன முறையில் பயன்பட்டு வருகிறது என்பதையும் யோசிக்க வேண்டும். இப்போது அப்படி யோசிப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதிகமாகக் கல்லூரிகளைத் திறப்பதும், அதிகமான மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதும் சென்ற ஆண்டைவிட இந்த ஆண்டு கல்விக்காக அதிக நிதி ஒதுக்கினோம் என்பதும் இப்படியாக நம்முடைய மதிப்புக் காலாண்டிடிவல் ஆகத்தான் இருக்கிறதே தவிர க்வாலிடி என்ன நிலைமையில் இருக்கிறது என்பதை நாம் ஆராய்ந்து பார்ப்பதில்லை. பொதுவாகப் பல கல்லூரிகளை நாம் திறந்தாலும் நமது மாணவர்கள் தங்கள் இஷ்டமான பாடம் எடுத்துக் கொள்ளவும் வசதி இல்லை—ஆசிரியர்கள் இல்லை. கலைப்பிரிவு—ஆர்ட்ஸ் கல்லூரிகளிலும் இதே நிலைதான். அதேமாதிரி சையன்ஸ் பகுதியில் மாணவர்கள் சேர விரும்பினால் இடம் கிடைப்பதில்லை. மேற் கொண்டு திறப்பதுபற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறோமே தவிர திறக்கப்பட்டவைகளில் வசதிகளைப் பெருக்க நாம் யோசிக்கவில்லை.

அதோடு எல்லோருடைய கவனத்திற்கும் கொண்டு வரக்கூடிய முக்கியமான சங்கதி மாணவர்களிடையே இன்டிஸிப்ளின். எங்கு பார்த்தாலும் பரவிவருகிறது. [சமீபத்திலே [அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே

[திரு. ரா. கணகசபை]

[1969 மார்ச் 12]

புதுச்சேரி முதல் வாரத்திலே இரண்டு மாணவர்களிடையே சண்டை. ஆனால் யினால் இரண்டு மாடங்களுக்கு அந்தப் பல்கலைக் கழகம் மூடப்பட்டு விட்டது. காரணம் திடீர்ப் பிரச்சனை, இந்திப் பிரச்சனை போன்ற எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. தனிப்பட்டவர்களுடைய சண்டையினாலே அது மூடப்பட்டது. இதற்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்று என்னைக் கேட்டால் அமைச்சர் அவர்கள் கல்வி சம்பந்தமாக ஒரு பெரிய நிபுணர்கள் கொண்ட குழுவை எப்பொழுதும் ஆலோசனைக்காக வைத்துக் கொண்டு அவர்களை அடிக்கடி கலந்து இதிலே நல்ல முறையில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மொழிப் பிரச்சனை எப்பொழுது பார்த்தாலும் ஒரு சிக்கலான பிரச்சனை யாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. திட்டவாட்டமான ஒரு கொள்கை இல்லை. இந்த அரசு வந்ததற்குப் பிறகு முன்பு இருந்த கல்வியமைச்சர் அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே பேசும்பொழுது மும்மொழித் திட்டத்தை வற்புறுத்திப் பேசியிருக்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு இரு மொழிக் கொள்கை என்று பேசிவருகிறார்கள். எந்தக் கொள்கையாக இருந்தாலும் அந்தக் கொள்கை அகில இந்திய ரீதியிலே நல்ல கொள்கையாகவும் மாணவர்களுடைய நலனைப் பாதுகாக்கக்கூடிய அளவிலேயும் இருக்கிறதா என்பதைத்தான் ஆலோசிக்க வேண்டுமே தவிர, அரசியல் காரணங்களுக்காகவோ தனிப்பட்டவர்களுடைய விருப்பு வெறுப்புகளுக்காகவோ கொள்கையை வகுத்துக் கொண்டே போனால் பிற்காலத்திலே இந்த நாட்டை ஆளக்கூடியவர்களாக இருக்கிற மாணவர்கள் பல இன்னல்களுக்கு ஆளாவார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அதோடு பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் பல்கலைக் கழகங்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால், அவை சரியானபடி செலவழிக்கப்படுகிறதா என்ன மாதிரி உபயோகப்படுத்தி வருகிறார்கள், நாம் கொடுக்கின்ற ரூபா, மாணவர்களுக்கு நல்ல முறையிலே பயன்படுகிறதா கல்வியின் தரம் உயர்வதற்கு என்ன உதவி செய்யப்படுகிறது என்று எல்லாம் பார்ப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை. காரணம் யுனிவர்சிட்டி என்றாலே அது அடான மஸ் பாடி என்று சொல்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய பணம், மக்களிடத்தில் கசக்கிப் பிழிந்து வாரங்கிற வரிப் பணத்தைக் கொடுப்பது, என்ன மாதிரியாகச் செலவு செய்யப்படுகிறது என்று பார்ப்பதற்கு எந்தவிதமான அதிகாரமும் இல்லாமல் போய்விட்டால் அந்தப் பணம் விரயமாகத்தான் போய்விடும். அரசாங்கம் தலையிடாமல், பல்கலைக்கழகத்தில் தனிப்பட்டவர்கள் அதிகாரம் நடைபெறும்பொழுது அதைக் கேட்பதற்கு அரசாங்கத்திலே ஏதாவது வழிவகை செய்ய வேண்டும். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகச் சட்டத்திலே பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு பைனான்ஸ் கமிஷன் போட வேண்டுமென்று இருக்கிறது. முதன் முதலில் தான் போடவேண்டுமென்று இருக்கிறது. அப்படியில்லாமல் எப்பொழுதும் அப்படியிருக்க வேண்டுமென்று அந்தச் சட்டத்தைத் திருத்தி வரவு செலவுத் திட்டங்களைப் பார்த்து வீண் செலவுகளை எப்படித் தடுப்பது என்றெல்லாம் ஆலோசனை செய்து என்ன என்ன வழிவகைகள் செய்ய வேண்டுமோ அதை யெல்லாம் செய்யவேண்டும்.

அதோடு மட்டுமல்ல. எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் பெரிய புத்தகசாலைகள், லைப்ரரிஸ், வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்தப் புத்தக சாலைகள் எந்த அளவுக்கு உபயோகப்படுகின்றன, ஆசிரியர்களாலும் சரி, மாணவர்களாலும் சரி எந்த அளவுக்கு அவை உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன என்பதையெல்லாம் கண்காணிப்பதற்கு யாரும் இல்லை. பொதுவாகப் புத்தகங்கள் இவ்வளவு வால்யூம்கள் இருக்கின்றன என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ளப்பட்டாலும் அதை உபயோகப்படுத்தக்கூடிய நல்ல வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டும். ஒருபடி அதிகமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் ஆசிரியர்கள் கல்லூரிக்குச் சென்று சொல்லிக் கொடுக்கின்றபொழுது நோட்ஸை படித்துவிட்டுத்தான் போய்ச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். அரசாங்கம் நல்ல முறையில் யோசனை செய்து நோட்ஸ் போடுவதையே தடுப்பதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்

1969 மார்ச் 12]

[திரு. ரா. கணகசபை]

கொள்கிறேன். மாணவர்கள் டெக்ஸ்ட் புக்கையும் படிப்பதில்லை, புத்தக சாலைகளிலும் படிப்பதில்லை, இதனால் கல்வியின் தரம் குறைந்துகொண்டே வருகிறது. ஐ.எ.எஸ். ரிசல்டைப் பார்த்தாலே அது தெரியும். முன்பு ஒவ்வொரு வருடமும் அதிகமாக நம்முடைய மாநிலத்திலே பாஸ் பண்ணுவார்கள். இப்பொழுது குறைந்து கொண்டே வரக்கூடிய நிலைமதான் இருக்கிறது. ஆகவே நாம் செலவுபிக்கின்ற பணத்திற்கு நல்ல பலன் கிடைப்பதாக இருக்க வேண்டும். அந்த முறையில் பல்கலைக் கழகத்தைக் கண்காணிப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டும்.

சமீபத்திலே ஒரு ஆடிட் ரிப்போர்ட்டைப் பார்த்தேன். 1966-67இல் பார்த்தால் 1961-62 லிருந்து ஆடிட் அப்ஜெக்ஷன்ஸ் 1,392 இருக்கின்றன. அது 62,72,737 ரூபாய்க்கு இருக்கிறது. அதற்கு செனட்டிலே என்ன பதில் சொல்கிறார்கள் என்றால் அதிலே 228 அப்ஜெக்ஷன்களுக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டோம் என்று சொல்கிறார்கள். அதைப்பற்றி மேற்கொண்டு ஒன்றும் இல்லை. ஆடிட்டை எக்ஸாமினர் ஆப் லோக்கல் பண்ட் அக்கவுண்ட்ஸ் தான் செய்கிறார்கள். அங்கே வந்திருந்த ஒரு அவரிஸ்டெண்ட் எக்ஸாமினருடன் நான் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவர் சொன்னார், நாங்கள் முனிசிபல் ஆடிட்டையும் செய்கிறோம். யூனிவர்சிட்டி ஆடிட்டையும் செய்கிறோம், ஆனால் யூனிவர்சிட்டி என்பது அட்டானமஸ் பாடி என்று சொன்னார். வேடிக்கை என்னவென்றால் தெற்கு கோபுரத்தை விலைக்கு வாங்கலாமா என்றால் அதற்கு சிண்டிகேட் சாங்ஷன் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள்.....

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் அந்த சிண்டிகேட்டில் இப்பொழுது இருக்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை, ஆனால் அவரும் ஒரு அங்கத்தினராக அதில் இருந்தார்.

திரு. ரா. கணகசபை : இருந்து, அந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்று முயற்சி செய்து எந்தவிதப் பயனும் இல்லை என்பதால் நான் அதை விட்டுவிட்டேன். ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னேயே ராஜிநாமா பண்ணிவிட்டேன்.

அதோடு பல்கலைக் கழகங்களிலே ஆசிரியர்களுக்கு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக ஆசிரியர்களுக்கு போர்ட் பிளான் ஸ்கேலஸ் கொடுக்கப்படவில்லை. மற்றவர்களுக்கு கொடுப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அது மட்டுமல்ல, அவர்களுக்குப் பஞ்சப்படியும் கொடுக்கப்படவில்லை. காரணம் பணம் இல்லை என்ற ஒரே காரணத்தினாலேதான். லாஸ்ட் கிரேட் செர்வண்ட்ஸ் அவர்களுக்கு இந்த சென்னை அரசாங்கத்திலே கொடுக்கப்படுவதைப்போல பஞ்சப்படி கொடுக்கப்படாமல் அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்து அரசாங்கம் அவர்களுக்கு உதவி செய்து 80 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்து அவர்களுக்கு அது கொடுக்கப்பட்டது. இதர செலவுகள் செய்யப்படும் பொழுதும் பல அனுவசியச் செலவுகள் செய்யப்படுகின்றன. மற்றப் பல்கலைக் கழகங்களைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாததாலே தெரிந்ததைப்பற்றிச் சொல்கிறேன். அதேமாதிரியான அனுவசியமான காரியங்களை நிறுத்துவதற்கு அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் இருக்க வேண்டும். அங்கு இருக்கின்ற ஊழியர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்க என்ன என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதையெல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே இருக்கிற சட்டம் 1928-ஆம் ஆண்டிலே ஆக்கப்பட்டிருக்கிற சட்டம். ஆனால், மற்ற இரண்டு பல்கலைக் கழகங்களிலும் இல்லாத சில அம்சங்கள் அந்தச் சட்டத்தில் இருக்கின்றன. அதை ஆராய்ச்சி செய்து அதைத் திருத்துவதற்குப் பற்பல கல்வி நிபுணர்களைக் கொண்ட ஒரு குழு இருந்து அதைப்பற்றிய ஒரு அறிக்கையை முன்பு இருந்த அரசாங்கத்திற்குச் சமர்ப்பித்தது. என்ன காரணத்தாலோ அது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அந்தக் குழுவின் அறிக்கையை அரசாங்கம் பரிசீலித்து உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாணவர்களுக்கு என்.சி.சி. பயிற்சி பற்றி ஒரு வார்த்தை. என்.சி.சி. அதிகாரி ஒருவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, இந்த அரசின் கொள்கையால் இங்குள்ள மாணவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பலன் கிடைக்கா

[திரு. ரா. கனகசபை]

[1969 மார்ச் 12]

மல் போய்விடுகிறது, ஆண்டு ஒன்றுக்கு மூன்று கோடி ரூபாய் வரை அதற்காக இந்த மாநிலம் பணம் பெறுவது நின்று விடுவதோடு மாணவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பயிற்சி கிடைக்காமல் போய்விடுகிறது. பெரிய உத்தியோகங்கள் கிடைக்கும் வாய்ப்பை இழந்து விடுகிறார்கள். சில சொற்கள்தான் இறுதியில் உள்ளன. அவற்றை மாற்ற வேண்டுமென்று சொல்லும்போது அகில இந்திய ரீதியில் எல்லா இடங்களிலும் இந்தியில் இருக்கும்போது இங்கே மாற்றினால், இங்கே பயிற்சி பெற்றவர்கள் அங்கே செல்லும்போது காலைத் தூக்கு எஞ்ஞல் கையைத் தூக்கக்கூடிய நிலை ஏற்படும். ஆகவே, இதிலே இளைஞர்கள் பயன்படும்படியாக ஒரு திட்டத்தை சீக்கிரம் கொண்டு வர வேண்டும். மாணவர்களுடைய காரக்டர் பில்டிங்குக்கு அது துணை புரிகிறது. இப்போது இருக்கிற சில பூசல்கள், சிக்கல்கள் எல்லாம் கூடக் குறையும். ஆகவே, இதிலே எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கையை உடனடியாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கல்வி என்பது 'the ultimate aim and essence of education is the training of character', என்று காலம் சென்ற முதலமைச்சர் அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டமளிப்பு விழாவில் பேசுகிற போது சொன்ன ஒன்றை ஏற்றுக் கொண்டு எஜுகேஷனல் பாலிசியை வகுத்தாலே போதும்; வேறு ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. காமன் மெனுக்கு என்ன பண்ணுகிறோம்? அவன் கொடுக்கிற வரிப் பணத்திலிருந்து உங்களை எல்லாம் படிக்க வைக்கிறோம், நீங்கள் அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய காரியம் என்ன என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதற்குத் தக்கபடி பல்கலைக் கழகங்கள் தேர்ச்சி கொடுக்க வேண்டும் என்று பேசியிருக்கிறார்கள். அதைக் கொண்டு காலத்திற்கேற்ப கல்வித் துறையிலே மாற்றம் செய்ய வேண்டுமோ அந்த வகையிலே மாற்றி, மாணவர்கள் எந்தத் துறையிலே பயிற்சி பெற விரும்புகிறார்களோ அதற்கான வசதிகள் எல்லாம் செய்து கல்வி முறையை வகுக்க வேண்டுமென்று கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அலுவல் ஆய்வுக் குழுவில் ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் இவ்வளவு நேரம் ஒதுக்குவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு 50 நிமிடந்தான் வரும். கொரடா அவர்கள் 10 பெயர்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். அதன் படி ஐந்து நிமிஷத்திற்கு மேல் ஒரு உறுப்பினருக்கு வராது. ஆகவே, ஐந்து நிமிஷத்திற்குள் முடித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

*** திரு. பு. செ. முத்துச்செல்வன் :** பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் நம்முடைய மாண்புமிகு கல்விமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விழைகிறேன். கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது 66 கோடியே 4 இலட்ச ரூபாய் அளவுக்கு கோரிக்கை கொடுக்கப்பட்டிருப்பது பாராட்டுக்குரியதாகும். சென்ற ஆட்சி காலத்தில் 1966-67-ம் ஆண்டில் 40 கோடி ரூபாய் மட்டுந்தான் கல்விக்காகச் செலவழிக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்த நிலை மாற்றப்பட்டு இன்று 66 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்கிறோம் என்பது கல்வியினுடைய வளர்ச்சியிலே இந்த அரசு எந்த அளவுக்குக் கவனம் கொண்டிருக்கிறது என்பதற்குச் சான்றாகும்.

இந்த ஆட்சிக் காலத்திலே கல்லூரிகள் எந்த அளவுக்குத் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று பார்த்தால் வளர்ச்சியிலே அக்கறை காட்டுவது தெரியும். சென்ற ஆட்சிக் காலத்திலே 1966-67-லே 105 கல்லூரிகள் இருந்தன என்றால் இந்த ஆட்சி வந்து இரண்டு ஆண்டுகளிலே அது 126 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. 21 கல்லூரிகள் அதிகமாகத் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 1969-70-ல் மேலும் நான்கு புதிய கல்லூரிகளைத் திறக்கவும் திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு நல்ல எதிர்காலத்தைக் காட்டுவதாக அமைந்திருக்கிறது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளை எடுத்துக் கொண்டாலும் கடந்த

1969 மார்ச் 12]

[திரு. பு. செ. முத்துச்செல்வன்]

இரண்டு ஆண்டுகளில் 134 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் திறக்கப்பட்டு சீரிய முறையில் நடைபெற்று வருகின்றன. 1969-70-ல் மேலும் பல உயர்நிலைப் பள்ளிகளைத் திறக்க திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. சென்ற ஆட்சிக் காலத் திலே இல்லாத பல புதிய அம்சங்கள் கடந்த இரண்டு ஆண்டு ஆட்சியிலே ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நல்ல தரமான கல்வியை வளர்க்க வேண்டுமென் பதற்காக நம்முடைய இராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு எம்.எ. (ஆங் கிலம்) படிக்க உதவித் தொகை எல்லாம் வழங்க வகை செய்திருக்கிறது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் நிரம்ப விஞ்ஞானக் கூடங்கள் ஏற்படுத்த வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கடந்த ஆட்சிக் காலத்திலே பள்ளிகள் திறக்கப் பட்டன என்றும், 1,500, 2,000 என்றும் எண்ணிக்கையைக் காட்டுவார் களே தவிர, அந்த பள்ளிகளுக்கு நல்ல கட்டடங்கள் இருக்காது. மேல் கூரை இல்லாத கட்டிடங்களும், வசதியற்ற கட்டடங்களும்மாதான் இருந் தன, பல பள்ளிகளில் விஞ்ஞானக் கூடங்களே இல்லாத நிலைமை இருந் தன, தற்போது நல்ல கட்டடங்களுக்கு வகை செய்திருப்பதோடு கூட எல்லாப் பள்ளிகளிலும் விஞ்ஞானக் கூடங்களை ஏற்படுத்தவும் வழி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதே போன்று நூலகங்களும் முன்பு எல்லாப் பள்ளிகளிலும் கிடையாது. எல்லாப் பள்ளிகளிலும் நூலகங்கள் ஏற் படுத்தவும் வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பப் பள்ளிகளில் நூலகத் திற்காக 30 ரூபாயும், நடுநிலைப் பள்ளிகளில் 60 ரூபாயும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஐயாயிரம் ரூபாய் வரையிலும் செலவழித்து நூலகங்களை ஏற்படுத்துவதற்காகச் செலவு செய்ய வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நம் முடைய பள்ளிகளிலே நல்ல தரமான கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டுமென் பதற்காக பட்டப் படிப்பு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு உதவித் தொகை அளித்து அதன் வாயிலாக எம்.இ.டி. போன்ற மேல் படிப்புக்கு அனுப்பவும் அவர்கள் மூலமாக மற்ற ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல பயிற்சி அளிக்கவும் இந்த அரசு வழி செய்திருக்கிறது. இந்த முறைகளினால் தரமான கல்வி அளிக்க இந்த அரசு எடுத்துக் கொண்டுள்ள முயற்சிகள் பாராட்டுக்குரியதாகும். பள்ளிகளில் மதிய உணவுத் திட்டத்தைப் பொருத்தவரை கேர் நிறுவனத்தின் மூலமாக 30, 40 சென்டர்களிலே அமெரிக்க நிறுவனத் தாரின் உதவித் தொகை பெற்று செங்கற்பட்டு, வட ஆற்காடு, தென்னாற் காடு போன்ற மாவட்டங்களின் மூலம் மதிய உணவுத் திட்டத்திற்கு வகை செய்யப்பட்டுப்பது பாராட்டுக்குரிய ஒன்றாகும். இது போன்ற பல வகை களிலே இந்த மானியக் கோரிக்கையிலே வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இத்தகைய நல்ல காரியங்களுக்காக 66 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் ஒதுக்கி யிருப்பதைப் பாராட்டி, இதிலே எதிர்க்கட்சி நண்பர்கள் எல்லாம் ஒத் துறைப்புக் கொடுத்து இந்த அரசைப் பாராட்டுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை யோடு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. சா. மெய்யப்பன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியக் கோரிக்கையைப் பொறுத்தவரில் நான் என் கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கல்வி மேம்பாடு அடையவேண்டுமென்று நினைப்பது பொதுப்படையான நோக்கம். அதற்கு எந்த விதமான எதிர்ப்பும் இருக்காது. ஆனால் நம் அரசின் கொள்கைப்படியும், திட்டப்படியும் கல்வி முதலியவற்றில் முன்னேற்றம் செய்வது என்று சொல்வதில், ஒரு படியிலிருந்து அடுத்த படிக்கு ஏறுவதற்குத் தகுந்த சூழ்நிலையும் சந்தர்ப்பமும் இருக்க வேண்டும் என்று இங்கு கூறப்பட்டிருக்கிறது. முதல் படியாக நாம் உயர்தர கல்வி வகுப்புகள் வரை கல்வி இலவசம் என்று வைத்தோம். இதை நான் சொல்வதால் பி.யு.சி. வகுப்பிற்கு இலவசக் கல்வி அளித்திருப்பதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கிறேன் என்று எண்ண வேண்டாம். அதை நான் வரவேற்கிறேன். வரவேற்பதாக பொது விவாதத்தின்போது கூறியிருக்கிறேன். பொது விவாதத்தின்போது குறிப்பிடுகையில், அந்தப்படி ஏறும் சந்தர்ப்பம் இப்போது கிடைத்துள்ளதா அல்லது அப்படி ஏறக்கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமலேயே நாம் இப்போது ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறோமா என் பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம் என்று கூறியிருக்கிறேன். எவ்வளவோ பேர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி.-யில் பாஸ் செய்து “எலிஜிபிள் ஃபார் காலேஜ் கோர்ஸ்” என்று நற்சான்று வழங்கப்

[திரு. சா. மெய்யப்பன்]

[1969 மார்ச் 12]

படுகிறது. அப்படி “எலிஜிபின் ஃபார் காலேஜ் கோர்ஸ்” என்று நற் சான்று வழங்கப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம் காலேஜில் இடம் கொடுத்தாக வேண்டும். கல்லூரிகளை அதிகப்படுத்தாமல் இருப்பதால் “எலிஜிபின் ஃபார் காலேஜ் கோர்ஸ்” என்று நற்சான்று வழங்கியவர்களுக்கு கல்லூரிகளில் இடம் கிடைக்காமல் இட நெருக்கடி ஏற்படுகிறது. அப்படி இட நெருக்கடி ஏற்படுவதன் காரணத்தினால் கல்லூரிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அதிகாரத்தை வைத்துக் கொண்டு, அட்டானமஸ் பாடி என்று சொல்லிக்கொண்டு, அம்சங்கள் ரூபத்தில் இடங்கள் மறுக்கப்படுகின்றன. ஜாதி மத அடிப்படையிலும் அல்லது சிபார்சுகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு சேர்த்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் வெளியில் சொல்வது அம்சங்களில் அதிகமாக மார்க் வாங்கியிருப்பதால் சேர்த்துக் கொள்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். இப்படி ஒரு சில கல்லூரிகளில் சொல்லி சிலர் தட்டிக் கழிக்கப்பட்டார்கள். சிபார்சு அதிகமானால் அதற்கு மேல் ஸ்பெஷல் கெமிஸ்ட்ரி, ஸ்பெஷல் மாத், மாத்ரிகல் என்று சில குறைகளை ஏற்படுத்தி தங்கள் விருப்பம்போல் செய்திருக்கிறார்கள். பின்னர், தட்டிக் கழிப்பதற்கு உதவியாக தமிழ் மீடியம் ஆஃப் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் எடுத்துக் கொள்கிறாயா அப்படியானால் இடம் தருகிறோம் என்று சொல்லி தட்டிக் கழிக்கிறார்கள். அப்படி கல்லூரிகளில் இடம் கிடைக்காததொரு நிலையிருப்பதினால்தான் இந்த மானியத்தின்மீது நான் ஒரு வெட்டுத் தீர்மானம் கொடுத்திருக்கிறேன்.

இட நெருக்கடி பற்றி ஆலோசிக்க என்று சொல்லி இப்போது இந்த அறிக்கையில் நான்கு கல்லூரிகள் ஏற்படுத்தப் போவதாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது, அது வரவேற்கத்தக்கது. நான் சொல்வது 40 கல்லூரிகளாவது திறக்கப்பட வேண்டும். அப்படி நார்பது கல்லூரிகள் திறக்கப் படும்போது அவை இருக்கக்கூடிய இடம் கொண்டு போன்ற முன்னேற்ற மடைந்த பகுதிகளில் இருக்கக்கூடாது. பின்தங்கிய பகுதிகளில்தான் அந்தக் கல்லூரிகள் ஏற்படவேண்டும். அப்படி கல்லூரிகள் ஏற்படும் போது நல்ல கட்டடங்கள் இருக்க வேண்டும், ஆசிரியர்கள் இருக்க வேண்டும், நல்ல லாபரெட்டரி இருக்க வேண்டும், நல்ல நூல் நிலையம் இருக்க வேண்டும். இவையெல்லாம் பேச்சுக்காக கல்லூரிகளை ஏற்படுத்தி விட்டோம் என்றால் இப்போது மருந்துகள் இல்லாத, டாக்டர்கள் இல்லாத மருந்தகங்கள் இருப்பது போல்தான் இருக்கும். ஆகவே கல்வி விஷயத்தில் கண்டிப்பாக வினையாட்டுக் கூடாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆக, அதிகப்படியான கல்லூரிகள் ஏற்படுத்த வேண்டும், அதுவும் அவைகள் பின்தங்கிய பகுதிகளில் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு தாலுகாவிற்கும் ஒரு கல்லூரி ஏற்பட வேண்டும். அதில் ஜாதி மத அடிப்படையிலோ அல்லது உள் மனு முன்னால் வந்தது, பின்னால் வந்தது என்று சொல்லியோ எந்த அடிப்படையிலும் இடம் நிராகரிக்கப்படக் கூடாது. எந்தயிடத்தில் அவர்கள் கல்லூரியில் இடம் வேண்டுமென்று சொல்கிறார்களோ அந்த இடத்தில் அவர்களுக்கு இடம் கிடைப்பதற்கான வழிவகை செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் ஃபீர் எட்யூக்கேஷன் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்கிறோமே அந்தப் பிரகாசம் அப்போதுதான் மினுக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நம் பல்கலைக்கழகங்களில் நடக்கிற ஆடிட்டைப் பொறுத்த வரையில் உள்ள சில குறைபாடுகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். குறிப்பாக மதுரைப் பல்கலைக் கழக ஆடிட்டில் 151 குறைபாடுகள் ஏற்பட்டிருப்பதாக அறிகிறேன். அதன் பேரில் என்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை அரசு கண்காணிக்க வேண்டும். ஆட்டானமஸ் பாடி என்று சொல்கிறார்கள். கல்வித் துறையில் ஆட்டானமஸ் பாடி என்றுதான் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமே தவிர அதன் நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடக்கிறதா என்ற விஷயத்தில் நாம் மானியம் வழங்கும்

1969 மார்ச் 12]

[திரு. சா. மெய்யப்பன்]

போது அரசின் கண்காணிப்பு தேவை. செனட் மீட்டிங் மற்றவைகள் நடக்கும்போது பல காரியங்கள் பற்றி விவாதிக்கப்படுகின்றன. காரைக்குடி கல்லூரியில் பெண்களுக்காக ஒரு சில இடங்களை ஒதுக்கிய காரணத்திற்காக மதுரை பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து ஒரு நோட்டீஸ் பிறப்பிக்கப்பட்டது. கோட்டையூரில் ஒரு பெண்கள் கல்லூரி இருக்கிறதே, அப்படியிருக்க ஏன் இப்படிச் செய்தீர்கள், ஆகவே அஃபிலியேஷனை என் டில் கண்டிஷனுடன் சேர்த்துக் கொடுத்து பிறப்பித்திருப்பதாக அறிகிறேன். இது பற்றி செனட்டில் கேட்போது அந்த மாதிரியானதொரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை என்று துணை வேந்தர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் நடவடிக்கை எட்டைப் பார்க்கும்போது நடவடிக்கைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன என்று இருப்பதாக அறிகிறோம். ஆகவே இதுபோன்ற காரியங்களை செனட் போன்ற மீட்டிங்கில் கொண்டுவரும் போது அதைப் பரிசீலித்து தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டு ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி மட்டும் குறிப்பிட்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

விங்க்விஸ்டிக் மைனாரிட்டிக்கு குறிப்பாக கீழ் வகுப்புகளில் தெலுங்கு போன்ற மொழிகளில் பாடம் போதிக்கவும் அடுத்தபடியாக கல்லூரிகளில் ஆங்கிலத்தில் பாடம் போதிக்கவும் வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு வணக்கம் செலுத்தி அமர்கிறேன்.

திரு. எல். கணேசன் : மாண்புமிகு மாமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியக் கோரிக்கையினை என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு என் நன்றியை முதற்கண் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நம் அரசின் செலவில் 23 பர் செனட் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 66 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏறத்தாழ கால் பங்கு கல்விக்காகச் செலவிடுகிறோம். அது கல்வியின்பால் கழக அரசுக்குள்ளே முதலில் சிறப்பைக் காட்டுவதாக இருக்கிறது. புதிய பள்ளிகள், புதிய உயர்நிலைப் பள்ளிகள், புதிய கல்லூரிகள் என்று இப்படி திறந்துகொண்டேயிருக்கிறோம். பி.யு.ஸி. வகுப்பு வரை எல்லோருக்கும் கல்வி இலவசம் என்ற நிலையை நாம் உருவாக்கியிருக்கிறோம். ஏழை எளிய மாணவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் வழங்குவதற்காக ஏராளமான தொகை நம் அரசு ஒதுக்கியுள்ளது. இப்படிப் பாராட்டுதற்குரிய பல அம்சங்கள் இதில் அடங்கியுள்ளன.

மொழியைப் பொறுத்த வரையில் இந்தி பாடமரக இருக்கக்கூடாது என்று வரையறை செய்துவிட்ட மகத்தான திருப்பத்தை உருவாக்கிய பெருமை, கழக அரசுக்கு உண்டு. அதோடு அரசின் கடமை முடிந்து விட்டதாக நான் கருதவில்லை. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் இந்தி மட்டுமே ஆட்சிமொழி, ஆங்கிலம் தாற்காலிகமாக துணை ஆட்சிமொழியாக இருக்கும் என்ற நிலையில் விதிகளை மத்திய அரசு செய்து வைத்துக் கொண்டு அந்த விதிகள் அப்படியே இருக்கின்ற நிலையில் இங்கு தமிழகத்தில் மட்டும் பள்ளிகளில் இந்தி கூடாது என்ற நிலையை உருவாக்கி விடுவதால் பிரச்சனை முடிந்து விட்டதாகாது. அந்த விதி போக்கப்படுகிற வரையில், அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்துகிற வரையில் தமிழ் நாட்டு அரசின் போராட்டம் முடிந்து விட்டதாக என்னால் கருத முடியவில்லை. தமிழகம் மட்டும் இத்துறையில் தனித்திருந்து போராடுவதை விட அண்டை மாநிலங்களை ஒன்றாக இணைத்துக் கொண்டு அந்த முதல்வர்களை எல்லாம் நமக்குப் பக்கபலமாக வைத்துக்கொண்டு நிச்சயமாக நடு அரசோடு போராட வேண்டும். இந்தி ஆட்சிமொழி என்ற நிலை அறவே போக்கப்பட வேண்டும். அதற்குரிய வாய்ப்பிருப்பதாக நம்புகிறேன். அதைக் கேரள முதல்வர் அவர்கள் எதிர்க்கிறார்கள். வங்கத்தில் இப்போது உருவாகியிருக்கிற அமைச்சரவை அதற்கு உறுதுணையாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். எனவே இத்துறையில் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை தமிழக அரசும், தமிழக முதல் அமைச்சர் அவர்களும் முயன்று செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பயிற்சி மொழிப்பற்றி கருதுகிற நேரத்தில் அங்கும் சிக்கல் வருகிறது. தமிழ்தான் பயிற்சிமொழியாக இருக்க வேண்டும். எல்லா மட்டங்களிலும் அது பயிற்சி மொழியாக ஆக்கப்பட வேண்டுமென்ற கொள்கையில்

[திரு. எல். கணேசன்]

[1969 மார்ச் 12]

தீவிரம் போதாதோ, முனைப்பு போதாதோ, வேகம் போதாதோ என்ற நிலைபெறப்படுவதாக நான் நம்புகிறேன். அதுவும், விரும்பினால் தனியார் துறையில் இருக்கின்ற கல்லூரிகளில் தமிழைப்பயிற்சி மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற நிலையைச் சொல்லுகிறார்கள். தமிழும் பயிற்சி மொழி, ஆங்கிலமும் பயிற்சி மொழி என்று இரண்டும் இருக்கும் ஒரே நேரத்தில் என்ற நிலை இருக்கும் வரையில் தமிழ் மொழி பயிற்சி மொழியாகக்கூட ஆகமுடியாத நிலையிருக்கிறது. நான் என்னுடைய நோடி அனுபவத்திலிருந்து சொல்லுகின்றேன். மிகக் குறைந்த மதிப் பெண்கள் பெற்ற மாணவர்க்கூட தமிழிலே சோ மறுக்கிறார்கள். அந்தப் புள்ளிவிவரத்தை முன்னாலேயிருந்தவர்கள் காட்டி, தமிழிலே சேர மாணவர்கள் மறுக்கிறார்கள், எனவே, நாங்கள் விட்டுவிடப் போகிறோம் என்று அந்த முயற்சியைக் கைவிட்டுவிடுகிறார்கள். அப்படிச் சாரணம் காட்டுவதற்குத்தான் அது பயன்படுமே தவிர, உருவான பலனைத் தராது. ஒரு நிலையை எடுக்கிறோம் என்று சொன்னால் அந்த நிலையில் தமிழிலே தான் இருக்க வேண்டும்.

கலைப் பாடங்களில் தமிழைப்பாட மொழியாகக் வேண்டுமென்று சொன்னால் அது எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் எல்லா நிலைகளிலும் உருவாக்கப்பட வேண்டும். ஆங்கிலமும் இருக்கலாம் என்ற நிலையில் இருக்கக்கூடாது அப்படிச் செய்தால் தவிர தமிழைப்பயிற்சி மொழியாக்குவதில் நாம் வெற்றி பெற முடியும் என்று நான் கருதவில்லை. இதிலே கூட இன்றொரு சிக்கல் இருக்கிறது. மத்திய அரசோடு மோத வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. கல்லூரிகளில் படிக்கும் மாணவர்கள் வேலை வாய்ப்பைக் கருதிப் படிக்கிறார்கள், வெறும் கல்வி அறிவுக்காகத்தான் படிக்கிறார்கள் என்று நம்பி விடக்கூடாது. தமிழிலே படித்துவிட்டால் மத்திய சர்க்காரின் பணிக் குழுவிலே நம்மாலே தேர்வு எழுத முடியாது என்ற அச்சம் இருக்கிறது. அந்த அச்சத்தைப் போக்க மாநில அரசுமட்டும் உத்தரவாதம் தருவதாகச் சொல்லிப் பயனில்லை. மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து அந்த உத்தரவாதத்தைப் பெற்றுத் தர வேண்டும். தமிழிலேயோ அல்லது வேறு பிராந்திய மொழிகளிலேயோ படித்தவர்களுக்கு ஒத்த வாய்ப்பு மத்திய அரசு பணிக்குழு தேர்வு எழுத, யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் “எழுதத் தை” இருக்காது என்ற உத்தரவாதத்தை மத்திய சர்க்கார் கொடுக்கவில்லை. அந்த உத்தரவாதத்தைப் பெற்றுத் தர வேண்டும்.

தமிழாசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் ஒரு நிலையில் 4 ஆண்டுகள் வரையில் படிக்கிறார்கள். இதிலே கூட வேறுபாடு இருக்கிறது. பி.டி ஸ்கேலுக்கு உரியவர்களுக்கு அந்த நிலை கொடுக்கப்படவில்லை. செகண்டரி கிரேடு படித்துவிட்டு ஹையர் கிரேடு அரிசியர்களாக வேலை செய்பவர்களுக்கு செகண்டரி கிரேடு சம்பளம் கொடுப்பதற்கு அரசு திட்டம் வைத்திருக்கிறது. அதே மாதிரி பி.டி. ஸ்கேலுக்கு உரிய தமிழாசிரியர்கள் அதற்குக் கீழேயுள்ள செகண்டரி கிரேடு சம்பளத்தில் இருக்கிறார்கள். அந்தச் சம்பளத்தை உயர்த்திக் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

அடுத்தபடியாக, என்னுடைய தொகுதியைப்பற்றி மிகச் சுருக்கமாகக் கூறி முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். என்னுடைய தொகுதியில் இருக்கின்ற பள்ளிக்கூடங்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கிறது என்றாலும், கட்டிடமே இல்லாத அளவுக்கு உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. குறிப்பாகத் திருமங்கலக்கோட்டை, பண்ணைக்கோட்டை ஆகிய ஊர்களில் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. இருந்தாலும், அவைகளுக்கென்று கட்டிடம் இல்லாமல் எலிமெண்டரி ஸ்கூலில் வைத்து நடத்துகிறார்கள். ஊராட்சி ஒன்றியம் அதைக் காலி செய்ய வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. வேறு வழியில்லை. தற்காலிகக் கொட்டகை கூட இப்போது விழுந்திருக்கிறது இருக்கின்ற பள்ளிக்கூடங்கள் சரியாக இருக்கின்றனவா, வேண்டிய வசதிகளைக் கொண்டிருக்கின்றனவா என்று பார்க்க வேண்டும். அதற்காக தமிழக அரசு கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கூறி என்னுடைய உரையை முடித்து விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

1969 மார்ச் 12]

*திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன் : தலைவரவர்களே, இந்த மானியத்தைப்பற்றி, என்னுடைய கட்சியின் நிலையைத் தெரிவிக்கும் முன்பு, கல்வி மானியம் மிகவும் முக்கியமான மானியம், அதற்கு அதிகப்படியான நேரத்தை ஒதுக்க வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். இன்று ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருக்கின்றவர்கள் எதிர்க்கட்சியில் அமர்ந்திருந்தபொழுது அவர்கள் கூறிய சில கருத்துக்களை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இந்த மானியம் பற்றி இரண்டு நாட்கள் விவாதம் நடைபெற வேண்டுமென்று கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக வற்புறுத்தப்பட்டு வந்து அந்த ஆசை நிறைவேறுதல் ஆசையாக இருக்கிறது என்று இன்று ஆளும் பொறுப்பிலே இருப்பவர்கள் எதிர்க்கட்சியிலே இருந்தபொழுது கூறினார்கள். இனி அடுத்த நிதி ஆண்டிலிருந்தாவது இம்மாதிரி பொது விஷயங்களை விவாதிக்க அதிகப்படியான நேரத்தை ஒதுக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளுகின்றேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : பிவினஸ் அட்வைசரி கமிட்டியிலே ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி, அவர்கள் கட்சித் தலைவர் ஒத்துக் கொண்ட ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி மீண்டும் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்வது சரியா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன் : இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலை எப்படிப் பிரித்துக்கொள்வது என்பதுதான். மார்ச் 31-ம் தேதிக்குள் பில்லை முடிக்க . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியத்தின் மீது பேசுங்கள். மறுப்பைப் பொருள்களுடன் மீது பேசினால் நேரம் போய்விடும்.

திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன் : கல்வி என்பது எப்படி ஒழுங்காக இருக்கிறதோ அதைப்போலத்தான் சமுதாயம் இருக்கும், அதைப்போலத்தான் எதிர்காலச் சமுதாயம் இருக்கும். எனவே, இந்த மானியத்திற்கு குறைந்த பட்சம் இரண்டு நாட்களாவது ஒதுக்க வேண்டுமென்ற யோசனையைத் தாமதமையுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அதை அரசு ஏற்றுக் கொண்டு, அடுத்த நிதிநிலை அறிக்கையின்போதுதாவது அப்படிக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், மேனேஜ்மென்டில் உள்ள நிறுவனங்களை அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதை ஆழமாக வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். இன்று அத்தகைய நிறுவனங்கள், கல்வியை லாப நோக்கோடுதான் நடத்துகின்றனர். அதில் ஆசிரியர்கள் கொடுமைப்படுத்தப்படுகிறார்கள். எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் என்று சொல்லக்கூடிய ஆசிரியர்கள், இன்று இழிவாக வாழக்கூடிய நிலையிலிருக்கிறது. தேவனும் பட்டி என்ற ஊர், திண்டுக்கல் தாலுகாவில் இருக்கிறது. 18 ஆசிரியர்கள் உள்ள ஒரு பள்ளி இருக்கிறது. அதில் 12 பேர் பெண்கள். அவர்களுக்கு 11 மாதங்களாகச் சம்பளம் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறது. இப்பொழுது என்ன நிலை என்றால், இவர்களுக்கு நோட்டீஸ் பிறப்பித்து இருக்கிறார்கள், வேலையை விட்டு நீக்கி, எஜுகேஷன் அத்தாரிட்டிகளின் உத்தரவுகளை மீறி நீக்கப்படுகிறது. இராஜபாளையத்தில் சங்கரசுப்பா என்ற ஆசிரியர் சட்ட விரோதமாக வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டிருக்கிறார். அதைப்பற்றி டி.வி.ஷனல் இன்ஸ்பெக்டர்,

The termination of the services of the teacher, Thiru S. Sankarassubba, has been effected through fraudulent means and in violation of the rules for recognition of elementary schools and that therefore it is unjust and irregular. . . .’ என்று தெளிவாக, வலியுறுத்தப்பட்டு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டும் இன்னமும் அவர் பள்ளியிலே சேர்க்கப்படவில்லை. அந்த ஆசிரியர் எனக்கு எழுதியிருக்கிறார். 8 மாத காலமாக ஆணை பிறப்பித்தும், டி. இ. ஓ. சொல்லியும் கூட என்னைப் பள்ளியில் சேர்க்கவில்லை, “நான் சாப்பாட்டுக்கே லாட்டரி அடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்று சொல்லக்கூடிய அவன் நிலை இருக்கிறது. மேனேஜ்மென்ட் பள்ளி

[திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன்] [1969 மார்ச் 12]

கள் இன்று லாப நோக்கத்திற்காக நடத்தப்படுகிறதே தவிர, சமுதாய முன்னேற்றத்திற்காக நடத்தவில்லை. எனவே, மேனேஜ்மென்ட் பொறுப்பிலேயுள்ள எல்லாக் கல்வி நிலையங்களையும் அரசு ஏற்றுக்கொள்ளாத வரையில் சமுதாய மேம்பாடு கிடைக்காது என்பதை வற்புறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

இன்று, நகரத்திலேயும் சரி, வெளியிலேயும் சரி தனியார் பள்ளிகளில் வேலை செய்யும் அத்தனை பேருக்கும் நகர வீட்டுவாடகை அவ்வளவுக் கொடுப்பது மிகமிக அவசியம். ஆசிரியர்கள் கல்வி சம்பந்தமாக குறிப்புகளைத் தயார் செய்வதற்கு அவர்களுக்கு அமைதியான வீடு இருக்க வேண்டும். இன்றிருக்கும் நிலையில் அவர்களுக்குச் சரியான வீடு கிடையாது. சித்திப்பதற்கு நேரம் கிடையாது. ஆகவே, போதுமான அளவுக்குப் பாடங்களுக்கான குறிப்புகளைத் தயார் பண்ணுவதற்கு முடியாத கஷ்டமான நிலை இருக்கிறது. எனவே, நகரத்திலும், வெளியிலும் வேலை செய்யக்கூடிய எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் வீட்டுவாடகைப்படி கொடுக்க வேண்டும். அதேபோல், என். ஜி. ஓக்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதைப் போல வைத்திய வசதிக்களுக்கான சலுகைகளையும் கொடுக்க அரசு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். இதையெல்லாம் நிறைவேற்றுவதற்குப் பொருளாதாரக் கஷ்டம் குறுக்கிடும். வான்ரவம்தான். இப்பொழுது 66 கோடி ரூபாய் ஒதுக்குகிறோம் என்றால், இன்னும் அதிகப் பொருளாதாரம் தேவை. மறைந்த முதலமைச்சர் மாண்புமிகு அண்ணா அவர்கள் முதல் சட்டசபை துவங்கியபோது, வருமானம் உள்ளவர்களிடமிருந்து அதிகமாக வசூலிப்பதில் தவறு இல்லை என்று கூறியிருக்கிறார்கள். இந்த 66 கோடி ரூபாயை இன்னும் அதிகமாக வேண்டுமென்றால் எங்கே பணம்? கோயிலில், மடத்தில் இருக்கிறது. பெரிய தனக்காரர்களிடம் இருக்கிறது. அவர்களிடமிருந்து வாங்க வேண்டும். அப்படி வாங்கி சமுதாயத்திற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும், கல்விக்குப்பயன்படுத்த வேண்டும்.

ஆசிரியர்களின் நிலையை எடுத்துக் கொண்டால், செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு 140 ரூபாய்க்கு மேல் போவது கிடையாது. ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு 90 ரூபாய்க்கு மேல் போவதில்லை. உதய உயர்வு அதோடு நின்று விடுகிறது. டைரக்டர் போன்றவர்கள், செகரட்டரி போன்றவர்கள் 2,000 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும்பொழுது சமுதாயத்தை உருவாக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு, கனிமண்ணைக் கொடுத்தால் அதைக் குரங்காகவும் செய்யலாம், அல்லது பிள்ளையாராகவும் செய்யலாம், அந்த அளவுக்குத்தான் சமுதாயமும் இருக்க முடியும், அதிலே ஈடுபட்டிருக்கக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு 140 ரூபாய்க்கு மேல் போவது கிடையாது செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு, 90 ரூபாய்க்கு மேல் போவது கிடையாது ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு. அந்த நிலை நீங்க வேண்டாமா? அதை மாற்றியாக வேண்டாமா? சமுதாய உயர்வுக்காகவும், முன்னேற்றத்திற்காகவும் காரணமாக இருக்கும் ஆசிரியர்கள் பற்றி இந்த நிலைமையை திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியாவது குறிப்பாகக் கவனித்தாக வேண்டும். ஆசிரியர்களை எந்த அளவுக்கு சந்தோஷமாக வைத்திருக்கிறோமோ, அவர்களுக்கு எவ்வளவு சலுகைகள் கொடுக்கிறோமோ, அவர்களுக்கு எந்த அளவுக்கு வசதி செய்து தருகிறோமோ அந்த அளவுக்குத்தான் கல்வியின் தரம் உயரும். எனவே, இதில் சீரிய முறையில் கவனம் செலுத்தி நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டொள்ளுகின்றேன்.

அதேபோல் கல்லூரிகள். இந்த ஆண்டு கல்லூரிகளில் சேரும் மாணவர்கள் தொகை ஒரு லட்சத்திற்கும்மேல் போகப் போகிறார்கள். அத்தனை பேருக்கும் இடம் கொடுக்கப்படுமா? சென்ற வருஷத்தைப்போல இடம் கிடைக்காமல் இருக்காது. இந்த ஆண்டு நிச்சயமாக இடம் கிடைத்துவிடும் என்று மக்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள், மாணவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். இந்தச் சர்க்காரில் கல்லூரிக்களில் இடம் கிடைத்துவிடும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். அத்தனைபேர்களுக்கும் இடம் கொடுக்க என்ன வழி? எல்லா கல்லூரிகளிலும் ஷிப்ட் சிஸ்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டும். ஷிப்க்

1969 மார்ச் 12]

[திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன்]

சிஸ்டம் என்று சொன்னால் அதிகப்படியான சாதனங்களைப் கொடுக்க வேண்டும். அதற்குத் தகுந்தபடி ஆசிரியர்களை அதிகப்படுத்த வேண்டும். அதிலும், தனியார் கல்லூரிகளில், கார்காத்தார் கல்லூரி என்றால் அதில் கார்காத்தாரைச் சேர்ந்து மாணவர்கள்தான் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள், முஸ்லீம் கல்லூரி என்றால் முஸ்லீம்கள்தான் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். நாம் பணம் கொடுக்கிறோம், மான்யம் கொடுக்கிறோம். ஆயினும், நியாயம் நிலை நிறுத்தப்படவில்லை. அனைவருக்கும் வசதி செய்து தரப்படவில்லை. எங்கள் கட்சியின் கருத்து என்னவென்றால், மாநில ரீதியாக ஒரு அடமிஷன் கமிட்டி ஏற்படுத்த வேண்டும். மாணவர்கள் அதற்கு மட்டும் மனுப்போட்டால் போதுமானது, ஒவ்வொரு கல்லூரிக்கும் மனுப்போடவேண்டியதில்லை. அந்தக் கமிட்டியில் எல்லாக் கல்லூரியின் பிரின்ஸ்பால்களையும் கூட்டி வைத்து, அந்தக் கமிட்டியில் எந்த மாணவருக்கு எந்தக் கல்லூரி என்று அனாட் செய்தால் நல்ல முறையில் இருக்கும். ஊழல் போகும், மேல் நாட்டிலே இப்படி இருக்கிறது. தேசிய ரீதியாக அடமிஷன் இருக்கிறது. அப்படி நாமும் செய்யக்கூடாதா?

இன்றைய தினம் மக்கள் எல்லோரும் கல்வி கற்க விரும்புகிறார்கள். ஆனால் படிப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. இன்றைக்கு கல்லூரிகளிலே இருக்கக்கூடிய அடமிஷன் முறை, லஞ்சத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது, சலுகையை அடிப்படையாகக் கொண்டது, ஜாதியை அடிப்படையாகக் கொண்டது, படிக்கக்கூடிய மாணவர்களுக்குச் சிரமத்தை ஏற்படுத்துகிறது. சோர்வை ஏற்படுத்துகிறது. நம்முடைய அரசாங்கு இந்த நிலைமையைப் போக்க வேண்டும். இப்போது அதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? நம்முடைய கல்வி அமைச்சரவர்களே அதை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். இப்போதுள்ள நிலை யினால் மாணவர் சமுதாயம் அவதி அடைகின்றது. அந்த நிலையைப் போக்குவதற்கு மாநில ரீதியிலே ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்த வேண்டும், அதற்கான உத்தரவாதம் வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை நாம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கோருகிறேன். தனியார் பள்ளிகளை நாம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும், அவற்றை எடுத்துக் கொள்ள நமக்கு அதிகாரம் உண்டு. அவற்றை நாம் எடுத்துக் கொண்டால்தான் இந்த நிலைமைகளைப் போக்க முடியும். ஒரு கிருஸ்துவக் கல்லூரியிலே—சென்னையிலுள்ள கல்லூரி—ஒரு மாணவர் அடமிஷன் விஷயமாக என்னால் பிரின்ஸ்பால் பார்க்க முடியவில்லை. நான் சென்ட் மெம்பர், அசெம்ப்லி மெம்பர். என்னாலேயே பார்க்க முடியவில்லை. மாயூர்த்தில் ஒரு கல்லூரியில் மாணவர்களைச் சேர்ப்பதிலே சென்ற ஆண்டு நடந்த நிலை உறுப்பினர்களுக்குத் தெரியும். அந்தத் தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர் உண்ணாவிரதம் இருந்தார்கள். எனவே கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரை இந்த நிலையைப் போக்க வேண்டும். இன்றைய தினம் கல்லூரிகளிலே நடக்கக்கூடிய நிலை மிக மோசமாக இருக்கிறது. திருநெல்வேலியிலுள்ள தூத்துக்குடியிலே, வ.உ.சி. கல்லூரியினர் வெளி குண்டர்களைக் கொண்டு கல்லூரி மாணவர்களைத் தாக்கிறார்கள். அதே மாதிரி திருச்சியிலே இருக்கிற ஜமால் முகமதீன் கல்லூரியிலே. அந்தக் கல்லூரி நிர்வாகி, “மாணவர்களைத் தாக்குவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்,” என்று போலீசுக்கு மெமோ கொடுக்கிறார். நான் ஏன் கூறுகிறேன் என்றால், (மணி அடிக்கப்பட்டது) இவை எல்லாம் கல்வித் தரத்தை குறைத்து விட முடியும். இந்த விஷயத்தை கவனிக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

அதே போல் இன்றையதினம் பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலே இருக்கக் கூடிய பள்ளிகளைப் பூரணமாக சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். நம்முடைய மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள், எதிர்க்கட்சியிலிருந்த பொழுது மிக அழகாகக் கூறி இருக்கிறார்கள். “பஞ்சாயத்து யூனிய னிடத்தில் கல்வித் திட்டம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிற காரணத்தினால் கொள்கைக் குழப்பம் இன்றைக்கு நிலவி வருகிறது. அதைச் சரிப்படுத்த அரசாங்கம் முன் வரவில்லை. ஒரு பக்கம் கல்வி இலாகா

[திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன்] [1969 மார்ச் 12]

ஆசிரியர்களைத் துன்புறுத்துகிறது. இன்னொரு பக்கம் பஞ்சாயத்து யூனியன் நிர்வாக அதிகாரிகள் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். இந்த நிலை இருக்கிறது என்றால், இது கொடுமையானது,” என்று மாண்பு மிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள் உள் பூர்வமாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். நிச்சயமாக ஒன்றை எதிர்பார்க்கிறேன். இதற்குப் பதில் கூறும்போது, பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளை அரசு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது என்று கூறுவார் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். ஆசிரியர்கள் பகடைக் காய்களாக உபயோகப்படுத்தப்படுகிறார்கள். அரசியல் செல்வாக்குதான் பயன்படுகிறது. சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களை மதிப்பதில்லை. கமிட்டியை மதிப்பதில்லை, தங்கள் இஷ்டப்படி செய்கிறார்கள். கல்வி அமைச்சரவர்கள் சொல்லியுள்ள யோசனை, நல்ல யோசனை, சிறப்பான யோசனை. பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம் என்று அவர்கள் அறிவிக்கவேண்டும். அதே நேரத்தில், இன்றைய தினம் கல்வி இலாகாவிலே ‘மச்சர்ஸ் மீட்டிங்’ என்று போடுகிறார்கள். இதனாலே ஒரு உபயோகமும் கிடையாது. “ஆசிரியர்கள் தினம்” என்று வைத்து ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் ரூ. 5 கொடுக்கவேண்டுமென்று பைப்படி இன்ஸ்பெக்டர், டிக்குப் போட்டு கேட்கப்படியான நிலை இருக்கிறது. அதே போல் சிறுசேமிப்பு, குடும்பக் கட்டுப்பாடு என்று எதற்கெடுத்தாலும் ஆசிரியர்களிடம் பணம் வாங்கும் நிலை இருக்கிறது. கடர் வாங்கவேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள்—ஆசிரியர்கள். ஆசிரியர்களுக்குப் பேசுவதற்கு வாய்ப்பில்லை. சாதாரணமாக ஆசிரியர்கள் கொடுமைப் படுத்தப்படுகிறார்கள். நம்முடைய அட்சியிலாவது அந்தக் கொடுமை நீக்கப்பட்டு, ஆசிரியர்கள் சமுதாயம் பாதுகாக்கப்படும் என்று நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது.

அதே போல், இந்த எம்.பி.பி.எஸ். அட்மிஷனுக்கு செலக்ஷன் கமிட்டி தேவையில்லை. தாராளமாக அதை கைவிட்டு விடுங்கள். படித்த மாணவர்களுக்கு, மெரிட் அடிப்படையில், நியாயமான அடிப்படையில், பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு என்று ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிற அடிப்படையிலே தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். ஒரு கிளார்க் செய்கின்ற வேலைக்கு எத்தனாக கமிட்டி? அந்தக் கமிட்டிக்கு சிபாரிசு, அதற்காக ரூ. 15,000, ரூ. 20,000 செலவு. இதனால் மாணவர் சமுதாயம் மனம் உடைந்து போகிறது.

அதே போல், மாணவர்களுக்கு ஸைன்ஸ் செக்ஷனிலே இடம் கிடைக்கவில்லை. என் இந்த நிலை? இந்த நிலையை மாற்றுவதற்கு, கல்லூரிகளை சீராக்குவதற்கு அதிகப் பணம் ஒதுக்கவேண்டுமென்று விரும்பினாலும், அத்தகைய கல்விக் கூடங்களை அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி செய்தால் தான் எதிர்காலத்திலே சமுதாயம் வளரும், நல்ல சமுதாயம் வளரும், மாணவர் சமுதாயம் வளரும், என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, அதற்கு வேண்டியதைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, ஆசிரியர்களுக்கு அதிகவாய்ப்பு தர வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி கூறிக்கொள்ளுகிறேன். ஆசிரியர்களுக்கு வேலையில்லாவிட்டால் பெரும் அளவுக்கு சிரமம் ஏற்படுமென்று கூறி, அமைச்சர் எதிர்க்கட்சியிலே இருந்த போது சொன்ன பல அரிய, பெரிய கருத்துக்களை நிறைவேற்றுவதற்கு அவருக்கு தற்பொழுது சந்தர்ப்பம் இருக்கிற காரணத்தாலே அதை அமுல் படுத்த வேண்டுமென்று கூறி, அதைப் கண்டிப்பாக அமுல் படுத்துவார்கள் என்று நம்பி, (மணி அடிக்கப்பட்டது) இன்னும் காலம் இல்லாததால் அடுத்த பட்ஜெட்டிலாவது கல்விக்கு இரண்டு நாள் ஒதுக்கவேண்டுமென்று கூறி என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன், வணக்கம்.

*திரு. என். நாச்சிமுத்து : பேரவைத் தலைவரவர்களே, இந்த அரசு கொண்டு வந்திருக்கிற கல்வி மானியத்தை ஆதரித்து நானும் எனது கருத்துக்களை கூறுகின்றேன். பொதுவாக கல்வி என்பது, மக்களை விலங்கு நிலையிலே இருந்து உயர்த்தவும், அவர்களுடைய மனம் விரிவடையவும், அவர்களுடைய அறிவு வளரவும், அவர்களுடைய செயல்கள் சிறப்படையவும், செய்யக் கூடிய ஒரு தகுந்த சாதனமாகும்

1969 மார்ச் 12]

[திரு. என். நாச்சிமுத்து]

இத்தகைய ஒரு கல்வி இந்த நாட்டு மக்களிடத்தில் இருந்தால்தான் சோர்வுற்ற மக்களிடத்தில் ஒரு நல்ல விழிப்பை ஏற்படுத்த முடியும். நல்லமுறையிலே காரியங்களைச் செய்ய முடியும். அந்த நாட்டினுடைய வளத்தையும், அதனுடைய வலியையும் பெருக்க முடியும். அத்தகைய ஒரு சிறந்த கொள்கையை அடிப்படையாக வைத்து, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு கல்விக்காக தன்னுடைய வருமானத்தில் $\frac{1}{4}$ பங்கு செலவழித்து இத்தகைய சிறந்த ஒரு செயலைச் செய்து வருகிறது. இந்த செயலின் அடிப்படையிலே தான் இந்த ஆண்டிலே பி.யூ.சி. வகுப்பில் கட்டணமில்லாமல் மாணவர்கள் சேர்ந்து படிக்கக்கூடிய ஒரு சிறந்த வாய்ப்பை ஏற்படுத்தி கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படி பல நல்ல சிறந்த வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தாலும் கல்வித் துறையை எடுத்துக் கொண்டால் பல சிக்கல்களும், பல பழைய கொள்கைகளும், இந்தக் காலத்திற்கு உதவாத சில நடைமுறைகளும் இருந்துகொண்டு வருகின்றன. உதாரணமாக, நம்முடைய நாட்டிலே பல வகுப்பு மக்களை பிரித்து, முன்னேறியவர்கள் என்றும், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்றும், பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்றும் மூன்று பிரிவாக பிரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். கல்விச் சலுகைக்காக அரசு உதவித் தொகை கொடுக்கும்போது இப்படி முற்பட்டவர்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், பிற்பட்டவர்கள் என்று பிரிக்காமல் இனிமேலாவது பொருளாதார அடிப்படையில் எல்லா மாணவர்களுக்கும் இந்த கல்வி உதவியை அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆசிரியர் நியமனம். ஆசிரியர் நியமனங்களைப் பார்க்கும்போது, இந்த ஆண்டு ருமுதி தேர்வு நடக்கப் போகிற அந்த நேரத்திலே கூட, சில பள்ளிகளில் ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள். என்னுடைய தொகுதியை எடுத்துக்கொண்டால், ஒட்டன் சத்திரத்தில் ஓர் உயர்நிலைப் பள்ளி இருக்கிறது. அந்த ஒட்டன் சத்திரம் உயர்நிலைப் பள்ளியிலே இதுவரை ஒரு விஞ்ஞான ஆசிரியர் நியமிக்கப்படாமலே அந்தப் பள்ளி மாணவர்களும் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வரப்போகிற தேர்விலே அவர்கள் எப்படி தேர்வு எழுதப்போகிறார்கள், இந்த ஆண்டிலே அவர்கள் எப்படி பாடத்தை புரிந்துகொள்வார்கள் என்று விளங்கவில்லை. இப்படி நாம் ஒரு பகுதியிலே கல்விக்காக அதிக தொகைகளை ஒதுக்கிக்கொண்டிருக்கும் போது, நிர்வாகத்திலே உள்ள தவறுகளால் நாம் செய்யக்கூடிய செலவுகளும், நாம் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய முயற்சிகளும், அதனால் பொதுமக்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நன்மைகளும் வீணாகிப் போகின்றன. இப்பொழுது, அரசியலிலும் மற்ற பல துறைகளிலும் எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தோமானால் மிதவாதிகள் என்றும், தீவிரவாதிகள் என்றும் இருக்கிறார்கள். அதைப் போல் கல்வித் துறையிலே எடுத்துக் கொண்டாலும் அரசு ஊழியர்களிடையே மிதவாதிகள் என்றும் தீவிரவாதிகள் என்றும் இருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் அப்படிப்பட்ட மிதவாதிகளை, நிர்வாகத்திற்கு உதவாதவர்களைக் கண்டறிந்து, இந்தக் காலத்திற்கு வேண்டிய, நடைமுறைக் கொள்கைகளை செயல்படுத்தக்கூடிய அதிகாரிகளை ஊக்குவித்து, அவர்களுக்கு நல்ல ஆதரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. பு. செ. முத்துச் செல்வன் தலைமை.]

அடுத்தபடியாக, தமிழிலே கல்வி கற்பிப்பதை பல கட்சித்தலைவர்களும், பல அறிஞர்களும், மற்றும் பலரும் ஆதரித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த நேரத்தில் நாம் ஒரு பகுதியிலே தமிழிலே கல்வி கற்பிக்கிறோம். நாங்கள் ஆங்கிலத்தில்தான் கற்றுக்கொள்வோம் என்ற ஒரு கிளர்ச்சி நடப்பதாக வெளியிலே பார்க்கிறோம். உண்மையிலே இந்தப் பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரையில் இந்த கிளர்ச்சியை மாணவர்கள் தனியாகச் செய்வதாக நான் நினைக்கவில்லை. கல்வித் துறையிலே இருக்கக்கூடிய பல பிற்போக்கு வாதிகள் அவர்களுடைய சுயநலத்திற்காக தூண்டிவிடக்கூடிய ஒரு செயல் என்றே கருதுகிறேன். சென்ற வருடத்தில் கல்வித் துறை சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரியினுடைய

[திரு. என். நாச்சிமுத்து]

[1969 மார்ச் 12]

அலுவலகத்திற்கு நான் சென்றிருந்தபோது அங்கு ஒருவரிடத்திலே தமிழிலே பேசினேன். அவர், அந்த சாதாரண அலுவலர் கேட்கிறார், “உங்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாதா?” என்று. இப்படி தமிழைப்பற்றி ஒரு தாழ்வான, ஏழ்மையான சூழ்நிலை நம்முடைய கல்வித் துறையிலே நிலவிக்கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் வாங்கக்கூடிய சம்பளமும் அவர்கள் (மணி அடிக்கப்பட்ட) வாழக் கூடிய வாழ்வும் சாதாரண தமிழ் பேசக்கூடிய மக்கள் கொடுக்கக்கூடிய வரிப் பணத்திலே இருந்தாலும், கூட, தமிழையே அவமதிக்கக்கூடிய ஒரு கூட்டம் கல்வித் துறையிலே இருந்துகொண்டிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளினால், இப்படிப்பட்ட காலத்திற்கு ஒவ்வாத சில கருத்துக்களையும், சுயநலத்தையும் கொண்டிருக்கிற ஒரு சில சமுதாய விரோதிகளினால் தான் இப்படிப்பட்ட குழப்பமான நிலைமைகள் கல்வித்துறையிலே ஏற்படுகின்றன. ஆகையினால், இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளைத் திருத்துவதற்கு இந்த அரசு ஆவன செய்து, வருங்காலத்தில் தாய் மொழியில் நல்ல முறையில் கல்வியைப் பரப்புவதற்கும், மாணவர்கள் தாய் மொழியில் நல்ல தேர்ச்சி பெறுவதற்கும் வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்கு இந்த ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை கொடுத்த தலைவர் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு விடைபெறுகிறேன்.

*திரு. ம. பொ. கிவனாசம் : மாண்புமிகு பேரவைத் மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அவை முன் வைக்கப்பட்டுள்ள கல்வி மானியத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். புதியதாக கல்வித் துறைக்குப் பொறுப்பேற்றுள்ள அமைச்சர் மாண்புமிகு மாதவன் அவர்களை வரவேற்று, அவர்களுடைய காலத்தில் தமிழ் மொழி எல்லா வகையிலும் முன்னேற்றம் அடையும் என்று நம்பி, அவருக்கு வாழ்த்துக் கூறுகிறேன்.

இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கல்வி மானியத்தில் பல நல்ல அம்சங்கள் காணப்படுவதைப் பார்க்கிறேன். அவற்றை ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லி நேரமின்மையை அதிகப்படுத்திக்கொள்ளாமல், அவை அனைத்திற்கும் வரவேற்பு கூறுகிறேன். அதற்காக கல்வி அமைச்சர் அவர்களையும், அமைச்சர் அவையையும் நான் வாழ்த்துகிறேன். குறிப்பாக, புகழக வகுப்பில் இலவசக் கல்வி புகுத்தப்படுவது சில ஆட்சேபணைகளுக்கு இடமளிப்பதை நான் பார்க்கிறேன். பணக்காரர்களுக்கு என்ன இந்தச் சலுகை தரவேண்டும் என்ற வாதத்தில் பசை உண்டு என்பதை நான் உணராமல் இல்லை. ஆனாலும், கல்வித் துறையிலே ஜாதியைச் சொல்லி சலுகை கேட்கவேண்டிய ஒரு நிலையை சீக்கிரம் ஒரு முடிவுக்கு கொண்டுவந்து, எல்லோருக்கும் இலவசக் கல்வி கொடுப்பதற்கு இது பயன்படும் என்ற ஒரு காரணத்திற்காக இந்த மாறுதலை நான் மனமார வரவேற்கிறேன்.

புதிய பட்ஜெட்டில்-கல்வித் துறையிலே, ஆசிரியர்களுக்கு ஒருவிதமான சலுகையும் அறிவிக்கப்படவில்லை என்ற குறை இருக்கிறது. எனக்கு முன்பு பேசிய கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி நண்பர் திரு. ஞானசம்பந்தம் அவர்கள் அதைப்பற்றி மிக நன்றாகக் குறிப்பிட்டார்கள். நானும் வேண்டிக்கொள்வது என்னவென்றால், இப்பொழுது கூட கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் மனதுவைத்து, ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல சலுகைகள் வழங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதுவும், தனியார்துறை பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு, அரசாங்க, ஸ்தல ஸ்தாபன ஆசிரியர்களுக்கும் மருத்துவம் போன்ற சலுகைகளை வழங்குவதற்கு முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றொன்றையும் நான் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்களுக்குச் சலுகைகள் வழங்குவதைப் பொறுத்தவரையில், என்.ஜி.ஓக்களுக்குச் சலுகைகள் வழங்கப்படும் பொழுதுதான்-அவர்களோடு சேர்த்து ஆசிரியர்களுக்கும் சலுகை வழங்கக்கூடிய ஒரு முறை இருக்கிறது. இது சரியல்ல. ஆசிரியர்களுடைய குறைகளையும், அவர்களுடைய தேவைகளையும் தனியாக ஆராய்ந்து ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பி

1969 மார்ச் 12]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

பிக்கவேண்டும். அதற்காக, தனியாக “ஆசிரியர் குறை நீக்கக் கமிஷன்” என்ற ஒரு கமிஷனை நியமிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு ஒரு காரணமும் உண்டு. ஆரம்ப ஆசிரியர்களிலே கொஞ்சம், கணிசமான அளவிலே தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதியினர், பிற்பட்ட ஜாதியினர், மிகவும் பிற்பட்ட ஜாதியினர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கை நிலையை மாற்றுவதற்கான அளவில் இந்தப் பிரச்சினையைக் கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்றும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆசிரியைகளிலே ஒரு கணிசமான தொகையினர், வாழ்க்கை இழந்தவர்கள்-விதவைகளாகி வாழமுடியாத நிலையில் உள்ளவர்கள்-எதிர்காலம் இருண்டு விட்டவர்கள் இந்த அவல நிலைக்கு இலக்கானவர்கள் கணிசமான அளவில் இருப்பதால், ஆசிரியைகளின் நிலையைக் கொஞ்சம் அனுதாபத்தோடு கவனிக்கவேண்டும் என்று கல்வி அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றொன்றையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நம்முடைய வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப் பார்த்தால், இப்பொழுது நமக்குத் தரப்பட்டிருக்கிற கல்வித்துறைக்கு குறிப்பில், நடப்பு ஆண்டில் 12 நூல்களையங்கள் புதியதாக தோன்றி இருக்கின்றன. இவ்வளவு பெரிய ராஜ்யத்தில் கல்வித் துறையைப் பொருத்த அளவில் மிகுதியாக முன்னேற்ற மட்டத்திருக்கிற இந்த நாட்டில்-வளமான மொழி படைத்த இந்த நாட்டில்-இலக்கிய சிறப்புடைய இந்த நாட்டில் பல புத்தப்பெற்ற மகா கவிதை தோன்றிய இந்த நாட்டில் ஒரு ஆண்டுக்கு 12 நூல்கள்கள்தான் எற்படுவது, அவ்வளவு மனநிறைவு தரக்கூடியது அல்ல என்பதை ஒப்புக்கொள்வதில் யாரும் தயக்கம் காட்டுவதற்கில்லை. இதனுடைய நிர்வாகத்தை ஏற்று நடத்தும் இயக்குனர் அவர்கள் இதை மிக சிறப்பாகவும், ஆர்வத்தோடும் நிர்வகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆண்டுதோறும் புதியதாக நூல்கள்கள் எற்படுத்தப்படுவது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. இருந்தாலும் நூல்க் இயக்குனர் என்று தனியாக ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டால், ஆண்டுக்கு ஆண்டு இந்தத் துறையில் அதிக வளர்ச்சியும் முன்னேற்றமும் ஏற்படக்கூடும் என்பதால், இந்த ஒரு ஆலோசனையையும் நான் கல்வி அமைச்சர் அவர்களின் ஆய்வுக்கு வைக்கிறேன். நூல்கள்களில் பணிபுரிபவர்களுக்கு ஓய்வுச் சம்பளம் தரக்கூடிய விஷயத்திலே, அரசாங்க சிப்பந்திகளோடு சேர்த்து அவர்கள் நடத்தப்பட்டு, அவர்களுக்கு அந்தச் சலுகைகள் அளிக்கப்படவேண்டும் என்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றொரு முக்கியமான விஷயம் இந்தக் கல்வி பட்ஜெட்டில் நான் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய இருக்கிறது. கல்வி அமைச்சர் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், அல்லது ஒரே கட்சியில் கல்வி அமைச்சர் மாறி வந்தாலும், என்னுடைய தூதரிருஷ்ட வசமாக, அவர்களுடன் நான் அவர்களோடல்லாமல் கருத்துவேறுபாடு கொள்ளக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறேன். தனிப்பட்டமுறையில் அவர்கள் எவ்வளவு நண்பர்களாக இருந்தாலும், பயிற்சி மொழிப் பிரச்சினையில் எனக்கும், அவர்களுக்கும் கருத்து மோதல் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. புதிய கல்வி அமைச்சர் காலத்திலேனும் அந்த தூதரிருஷ்டமான நிலை நீங்கிவிடும் என்று நம்புகிறேன். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் ஆளுனர் உணர்வோடு பேசுகிறபொழுது, திரு. ம.பொ.சி. அவர்கள் புதிய அமைச்சராவை தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு ஆதரவு தராதது என்று ஐயப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது, அப்படிப்பட்ட ஐயமே தேவையில்லை, இந்தப் புதிய அமைச்சராவை தமிழ் மொழிக்கு நல்ல முறையில் வாழ்வு அளிக்கும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். எனக்கு அப்படிப்பட்ட ஐயமே கிடையாது என்பதை அவர்களுக்கும், கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்னும் சொன்னால் என்ன காரணத்தினாலோ தெரியவில்லை, காரணம் தெரியாத வகையில் புதிய கல்வி அமைச்சர் பயிற்சி மொழி விஷயத்தில் அதிக அக்கறை காட்டுவார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஐயப்பாடு என்பதை இல்லை என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனால், ஒன்று மட்டும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தி.மு.க. ஆட்சிக்கு வந்தால், பயிற்சி மொழித்துறையில் எந்த

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1969 மார்ச் 12]

அளவுக்கு வேகம் ஏற்படும் என்று நான் நினைத்துக்கொண்டிருந்ததேனோ, அந்த அளவுக்கு வேகம் இல்லை என்பதை நல்லெண்ணத்தோடும், பணிவோடும், அன்பு உணர்ச்சியோடும் சொல்லிக்கொள்வதில் தவறு இருக்க முடியாது என்றுதான் நான் எண்ணியிருக்கிறேன்.

இன்னொன்றையும் நாம் பார்க்கவேண்டும். தமிழ் மொழி பயிற்சி மொழியாக இருக்கும், இதே சமயத்தில் ஆங்கிலமும் நீடிக்கும் என்று சொல்லப்படுவதால், இரண்டு ஜாதிகளை நாம் நிரந்தரமாக தோற்றுவிக்கும் நிலைமைதான் ஏற்படும். இதற்கு ஒரு காலவரம்பு கட்ட முடிவு கட்ட வேண்டும். சட்டமன்றத்தில் நாம் கடந்த ஆண்டு ஜனவரி 23-ம் தேதியன்று ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினோம். “இன்னும் ஐந்து ஆண்டு காலத்திற்குள் எல்லாத் துறைகளிலும், கல்வியின் எல்லா மட்டங்களிலும் தமிழே பயிற்சி மொழியாகும்” என்றுதான் அந்தத் தீர்மானத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், நடைமுறையில் பார்க்கிறபொழுது முன்பிருந்த கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு ஐயப்பாட்டை தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதைப்பற்றி பேசுகிற இடம்தோறும். ஒரு தலைமுறையாகலாம், பல தலைமுறையாகலாம், ஒரு நூற்றாண்டு ஆகலாம், ஆனால் என்றாவது ஒரு நாள் தமிழ்தான் எல்லா கல்லூரிகளிலும் பயிற்சி மொழியாகும்-என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இம்மாதிரி பிரசாரம் செய்துக்கொண்டிருந்தால், மாணவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்காமா என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். தற்பொழுது இருக்கும் கல்வி அமைச்சர் கூட, கடந்த வாரத்தில் கோவையில், தமிழ்தான் எல்லா கட்டங்களிலும் பயிற்சி மொழி என்பதுதான் அரசின் கொள்கை என்று அழுத்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில், அதற்கு ஒரு காலவரம்பு கட்டமுடியாத நிலை இருக்கிறது என்பதையும் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த நிலையில் நாம் சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றிய தீர்மானம் என்ன ஆயிற்று? சட்ட மன்றத்தில் ஐந்து ஆண்டு என்று காலவரம்பு கட்ட ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றினால், ஒருக்கால் அந்தக் காலவரம்பு அனுபவசாத்தியம் இல்லாத காரணத்தினால் நீடிக்கப்படவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படுமானால், அப்போது அந்த நிலையில் நாம் ஒத்துழைக்கவேண்டும் என்ற நிலையையும் நான் உணராமல் இல்லை. இருந்தாலும், அப்படி இங்கே ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றிவிட்டு, அதற்குப் பிறகு, அதற்கு மாறாக தமிழ் மொழி எல்லாத்துறைகளிலும் பயிற்சி மொழியாவதற்கு பல காலம் பிடிக்கும், போப்பிள்ளை காலத்தில் தான் அம்மாதிரி நிலை ஏற்படும், போப் பிள்ளைக்கு போப்பிள்ளை காலத்தில் தான் அம்மாதிரி தமிழ் பயிற்சி மொழியாகும்; என்றாவது ஒருநாள் தமிழ் மொழி பயிற்சி மொழியாக வந்தே தீரும்-என்று பேசும் போக்கு இருந்தால், எப்படி அந்த நிலை மாணவர்களை தமிழ் மொழியில் பயிலத் தூண்டும்? இதை நாம் சற்று தீவிரமாக சிந்தித்துப் பார்த்து, சீக்கிரம் தமிழைப் பயிற்சிமொழியாக்குவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக்குகிற பிரச்சினையை தனியார் கல்லூரிகளின் விருப்பத்திற்கு விட்டிருக்கிறார்கள். நமக்கெல்லாம் தெரியும். 200 ஆண்டு களாக நாம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் அடிமைகளாக இருந்த பொழுது, அந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, எப்படியெல்லாமோ பலர் முன்னேறிவிட்டார்கள்? அது சரித்திரம் கொடுத்த சாபம். தனிப்பட்ட முறையில் நான் யாரையும் குறை சொல்ல விரும்பவில்லை. மேல்கீழ், மேடு-பள்ளம் என்ற வித்தியாசங்களை ஜாதியேற்றுமைகளை ஒழிக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையைக் கொண்ட ஒரு கட்சியின் ஆட்சி நடக்கிற பொழுது, தனிப்பட்ட கல்லூரிகளின் விருப்பத்திற்கு இந்தப் பிரச்சினையை விட்டால், அது நடைமுறைக்கு வருவது சாத்தியம் இல்லை. எனக்குத் தெரியும், பல இடங்களில் இதைப்பற்றி கல்லூரி முதல்வர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பது. நான் பெயரைச் சொல்வது முறையாகாது. கல்லூரி முதல்வரிடம் போய் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ள அனுமதி கேட்டால், “நீ உருப்படுவதில்லை என்று தீர்மானித்து விட்டாயா?” என்று அவர் மாணவரைப் பார்த்து கேட்கக்கூடிய நிலை தான் நடைமுறையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி, கல

1969 மார்ச் 12]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

லூரி முதல்வர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கல்வித்துறை இயக்குநர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், துணைவேந்தர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், கல்வி அமைச்சர்களும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், ஆனால் இந்தப் பிரச்சனையில் எவரும் அழுத்தமாக நிற்கவில்லை. இப்படி ஒரு பயங்கரமான சந்தேக சூழ்நிலையில் எப்படி மாணவர்கள் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக ஏற்றுக்கொள்வார்கள். அமைச்சரவையும், முதலமைச்சர், கல்வித்துறை அமைச்சர், கல்வித்துறை இயக்குநர் அவர்களும் இதுபற்றி ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். ஒரு காலவரை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆங்கிலத்தை ஒரு கல்வி மொழியாகப் படிப்பதற்கு யாருக்கும் ஆட்சேபணை கிடையாது. ஆங்கிலம் ஒரு பாடமொழியாக இருப்பதற்கு எதிர்ப்பு கிடையாது. ஆங்கிலப் படிப்பே வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. அந்த அச்சம் இருக்கத் தேவையில்லை. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த அளவிலே அதற்கு எதிர்ப்பே கிடையாது. அதற்காக எந்த விதமா பிரசாரமும் தேவையில்லை. ஒருவித பிரசாரமும் இல்லாமலேயே ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக்கொள்ள முடியும். ஆனால், அதே சமயத்தில் விரைவில் தமிழ் மொழி முற்றிலும் பயிற்சி மொழியாக ஆவதற்கு மாணவர்களுக்கு அதிக உற்சாகத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழை பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டவர்கள் உத்தியோகத்திற்கு உத்தரவாதம் கேட்கிறார்கள் அந்நிலையத்தையே ஒதுக்குகிறோம், இன்னும் சில துறைகளையும் ஒதுக்குகிறோம்—என்று சொல்லப்படுகிறது. தமிழை பயிற்சி மொழியாகக் கொண்ட பட்டதாரிகள் இரண்டாவது நிலையில் உள்ளவர்கள் என்ற எண்ணத்தை இது நிலைதிருத்துவது போலத் தொன்றுவதால், அவர்கள் மனதில் ஒரு அச்சத்தையும், பயத்தையும் ஏற்படுத்துவதால், இப்படி, துறைகளை ஒதுக்குவதற்குப் பதிலாக, எல்லாத் துறைகளிலும் சதவிகித அடிப்படையில் அவர்களுக்கு உத்தியோகங்களை ஒதுக்குவது நல்ல யோசனை என்று நான் நினைக்கிறேன். அப்பொழுது தான் அந்த கருத்து பற்றி ஐயப்பாடு வராமலிருக்கும். தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக்க உற்சாகம் ஏற்படும், என்பதை கல்வி அமைச்சருக்குத் தெரிவிக்கிறேன். தமிழ் வளர்ச்சி ஆராய்ச்சிக் குழு திருத்தி அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. பல மாதங்கள் ஆகியும், அந்தக் குழு கூடவேயில்லை. குழுவில், இங்கே கிடைக்காத நேரத்தில், அங்கே கருத்துக்களைத் தெளிவாக்கக் கூறி கல்வி அமைச்சருக்கு ஆலோசனைகள் கூறுவார்கள் என்றாலும் அதற்கும் இடமில்லை. பேரவை உறுப்பினர்களும்—மேல் அவை உறுப்பினர்களும் கொண்ட கல்வி ஆலோசனைக்குழு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாதங்கள் பல ஆகியும், அதுவும் கூடவேயில்லை. நான் அதில் இருக்கிறேன். ஆகவே கூடவேயில்லை என்று உறுதியாக சொல்வேன்.

பயிற்சி மொழிப் பிரச்சினையில்—கல்விப் பிரச்சினைகளில், இந்த மன்றத்திலுள்ளவர்கள், கல்வி நிபுணர்கள், தமிழில் பற்றுள்ளவர்கள். கல்வி அமைச்சருக்கு ஆலோசனைகள் கூறும் வாய்ப்பே இல்லாமல் போகிற நிலைதான் இருக்கிறது.

இன்னொன்றையும் சொல்லவேண்டும். எஸ்.எஸ்.எல்.லி.யில் தேர்வு பெற்றவர்கள், தேர்வு பெறாதவர்கள் என்று சான்றிதழ் கொடுக்கிறோம். தேர்வு பெற்றவர்கள்—பால் செய்தவர்கள் என்று சொல்லப் படுகிறவர்களுக்கு ஒரு மதிப்பும் கிடையாது. கல்லூரிகளில் சேர தேர்வு எண்தான் முக்கியம். “பாஸ்” என்பதற்காக இடம் இல்லை, தேர்வு எண்ணைப் பார்த்துத்தான் இடம் தருகிறார்கள். ஆகவே பாஸ்—பெயில் என்று சொல்லாமல், மார்க்கைப் போட்டு, சரட்டிப் கேட்டைப் கொடுத்துவிட்டால் என்ன? என்று கேட்கிறேன். எங்கேனும் மற்ற இடங்களில்—கம்பெனிகளில் வேலைக்குப் போகலாமே. எஸ்.எஸ்.எல்.லி. யைப் பொருத்தவரையில், ஆயுள் தண்டனைபோலத் தள்ளப் படாமல், ஏதேனும் சமுதாயத்தில் ஒரு இடம் தேடிக்கொள்ள வாய்ப்பாக இருக்கும். பிற்பட்ட சமூகத்துப் பரம ஏழைகளுக்கு இலவசக் கல்வி கொடுத்தும், இந்த எஸ்.எஸ்.எல்.லி.யில் தேர்வு பெறுவதில் தூக்கு தண்டனை பெற்றுவிடுகிறார்கள். ஆகவே, தேர்வு இல்லை என்பதை மாற்றி, மார்க் எண்ணை மட்டும் குறித்து அனுப்பிவிட்டால் பயன்படும் என்று நினைக்கிறேன்.

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1969 மார்ச் 12]

பயிற்சி மொழிப் பிரச்சினையைப் பொருத்தவரையில், நான் முன்னர் நிறையச் சொல்லியிருக்கிறேன், நிறையக் கேட்டிருக்கிறீர்கள். முதல் அமைச்சரவர்கள் ஒரு வாக்குறுதியைக் கொடுத்தார்கள். 1968 ஜனவரி 23-ம் தேதி மொழிப் பிரச்சினை பற்றிப் பேசும்போது, எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் கேட்டார்கள். 1968-69 கல்வி ஆண்டில் புகுமுக வகுப்பில், எல்லாப் பாடங்களுக்கும், விஞ்ஞானப் பாடம் உட்பட, தமிழே பயிற்சிமொழியாக இருக்கும், ஆங்கிலம் ஒரு பாட மொழி என்ற அளவில் இருக்கும் என்று முதல் அமைச்சர் உறுதிமொழி கொடுத்தார்கள். 1968-69 கல்வி ஆண்டில் புகுமுக வகுப்பில் தமிழ் பயிற்சிமொழியாக இருக்கும் என்ற நிலைதான் இருக்கிறதே அன்றி, தமிழ் மட்டுந்தான் என்று கூறி, ஆங்கிலம் நீக்கப்படவில்லை. ஏன், சட்டசபையில் உரிமைப் பிரச்சினையாக கூடிய, பெருமைப் பிரச்சினை பற்றி முதல் அமைச்சர் சட்ட மன்றத்தில் கொடுத்த வாக்குறுதி சில மாதக்கணக்கிலேயே செயல்படுத்தப்படவில்லை? கல்வி அமைச்சர் இங்கே இல்லை, இருக்கிற மற்ற அமைச்சர்கள் எடுத்துச் சொல்லி, இந்த முக்கியமான பிரச்சினையில், பிரிவினையோடு மோஷன் வரக்கூடிய அளவில், முதல் அமைச்சர் கொடுத்த உத்தரவாதம் ஏன் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இந்த ஆண்டில் புகுமுக வகுப்பில் எல்லாப் பாடங்களுக்கும் தமிழே பயிற்சி மொழி ஆக்க வேண்டும், கல்லூரி முதல்வர்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கும் வரையில், ஆங்கிலம் வேண்டுமோர் ஆங்கிலத்திற்குப் போகலாம். தமிழ் வேண்டுமோர் தமிழுக்குப் போகலாம் என்று இருக்கும் வரையில், இரண்டு ஜாதி சிருஷ்டிக்கப் படுவார்கள். இந்த சுயமரியாதை உள்ள தமிழனும் ஆங்கிலோ-இந்தியனும் இருக்க விரும்பமாட்டான். தமிழன் சுத்தத் தமிழன்தான். இந்த இரண்டு முறைகளை—ஆங்கிலத்தின் மட்டுமே படிக்கும் ஒரு ஜாதி, தமிழ் மட்டுமே படிக்கும் ஒரு ஜாதி என்று இரண்டு ஜாதிகளைச் சிருஷ்டித்தால் பின்னால் கம்பெனி வேலைக்குப் போனால், அவர்கள், ஆங்கில மீடியம் பட்டதாரியா, தமிழ் மீடியம் பட்டதாரியா என்ற கேள்வி கேட்கப்படும் நிலை உண்டாகிறது. ஆங்கில மீடியம் பட்டதாரி பெரிய ஜாதி என்றும், தமிழ் மீடியம் பட்டதாரி சிறிய ஜாதி என்றும் உருவாகும் அபாயத்தையே ஏற்படுத்திவிடும்.

“எப்பதும் வாய்த்திடு மேனும்—நம்மில்
யாவர்க்கும் அந்த நிலைபொது வாகும்;
முப்பது கோடியும் வாழ்வோம்—வீழில்
முப்பது கோடி முழுமையும் வீழ்வோம்”

என்று பாரதியார் பாடியது போல, தமிழ் என்றால் எல்லோருக்கும் தமிழ்தான். ஒரு கட்டத்தில் அப்படி ஏற்படவேண்டும். கட்டம் கட்டமாகப் போகவேண்டுமானால், போங்கள். ஆனால், ஒரு பாடம் தமிழில் என்றால் முழுக்க முழுக்க தமிழிலேயே இருக்கவேண்டும். ஆங்கிலம் தேய் பிறையாக இருக்கவேண்டும். தமிழ் வளர் பிறையாக இருக்க வேண்டும், இரண்டு சந்திரன்கள், இரண்டு சூரியன்கள் மொழி உலகத்தில் இருக்க முடியாது. இந்த முடிவோடு, பயிற்சி மொழித் திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டு முடிக்கிறேன்.

*திரு. பி. துரைராஜ் : சட்டப் பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் சபைமுன் வைக்கப்பட்டுள்ள, 1969-70-ம் ஆண்டுக்கான கல்வி மானியத்தை ஆதரித்துப் பேச வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த மானியம் பற்றி பேசுவதற்கு முன்னதாக, மறைந்த முதல் அமைச்சர் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கு என் தொகுதி மக்கள் சார்பாகவும் அஞ்சலி செலுத்த விரும்புகிறேன். இன்றைய தினம் கல்விக்கு கழக அரசானது ரூ. 66 கோடி அளவில் ஒதுக்கியிருப்பதிலிருந்து, அவர்களுக்கு கல்வியில் எவ்வளவு அக்கறை இருக்கிறது என்பது புலனாகும். கல்விக்கு அடிப்படை ஆரம்பக் கல்வி. அது நன்றாக அமைந்தால்தான் உயர் நிலை கல்வி நல்ல வகையில்

1969 மார்ச் 12]

[திரு. பி. துரைராஜ்]

அமையமுடியும். அந்த முறையில் பார்க்கும் போது ஆரம்பக் கல்விக்குக் கணிசமான தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் வரவேற்கிறேன். இந்த ஆண்டு முதல் புகுமுக வகுப்புவரையில் கல்வியானது எல்லாத் தரப்பினருக்கும் ஜாதி, மத வித்தியாசம் இல்லாமல் இலவசமாகச் செய்திருப்பதற்காக இந்த நாடே இந்த அரசைப் பாராட்டுகிறது. இளைஞர்கள் மட்டுமன்றி, படிக்காதவர்களே இருக்கக் கூடாது என்ற வகையில், முதியோர்களுக்கும் கல்விப் பயிற்சி கொடுக்க இந்த ஆண்டு ஏறத்தாழ 500 முதியோர் பள்ளிகளை ஏற்படுத்த வாய்ப்பு ஏற்படுத்துவது குறித்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். சுதந்தரம் பெற்று 20 ஆண்டுகளாகியும், கையெழுத்துப் போடத்தொடர்ந்த நிலையில் இன்னும் மக்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, கல்வியில் இந்த அரசு அக்கறை கொண்டு இருக்கிறதைப் பாராட்டுகிறேன்.

கிராமங்களில் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தும்போது, இலாகாவின் விதிகளை செம்மையாக அனுசரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எனென்றால், ஜாதி, மதம், அரசியல் காழ்ப்புக்காரணமாக, ஒரே கிராமத்தில், 40, 50 கஜம் தூரத்திலேயே கூட வேறு வேறு பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கும் நிலை இருக்கிறது. கல்வி இலாகா அதிகாரிகள் இந்த நிலைகளைப் போக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடந்த காலத்தில் கல்வியைப் பரப்ப பள்ளிக்கூடங்கள் அதிகமாகத் திறக்க வேண்டும் என்று, ஓராசிரியர் பள்ளிகள் பல திறக்கப் பட்டன. அந்தப் பள்ளிகளில், ஐந்த் வகுப்புகளையும் நிர்வகிக்க வேண்டிய நிலையில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களால் மாணவர்களை நன்றாகக் கவனிக்க முடியாத நிலை இருக்கிறது. ஆகையினால் ஓராசிரியர் பள்ளிகளுக்கு குறைந்தபட்சம் இரண்டு ஆசிரியர்களாவது நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க 3,450 ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கும், 1,500 உயர் நிலை ஆசிரியர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்புக் கொடுத்திருப்பதற்காக அரசாங்கத்தைப் பாராட்ட வேண்டும். இப்படி வேலை வாய்ப்புகள் கொடுக்கும் போது, ஏற்கெனவே ஆசிரியர்கள் தெர்மில்லில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு சில சலுகைகள் கொடுத்திருப்பதற்காக மகிழ்ச்சி. 1965 ஏப்ரல் முதல் ரிஸ்டயர் ஆனவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கு குடும்பப் பென்ஷன் வழங்கப்பட்டிருந்தாலும், நீண்ட காலமாக இருந்துவரும் அவர்களுடைய கோரிக்கை, மருத்துவச் சலுகை, மற்ற அரசாங்க ஊழியர்கள் போல், கொடுக்கப் படவேண்டும் என்பது அதைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும்.

இவ்வளவு கோடி ரூபாய்கள் செலவழித்தாலும், பணியாற்றும் ஆசிரியர்கள், பஞ்சாயத்து யூனியன், கல்வி அதிகாரிகள் என்கிற இரண்டு தரப்பினருக்கும் இடையில், இருதலைக் கொள்ளி எதும்பு போலக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியன் பகுதிகளில் இருக்கும் எஸ்.இ.ஓ. என்கிற அதிகாரியை இந்த அரசாங்கம் நீக்கிவிட்டு வேறு வேலை வாய்ப்புக் கொடுத்துவிட்டு, அந்த ஆசிரியர்களை கல்வி அதிகாரிகளுடைய அதிகாரத்தின் கீழேயே வரக்கூடிய ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். வருகிற ஆண்டு கனிலாவது, ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிக்கு மாணவர்களை தேர்ந்தெடுக்கும்போது, தேர்வுக் குழுவில் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களும் இடம் பெறும் வகையில் செயல் பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

*திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய கட்சியின் பெயரால் கொடுக்கப்பட்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து சில கருத்துக்களை கூற விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் 65 கோடி ரூபாய்க்கான மானியக் கோரிக்கையை இந்த அவை முன் வைத்திருக்கிறார்கள். நமது கையில் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிற குறிப்புப் புத்தகத்தில் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகை மாநில மொத்தச் செலவில் 23 சதவீதம் என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடந்த ஐந்தாண்டு நிதிநிலை அறிக்கைகளைப் பார்க்கும்போது ஓவ்வொரு

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

[1969 மார்ச் 12]

ஆண்டும் ஏறக்குறைய 23 சதவீதம் வருவாயில் கல்விக்காக ஒதுக்கியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த ஆண்டு மாதிரி கல்விக்காக இந்த அரசு அதிக ஆதரவு காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. 1960-61-லிருந்து காங்கிரஸ் அரசு கம்பல்ஸரி எஜுகேஷனை கொள்கையாக கைக்கொண்டிருந்தது. அன்று முதல் இந்த நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கான பள்ளிகள் அமைக்கப்பட்டன. 1966-67-ல் காங்கிரஸ் அரசு இருந்த பொழுது, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், 300 ஜனத்தொகை இருந்து, சுற்றுவட்டாரத்தில் ஒரு மைலுக்கு வேறு பள்ளிகள் இல்லாமலிருந்தால், அந்தக் கிராமங்களில் ஆரம்பப் பாடசாலை ஆரம்பிக்க வழி செய்தது. ஆனால், 1966-67-ம் ஆண்டில் அறிக்கையைப் பார்க்கும்போது அது வரையிலும் 90 சதவீத மாணவர்கள்தான் பள்ளிகளுக்குச் சென்று படிக்கிறார்கள். இன்னும் 10 சதவீத மாணவர்கள் கல்வி கற்க வாய்ப்பு இல்லாமலும் மனம் இல்லாமலும் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. நமக்கு அளிக்கப்பட்ட அறிக்கையில்கூட 91.9 சதவீத மாணவர்கள்தான் இன்று பள்ளிகளில் படிக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. காங்கிரஸ் அரசு வகுத்த கொள்கையை இன்னும் முழு அளவுக்கு நிறைவேற்றப்படவில்லை.

இன்று கல்விக்காக அதிகமான பணம் ஒதுக்கப்படவில்லை. அதிகமான பள்ளிகளையும், மாணவர்கள் படிக்க, தகுந்த வசதிகளையும் இந்த அரசு ஏற்படுத்தித் தரவில்லை என்றே தெரிகிறது. இந்த அறிக்கையைப் பார்க்கும்போது, சில பள்ளிகள் கடந்த ஆண்டைவிட எண்ணிக்கையில் குறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கான காரணத்தைக் கூறியிருக்கிறார்கள். **They are being converted into High Schools and hence the reduction in their number,** என்று, மிடில் ஸ்கூல்கள் எல்லாம் ஹைஸ்கூல்களாக மாறும்போது, ஆரம்பப் பாடசாலைகளை மிடில் ஸ்கூல்களாக மாற்ற வேண்டும் அல்லவா? அதற்கு மாறாக, பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கும் சமாதானம் ஏற்கத்தக்கதல்ல. இன்னும் டிரைனிங் ஸ்கூல்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கும்போது கடந்த ஆண்டைவிட எண்ணிக்கையில் குறைந்திருக்கிறது. நாம் கம்பல்ஸரி எஜுகேஷன் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வருவதால் ஆரம்பப் பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருகிறது. அதன் காரணமாக கிராமங்களில் தேவையான ஆரம்பப் பள்ளிகளைத் தொடங்குகிறோம். அதே சமயத்தில் பயிற்சிப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்க வேண்டியதன் அவசியம் ஏன் என்பது புரியவில்லை. பள்ளிகள் விஸ்தரிப்பது என்றால் அதற்கு ஆசிரியர்கள் தேவைப்படுகிறது. ஆசிரியர்களுக்குத் தக்க முறையில் பயிற்சி அளிக்க வேண்டும். அதற்கான ஆதாரத்தையும் இந்த அரசு செய்வதாக அறிக்கையில் ஒன்றும் குறிப்பிடப் படவில்லை.

அடுத்தபடியாக, எனக்குமுன் பேசிய நண்பர், “கல்வியின் நோக்கம் மாணவர்களின் தரத்தை உயர்த்துவது” என்று கூறினார். அதாவது **training their character** என்பதற்கு இன்றைய நிலையில், நாம் 65 கோடி ரூபாய் செலவு செய்தாலும், நமது நோக்கம் நிறைவேறுகிறதா என்று பார்த்தால் இல்லையென்றே தோன்றுகிறது என்பதை நான் வருத்தத்தோடு சொல்லிக் கொள்கிறேன். இன்றைய கல்வியின் தரம் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமது நோக்கம் இன்னும் நிறைவேறவில்லை. ஏழை எளியவர்களின் வரியாக வசூல் செய்கிற பணம் சரியான முறையில் செலவழிக்கப்படவில்லை. இந்த அரசுதான் அதற்குக் காரணமாகும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மாணவர்களை இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்ட காலத்தில் கலந்துகொள்ளும் படி அழைத்தார்கள். அந்தப் போராட்டப் பாதையில்தான் இன்றைக்கும் மாணவர்கள் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். படிப்பில் மாணவர்கள் அக்கறை காட்டுவதில்லை. படிப்பதற்கோ மாணவர்களுக்கு வாய்ப்பு அளிப்பது இல்லை. பல்வேறு பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க வேண்டிய இந்த அரசு, பிரச்சினைகள் எல்லாம் தாமதமே தீர்ந்துவிடும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது. பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க வேண்டியவரே

1969 மார்ச் 12]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

கள் தீர்க்காமல் இருக்கிறார்கள். மொழிப் பிரச்சினையானாலும் சரி, தேசியீக்தம் எந்தெந்த இடத்தில் பாடப்பட வேண்டும் என்ற பிரச்சினையானாலும் சரி, மாணவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஏற்படுகிற பிரச்சினையானாலும் சரி, பரீட்சை எழுத வேண்டுமா, எழுத வேண்டாமா என்ற பிரச்சினையானாலும் சரி, ஒழுங்காக வகுப்புகள் நடைபெற வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற பிரச்சினையானாலும் சரி, மாணவர்களே தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் இந்த அரசு எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒழுங்காக படிப்பு நடைபெறுவதில்லை. படிப்பின் தரமும் குறைந்து கொண்டே போகிறது என்பதை நாம் அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோம். தற்பொழுது எல்லாக் கல்லூரிகளும் சாதாரணமாக வேலை நிறுத்தத் தினால் மூடப்படுகின்றன. ஒரு சிறிய பிரச்சினைக்காக கல்லூரிகள் மூடப்படுகின்றன. எந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டுமானாலும், மாணவர்களின் தயவு தேவையாக இருக்கிறது. அங்கும் அரசியல் புகுந்திருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் இந்த அரசுதான் காரணம்.

அடுத்தபடியாக, பள்ளிகளில் ஆசிரியர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை வளர்ப்பதற்கும், சினிமா உலகத்திற்கு மாணவர்களைச் சமர்ப்பித்துச் செல்வதற்கும்தான் தங்களை ஈடுபடுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பள்ளிகள் அந்த நிலைமையில் தான் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன.

கடைசியாக உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களைப் பற்றி ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். லோயர் கிரேடு உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கும், ஹையர் கிரேடு உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கும் ஒரே விதமான சம்பளம் அளிக்கப்படுகிறது. அதாவது 90-140 என்ற வீதத்தில் “பே ஸ்கேல்” இருக்கிறது. லோயர் கிரேடு ஆசிரியர்கள் ஆரம்பப் பள்ளிக் கூடங்களிலும், ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்கள் உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலும் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள். ஹையர்கிரேடு உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களின் சம்பள விகிதம், உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தைப் போன்று மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த அரசின் இரு மொழிக் கொள்கையினால் பாதிக்கப்பட்ட இந்த ஆசிரியர்கள் இன்னும் வேலை கிடைக்காமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களை உடனடியாக மாற்று வேலையில் அமர்த்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் ஒரு சட்டக் கல்லூரியை அமைத்துத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, என்னுடைய தொகுதியில் அரண்மனையில், 38,000 ஜனத் தொகையுள்ள இடத்தில் ஒரு தனியார் உயர்நிலைப்பள்ளிதான் இருக்கிறது. ஒரு ஆரம்பப் பாடசாலை மத்திய உயர்நிலையாக உயர்த்தப் பட்டது. அந்தப் பள்ளியை உயர்நிலைப் பள்ளியாக மாற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் பள்ளிக் கட்டிடங்கள் எல்லாம் சீரழிந்த நிலையில் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. பள்ளிக் கட்டிடங்களை நல்ல முறையில் கட்டித் தருவதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

புலவர் க. முருகையன் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இந்த மாமன்றத்திலே கல்வித்துறை நிதிக்கோரிக்கை மீதான விவாதத்தில் பேசும் வாய்ப்பைப் பெற்றமைக்கு நன்றி உடையவனாக இருக்கிறேன். கல்வித்துறை மானியத்தை வரவேற்கும் முகத்தான் பல சொல்ல வேண்டுமென்று கருதினாலும் நேரம் இல்லாத காரணத்தினால் சுருக்கமாக இரண்டொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

1967 தேர்தலுக்கு முன் இவர்கள் வந்தால் பள்ளிக் கூடங்கள் எல்லாம் மூடப்படும் என்று பரவலாகப் பேசப்பட்டது. பதினெந்து கோடி, 66 கோடிச் செலவுக்குத்தான் இப்போது வந்திருக்கிறது. பலன் கிடைக்கிறதா என்ற கேள்விகள் பாடப்படுகின்றன. நிச்சயமாகப் பலன் தருகிறதென்பதை நாளாவட்டத்தில் நாம் கண்கொருக்கிறோம்.

[புலவர் க. முருகையன்]

[1969 மார்ச் 12]

இன்று நான் முக்கியமாக இரண்டு பிரச்சினைகளை எடுத்துச் சொல்லக் கருதுகிறேன். நான் ஒரு தமிழாசிரியர் என்ற முறையில் இன்று தமிழாசிரியர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய குறைகளைச் சுட்டிக்காட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தமிழுக்காக வாழ்ந்த சர்க்கார் ஆட்சியில் இருந்தும், தமிழ் மொழி முதல் மொழியாக ஆக்கப்படும் என்கிற நிலையை அரசு மேற்கொண்டு இருப்பினும் பல்வேறு உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் எல்லாம் இன்றைக்குத் தமிழாசிரியர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய இடங்கள் கொடுக்கப்படவில்லை. பல்வேறு மாவட்டங்களிலிருந்தும் இது பற்றிய குறை பாட்டை கல்வித் துறைக்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு தமிழாசிரியரை நியமிக்க வேண்டிய இடத்தில் வேறு ஓர் ஆசிரியரை நியமித்து நியாயமாக தமிழுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையினை செய்யாமல் இருக்கிறது. பல மாவட்டங்களில் இருக்கிற இந்த நிலையைக் கல்வி அமைச்சரின் கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன்.

இன்னொன்று. இரண்டாந்தர தமிழாசிரியர்களுடைய நிலைமை. 1946-லே ஒருவர் தமிழாசிரியராக இருந்து 1-1-1948-இல் கொடுக்கப்பட்ட உத்தரவுப்படி 64-4-120 கிரேடில் இருந்தால் அவரை முதல் தர தமிழாசிரியராக நியமிக்கலாம் என்ற உத்தரவு இருக்கிறது. அதன்படி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; 1956-லேயே. 1960-லே போடப்பட்ட மறு உத்தரவும் 60-4-120-லே வேலை செய்கின்றவர்கள் முதல் தர தமிழாசிரியர்களாக நியமிக்கப்படலாம், என்றே இருக்கிறது. அதன் அடிப்படையில் 140 அடிப்படைச் சம்பளம் என்ற நிலையில் அவர்கள் வேலை செய்து வந்தார்கள். ஆனால் 1967-லே போடப்பட்ட உத்தரவுப்படி சிலர் மறுபடி இரண்டாம் நிலை தமிழாசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற காரணம்—அவர்கள் ஆசிரியர் பயிற்சி பெறாதவர்கள் என்பதாகும். ஆசிரியர் பயிற்சி என்று இல்லாவிட்டாலும் 64-4-120 கிரேடில் இருந்தவர்களை முதல் நிலை தமிழாசிரியர்களாகப் போடலாம் என்பதுதான் முன் இருந்த உத்தரவு. அதன்படிதான் அவர்கள் முதல் நிலை தமிழாசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். அப்படி நியமிக்கப்பட்டு வேலை செய்து கொண்டு வந்தவர்களை இப்படி இரண்டாம் நிலைக்கு மாற்றுவது என்பது பெரும் அநியாயமாக இருக்கிறது. அது சம்பந்தப் பட்ட பேப்பர் கல்வி இயக்குநர் அலுவலகத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததுவிட்டது என்று நினைக்கிறேன். இதை அரசாங்கமும் நன்கு உணரும். இத்தகைய அநீதி ஏற்படாதவாறு உடனடியாகத் தடுக்க வேண்டும். இவர்கள் திருத்தாவிட்டாலும் வழக்கு மன்றத்திற்குச் சென்றால் இந்த நிலை நிற்காது என்பதையும் உணர்வார்கள். இப்படிப்பட்ட தாங்க முடியாத கொடுமைகளுக்கு ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஐந்தாறுபேர்கள் உள்ளாயிருக்கிறார்கள். ஆகவே இதை உடனே கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று விழைகிறேன்.

அடுத்து, இந்திப் பள்ளிகளைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் நமது அமைச்சரவை திட்டவாட்டமாக இந்த தமிழகத்தில் ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இரண்டு மொழிகளும் போதும், இந்தி வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டது. இப்படிச் சொல்வதற்கு அண்ணை அவர்களுடைய தனிப்பட்ட எண்ணமோ, அண்ணுவின் தலைமையில் இயங்குகின்றவர்களுடைய தனிப்பட்ட எண்ணமோ அல்ல, தமிழகத்தில் உள்ள மக்களது ஒருமித்த எண்ணமாகும். 1965-இல் மிகப் பெரிய போராட்டம் நடந்தது. மாணவர்கள் தங்கள் உயிரைப் பணயமாக வைத்து நடத்தியிருக்கிறார்கள். அதைத் தமிழகம் உணர்ந்த பிறகுதான் இனி இங்கே இந்திக்கு இடமில்லை என்று அறிவித்தோம். அதற்குப் பிறகு மாணவர்கள் நிம்மதியாக இருக்க வேண்டும். மக்கள் வாழ்வில் சலசலப்பு இருக்கக் கூடாது. என்கிற எண்ணமின்றி மத்திய அரசு இங்கே இந்திப் பள்ளிக் கூடங்களை உண்டாக்க முனைகிறது. இது ஏதாவது பலன் தருமா? 300-க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் தங்கள் உயிரை இந்தி கூடாது என்பதற்காக தியாகம் செய்திருக்கிற போராட்டம் இன்னும் நமக்கு மறக்கவில்லை. மாணவர்கள் மத்தியில் மீண்டும் இதுபற்றி சலசலப்பு உண்டாகிறது. ஏறக்குறைய 30 ஆண்டு காலமாக இந்தி கூடாது என்பதற்காகப் போராடிய அரசு இன்றைக்குப் பதவியில் இருக்கிறது.

1969 மார்ச் 12]

[புலவர் க. முருகையன்]

எல்லா அரசியல் தலைவர்களும் இந்தி வேண்டாம் என்று சொல்கிறார்கள். இந்த நிலை புரிந்தும் இந்திப் பள்ளிகளை இங்கே துவக்க முன் வருகிறார்கள் என்றால் அதன் அடிப்படைப் பொருள் என்ன? சென்னை மாநிலத்தில் நிம்மதியான ஆட்சி நடக்கக்கூடாது. இங்கே கூட எதிர்த்துக் கொண்டு உறுப்பினர்கள் பேசுகிறார்கள், சட்டம் இல்லை, ஒழுங்கு இல்லை, என்பதாக. சட்டம், ஒழுங்கு, நிம்மதி இல்லாத நிகழ்ச்சிகள் ஆந்திரத்திலும், மைசூரிலும், மகாராட்டிரத்திலும் நடப்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. காதில் விழாது. ஒருவர் கூட உயிர் விடும் நிலை இல்லாத இந்த மாநிலத்தில் சட்டம் இல்லை, ஒழுங்கு இல்லை என்று பேசுகிறார்கள் என்றால் நிலைமை அப்படி இல்லை. அவர்கள் உள்ளம் எதை விரும்புகிறதோ அதைச் சொல்கிறார்கள். அந்த நிலை ஏற்பட்டு—இந்த அரசு கவிழாதா என்கிற நற்பாசை.

அதனால்தான் கேட்கிறார்கள், அவர்கள் அப்படி இங்கே ஏற்படுத்தினால் அதற்கு என்ன ஆட்சேபணை என்பதாக. இந்திமீது இவர்களுக்கு வந்திருக்கிறது தீராக் காதல் அல்ல. இந்தச் சர்க்காரை கவிழ்க்க இது ஒரு வழியாக அவையாதா என்கிற நற்பாசை. இப்போது நான் சொல்லிக்கொள்வது எல்லாம், சொல்ல நினைப்பது எல்லாம் இந்த வகையில் இந்தி தமிழகத்தில் காலெடுத்து வைக்க மாணவர்கள் அனுமதிக்கமாட்டார்கள். தமிழர்கள் அனுமதிக்கமாட்டார்கள். நிச்சயமாக மாநில ஆட்சி நிம்மதியாக சீராக நடக்க வேண்டுமென்றால் மத்திய அரசு இந்த எண்ணத்தைக் கைவிட வேண்டும். மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்களும் இந்த நாட்டின் வாழ்வை நினைத்தாலும் வீணான இந்தி ஆசையைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லி பேச அனுமதி அளித்ததற்கு நன்றி கூறிமுடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. கே. என். குமாரசாமி : தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியத்தின் பேரிலே பேசுகிற வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நான் முதலில் நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு சில வாந்ததைகள் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கல்வித்துறையில் ஒரு பெரிய சீர்திருத்தம் வேண்டுமென்பது எல்லோருடைய விருப்பம். நல்ல தரமான கல்வியை ஆரம்பத்தில் இருந்தே தரவேண்டுமென்பது விருப்பம். காரணம் கல்வி அறிவைப் பெறுவது தம் வாழ்வைச் சரியான பாதையில் நடத்திச் செல்லப் பயன்பட வேண்டும். வாழ்க்கைக்குப் பயன் அளிக்கக்கூடிய முறையில் கல்வித் திட்டம் அமைய வேண்டும். அத்தகைய முறையில் நமது கல்வி இல்லை என்பதை இப்போதுள்ள சூழ்நிலை இன்றைக்கு நாம் ஆரம்பக் கல்வியை எடுத்துக் கொண்டாலும்—யி.யி.சி. வரை இலவசக் கல்வி அளித்திருக்கிறோம். அதே நேரத்தில் ஆரம்பக் கல்வியை பல பேர்களுடைய குழந்தைகள் கான்வென்ட் ஸ்கூல் என்ற முறையில் தனிப்பட்ட பள்ளிகளில் படிப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆக, இலவசக் கல்விச் சாலைகள், வசதியுள்ளவர்கள் பணம் கட்டிப்படிக்கிற கல்விச் சாலைகள் என்று இரண்டு வகை வந்துவிட்டன. இதன் காரணமாக இலவசக்கல்விச் சாலையில் சரியான முறையில் பாடத் திட்டம் நடத்தப்படுவதில்லை. கல்வித் தேர்ச்சி மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இந்த இரண்டுவிதமான அமைப்பு சமூகத்தில் ஏன் இருக்க வேண்டும்? வசதி உள்ளவர்களுக்கு ஒரு கல்வி, வசதியற்றவர்களுக்கு ஒரு கல்வி என்கிற நிலை எதற்காக வேண்டும்? ஆகவே இதைப் போக்கி—இலவசக் கல்வி என்றால் —எல்லோருக்கும் என்கிற நிலையில் ஒரேவிதமான கல்வித் திட்ட அமைப்புப் பாடமுறைகளை வகுக்க அரசு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆசிரியர்கள் மிகவும் ஏழ்மை நிலையிலேயே இருந்து வருகிறார்கள். 150 ரூபாய் சம்பளத்திற்குள்—விலைவாசி நிலை உயர்ந்திருக்கிற இந்தக் காலத்தில் அவர்கள் வாழவேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்தக் கொடுமையைச் சரிக்கட்ட மாணவர்களை வீட்டில் வைத்து பூரணச் சொல்லிக் கொடுத்து, ஏதாவது வருமானம் செய்து கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலை இன்னமும் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. ஆகவே அப்படிப்பட்ட நிலை மையை மாற்றி ஆசிரியர்களைச் சீராக வைக்கக்கூடிய முறையில் பொருளா

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

[1969 மார்ச் 12]

தாரத் துறையிலேயும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அவர்களுக்கு வாழ்க்கை வசதி அளிக்கவில்லையென்று சொன்னால் கல்வித் துறையும் அப்படித்தான் இருக்கும். எனவே, அந்தவகையில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தி பொருளாதாரத் துறையிலும் அவர்களை ஊக்குவிப்பதற்கு சூழநிலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்லூரி வரை படிக்க வைக்கிறோம். அதற்குப் பிற்பாடு என்ன தொழில் செய்வது? அரசாங்கத்தை நம்பித்தான் இருக்கவேண்டும். அரசாங்க உத்தியோகத்திற்காக அப்பினை பண்ணவேண்டும். அதுதான் இப்பொழுது உள்ள நிலை. கல்வியறிவைக் கொண்டு தொழில்களில் ஈடுபடக்கூடிய நிலைமையில் கல்வி இன்றைய தினம் கிடையாது. அரசாங்கத்தை நம்பி உத்தியோகத்தைப் பெறக்கூடிய நிலைமையை வைத்துக் கொண்டால் அதனால் எந்தவிதமான பிரயோஜனமும் இல்லை. எனவே தொழிற்கல்வியை அதிகப்படுத்தி எந்தத் துறையிலே அவர்கள் பயிற்சி யுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களோ அந்தத் துறையிலே ஈடுபடுவதற்கான நிலைமை வரக்கூடிய வகையில் கல்வித் துறையை உண்டாக்கி தொழில் களிலே ஈடுபடக்கூடிய வாய்ப்புக்களை அளிக்கின்ற நிலைமையை உருவாக்கினால்தான் இந்தப் பிரச்சனை தீரும்.

இப்பொழுது மருத்துவக் கல்லூரியை எடுத்துக் கொண்டால் இருப்பது 1,500 இடங்கள்தான். அதற்கு 5 ஆயிரம் பேர்கள் விண்ணப்பம் போடுகிறார்கள். ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிக்கு 400 இடங்கள்தான் இருந்தாலும் 3 ஆயிரம் பேர்கள் போடுகிறார்கள். இப்படி எந்தத் துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிற இடங்களில் எல்லாம் அதிகப் படியாக விண்ணப்பங்கள் போடுவதால் இடம் கிடைப்பதில்லை. இடம் கிடைக்காதவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள், எப்படி வாழ் கிறார்கள் எந்தத் துறையிலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பது பற்றி ஆலோசிப்பது இல்லை. இருக்கிற நிலைமையிலே அவர்களுக்கு என்ன செய்து கொடுக்கமுடியும் என்ற முறையில்தான் செய்கிறோம். அவர்கள் எந்தத் துறையிலே ஈடுபடவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ அந்தத் துறையிலே அவர்களை ஈடுபடுத்தக்கூடிய சூழநிலை உருவாகவில்லை. இந்த நிலை இருக்கிறபோது உள்ளபடியே கல்வியினால் உண்டான திறன் சமூகத்திற்குப் பிரயோஜனம் இல்லாமல் போய்விடும்.

எஞ்சினியரிங் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டால் ஆயிரம் பேர்கள்வரை வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களை எந்தத் துறையில் ஈடுபடுத்துவது என்று தொய்வில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலைமை இருப்பதன் மூலம் கல்வியின் நிலையிலே மாறுதல் வந்துவிடும் என்று சொல்லிவிட முடியாது. இந்தப் பிரச்சனையெல்லாம் சமுதாய அமைப்பிலே மக்கள் மத்தியிலே, கல்வியறிவை பயன்படுத்துகின்ற அளவுக்கு எந்த எந்தத் துறைகளிலே பயிற்சி உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களோ அவர்களை அந்த அந்தத் துறைகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடிய அளவுக்கு கல்வி இலாகா முனைந்து செயல்பட்டால்தான் இந்த பிரச்சனைக்கு பரிகாரம் காண முடியும். இப்பொழுது மொத்தத்தில் கல்வி இலாகாவுக்கு 25 சதவீதம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம்.

கல்லூரிகளிலும், ஹைஸ்கூல்களிலும் லேபரட்டிகள் கூட இல்லாமல் இயங்கக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது என்றால் அந்த ஆணைகளிலே பயிற்சி மாணவர்களுக்கு குறைவாகத்தான் கிடைக்கும். எனவே, அந்த நிலைமையை மாற்றி லேபரட்டிகளை அதிகப்படுத்தி அந்தக் குறையை நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தமிழாசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளிலே சேருவதற்கு இடம் கிடைக்கவில்லை. அதற்கு விண்ணப்பம் போடவேண்டுமென்றால் 23 வயதாகியிருந்தால் அதாவது அதற்கு மேல் போனால் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். ஹைஸ்கூல்களிலே தமிழாசிரியர்களாக நியமிக்கப் பட வேண்டுமென்றால் கூட 3 மாதம் அன்ட்ரெய்ன்டு-ஆக வேலை செய்திருந்தால்தான் பயிற்சிப் பள்ளியில் படிக்க இடம் கிடைக்கக் கூடிய சூழநிலை

1969 மார்ச் 12] [திரு. கே. என். குமாரசாமி]

இருக்கிறது. டிரெய்ன்டுக்குத்தான் வேலை கொடுக்க முடியும். அன்ட்ரெயின்டுக்கு வேலை கொடுக்க முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். பயிற்சிப் பள்ளி ஆசிரியர் வேலைக்கு படிக்காதவர்களுக்குக் (தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு) காலியுள்ள ஸ்தானங்களுக்கு போட முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் மிகவும் திட்டமிடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே அன்ட்ரெயின்டு ஆக இருந்தாலும் பயிற்சி கொடுப்பதற்காக இருக்கின்ற பள்ளிகளில் உடனடியாக பயிற்சி கொடுக்க வயதைக் காட்டி மறுக்கப்படுவதை நிறுத்தி, பயிற்சியில் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு காலியுள்ள பள்ளிகளில் அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அரசாங்க வேலைக்குக்கூட 25 வயதுக்கு மேற்பட்டால் விண்ணப்பம் போடமுடியாத நிலைமை இருக்கிறது. அதற்குள் வேலை தேடி அப்ளி கேஷன் போட்டும் வேலை கிடைக்காவிட்டால் அவர்கள் உத்தியோகம் பெற முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. எனவே அந்த முறையை மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வசதி சம்பந்தமாக அவர்களுக்கு வீட்டுவசதி செய்து கொடுக்காவிட்டாலும்கூட வீட்டு அலவன்ஸை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். பல இடங்களிலே அதிகப்படுத்திக் கொடுக்கவில்லை. ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுடைய நிலையைப் பக்குவப்படுத்தவதற்கு அந்த அந்த இடங்களிலே வீட்டு அலவன்ஸை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். கல்வித் துறையிலே பெரிய மாறுதல் உண்டாக்குவதற்கு பிற்காலத்தில் அரசாங்க உத்தியோகத்தை நம்பியில்லாமல் இருப்பதற்காகவும் அவர்கள் பிற தொழில்களிலே ஈடுபடுவதற்கும் இந்த அரசு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. நா. வீராசாமி : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு கல்வி மானியத்தின் மீது எனது கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குக் கல்வியே அடிப்படையாகும். அந்தக் கல்விக்கு இந்த அரசாங்கம் உதவி செய்ய எந்த அளவுக்கு நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது என்பதை என்னுள் பேசிய உறுப்பினர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். காங்கிரஸ் கட்சியினர் எங்களுடைய ஆட்சியில் தான் கல்விக்கு நிறையச் செய்திருக்கிறோம் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கல்விக்காக செலவழிக்கப்பட்டிருப்பது 12.22 கோடி ரூபாய். இன்றைய தினம் இந்த அரசு வந்ததற்குப் பிறகு கல்விக்காக அளிக்கப்படுவது 65.39 கோடி ரூபாய். அந்த அளவுக்கு எத்தனை மடங்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். முன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போட்டார்கள். அந்தத் திட்டங்களிலே கல்விக்காக எந்த அளவுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பார்த்தால் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 381 லட்ச ரூபாய், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 1,141 லட்ச ரூபாய், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 3,409 லட்ச ரூபாய் என்ற அளவிலே இருக்கிறது. ஆனால் இந்த மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் கூட அதைவிட அதிகமாக நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இந்த அரசு பொறுப்பேற்றதற்குப் பிறகு 5,317 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் 18,750-ம், இடைநிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் 17,100 உயர்த்தைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் 10,000-மும் ஆக மொத்தம் 45,850 ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கக் கூடிய நிலைமை இருந்து வருகிறது. இந்த ஆண்டு 7,900 ஆசிரியர்களுக்கு வேலையாய்ப்புக் கிடைக்கக் கூடிய திட்டத்தை இந்த அரசு உருவாக்கியிருக்கிறது. இப்படிப் பல சாதனைகளை இந்த அரசு செய்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்த நேரத்தில் இன்னும் ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் சிப் எஜுகேஷனல் ஆபீஸர் என்று போட்டு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எப்படிப் பணியாற்றுகிறார்கள் என்பதைக் கண்காணிக்க வேண்டும். என்னுடைய தொகுதியிலே கல்வை

[திரு. ந. வீராசாமி]

[1969 மார்ச் 12]

என்னுமிடத்திலே ஒரு வாரத்திற்கு முன்பாக பயங்கரமான ஒரு தீவிபத்து ஏற்பட்டு பள்ளி பற்றிக் கொண்டது. அங்கே சீப் எஜுகேஷனல் ஆபீஸர், வேலூரில் இருக்கிற, வந்தூசுடப் பார்வையிடவில்லை. மக்கள் தவறாகக் கருதுகிறார்கள். ஒரு அதிகாரி கூட வந்து பார்வையிடக் கூட இல்லையே என்று எண்ணுகிறார்கள். ஒவ்வொரு சீப் எஜுகேஷனல் ஆபீஸரும் ஹெட்குவார்ட்ரீஸில் எவ்வளவு நாட்கள் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி விடவேண்டும். 30 நாட்களில் 20 நாட்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். எந்த இடத்திலே என்ன நடைபெறுகிறது என்றுகூட அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

என். சி. சி. இருந்தது. இந்தியாவிலே அது எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. அந்த என். சி. சி. போல் தமிழ்நாடு கேட் கோர் ஒன்று இங்கே பயிற்சி கொடுக்கக்கூடிய முறையில் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழகத்திலே ஸ்கெல்ட், அதாவது சாரண் இயக்கம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. 1924-ஆம் ஆண்டிலிருந்து அது வென்ஸாக் பார்க்கில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அதை லீஸ் போல் 20 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை புதுப்பிக்க வேண்டுமென்று இருந்ததை இப்பொழுது மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை புதுப்பிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அப்படிச் செய்தால் சிரமங்கள் ஏற்படும். எனவே அதை மாற்றியமைக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, இதுவரை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்படாமல் இருந்த கமர்ஷியல் பயிற்சிபற்றி சில கருத்துக்களை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பதினைந்து ஆண்டு காலம் ஆக எனக்கு அதில் பயிற்சி உண்டு. அதிலே எனக்கு அனுபவம் உண்டு. அதையொட்டி நான் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சாதாரணமாக ஒரு கமர்ஷியல் இன்ஸ்டிடியூட்டை ஆரம்பிப்பது என்றால் எங்கு வேண்டுமானாலும் ஆரோக்கியமான இடத்தில் ஆரம்பிக்கலாம்; ஒரு ஊரிலே எத்தனை வேண்டுமானாலும் ஆரம்பிக்கலாம், ஒரு தெருவிலே எத்தனை வேண்டுமானாலும் ஆரம்பிக்கலாம் என்ற நிலை இருக்கிறது. இந்த இலாகாவிலே, செகடரி டி கமிஷனர் பார் கவர்ன்மென்ட் எக்ஸ்ட்ரினேஷனல் என்பவரோடு கூட தற்போது ஒரு அடிஷனல் செகடரையைப் போட்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் துறை நல்ல முறையில் செயலாற்ற வேண்டுமென்பதற்காகப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், முன்பு இருந்ததை விடத் திறமைக் குறைவுதான் அந்த இலாகாவிலே உருவாகியிருக்கிறது. அந்த அதிகாரிக்கு டைப்ரைட்டிங் ஷார்ட்ஹாண்ட் என்றால் என்ன என்றே தெரியாது. அப்பேர்ப்பட்டவர் இருப்பதால் எந்தவிதமான பணியும் ஒழுங்காக நடைபெறவில்லை.

உதாரணத்திற்குச் சொல்லுகிறேன். ஒரு இன்ஸ்டிடியூட் ஆரம்பிப்பதற்காக ஒருவர் விண்ணப்பம் போட்டார். புதிதாக வந்த அதிகாரிக்கு இதைப் பற்றியெல்லாம் ஒன்றும் தெரியாத காரணத்தால், புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த இன்ஸ்டிடியூட்டுக்கும் அந்தப் பகுதியிலே உள்ள மற்ற இன்ஸ்டிடியூட்டுகளுக்கும் இடையே 200 கஜ தூரம் இருக்கிறதா என்று கேட்டு பதில் அனுப்பினார். அப்படிப்பட்ட ஒரு விதி இருக்கிறதா என்றால், இல்லை. அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்காகச் சொல்லுகிறேன். தியாகராய நகரிலே ஸ்ரீ ராதாகிருஷ்ண இன்ஸ்டிடியூட் என்று ஒரு இன்ஸ்டிடியூட் இருக்கிறது. அங்கேயே ராபிட் ஷார்ட்ஹாண்ட் இன்ஸ்டிடியூட் என்றும் ஒன்று இருக்கிறது. அந்த இரண்டும் ஒரே ஸ்டீடயிலேயே அமைந்திருக்கிறது. இந்த நிலையில் ஒரு டிவிஷனுக்கு அப்பால், தெருவுக்கு அப்பால், ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அப்பால் ஒரு இன்ஸ்டிடியூட் ஆரம்பிக்கும் போது 200 கஜ தூரம் இருக்கிறதா என்ற கேள்வி கேட்டு அந்த இன்ஸ்டிடியூட்டை நடத்த முடியாத அளவுக்கு இலாகாவின் தொந்தரவு கொடுத்தார்கள். அதைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு கொண்டு வந்த பிறகு அங்கீகரித்தார்கள்.

1969 மார்ச் 12]

[திரு. ந. வீராசாமி]

இந்தத் தேர்வுகளை நடத்துவதிலே உள்ள முறைகேடுகளையும், தவறுகளையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இதிலே, ஆண்டு ஒன்றுக்கு 40,000 க்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் பயிற்சி பெற்று தேர்வு எழுதினார்கள். இந்தச் சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளின் குறிப்புகள் எல்லாம் இன்று எடுக்கப்படுகின்றது என்றால் சுருக்கெழுத்தில் எடுக்கப்பட்டு தட்டெழுத்தின் மூலமாகத் தரப்படுகிறது. அப்பேர்ப்பட்ட தேர்வுக்கு எந்த அளவு கவனம் செலுத்த வேண்டும்? கடந்த 20 ஆண்டுகளாகவே இந்தத் துறையிலே எந்தவித கவனமும் செலுத்தப்படவில்லை என்பதைப் பொதுவான குற்றச் சாட்டாகக் கூறுகிறேன். ஷார்ட்ஹான்ட் டைப்ரைட்டிங் என்றால் வேடிக் கையாகக் கற்றுக் கொள்வது என்று நினைக்கிறார்கள். இந்தத் தேர்விலே முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினால் தான் தேர்ச்சி, திறமை பெற முடியும். தேர்வு எழுதும் பத்து நிமிடங்களிலே ஒரு நிமிடத்தை வீணாக்கிவிட்டால் கூட தேர்ச்சி பெற முடியாது. அப்பேர்ப்பட்ட தேர்வை நடத்துவதற்கு யார் யார் தேர்வாளராக நியமிக்கப்படுகிறார்கள்? அனுபவம் இல்லாதவர்கள் ஷார்ட்ஹான்ட் டிக்டேஷன் கொடுக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. 80 வார்த்தை, 100 வார்த்தை, 120 வார்த்தை என்று சிராக டிக்டேஷனைப் படிப்பது என்பது பயிற்சி பெற்றவர்களாலும், அனுபவம் பெற்றவர்களாலுமே முடியக் கூடிய ஒன்றாகும். ஆனால் இப்போது டிக்டேஷன் படிப்பதற்கு இலாகாவிலே பணியாற்றுகிறவர்கள் டிக்டேஷன் படிப்பதற்காக நியமிக்கப்படுகிறார்கள். இவர்கள் படிக்க ஆரம்பித்த 10 நிமிடத்தில் படிக்க வேண்டியதை 9 நிமிடத்திலேயே முடித்துவிடுகிறார்கள், சிலர் 11 நிமிடம் படிக்கிறார்கள். இதனால் மாணவர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இவர்கள் சிராகப் படிக்காத காரணத்தாலே மாணவர்கள் தேர்வு பெறுவது கடினமாகிறது. அதோடு நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே உள்ள ப்ரொனவுன்சியேஷனுக்கும் கேரள நாட்டிலிருந்து வந்திருப்பவர்களுடைய ப்ரொனவுன்சியேஷனுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்டவர்கள் டிக்டேஷனைப் படிக்கிறபோது “அக்கேஷன்” (occasion) என்பதை “ஒக்கேஷன்” என்று படிக்கிறார்கள். இந்தத் தகராறு வேறு. இப்படிப்பட்ட தொல்லைகள் நிரம்ப இருக்கின்றன. ஆகவே, ஏற்கெனவே பள்ளிகளில் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களை, மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து வருகிறவர்களை டிக்டேஷனுக்காக நியமித்தால் நல்ல முறையில் நடக்க முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல, இப்போது இந்த இலாகாவிலே வேலை அதிகமாக இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஒரு ஆண்டு தேர்வு எழுதி தேர்ச்சி பெற்ற பிறகு அடுத்த ஆண்டு வரை சர்ட்டிபிகேட் வருவதில்லை. 1969-ல் தேர்வு எழுதினால் 1970 வரை சர்ட்டிபிகேட் வருவதில்லை. தேர்ச்சி பெற்று ஓராண்டு வரை சர்ட்டிபிகேட் வாவிடலை என்று சொன்னால் மாணவர்கள் எப்படி வேலைக்கு முயற்சி செய்வது? கேசுட்டை எடுத்துக் கொண்டு போனால் எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளுவதில்லை, சர்ட்டிபிகேட்டைக் காட்டு என்று கூறுகிறார்கள். ஆகவே, சர்ட்டிபிகேட்டை உடனடியாகக் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

இந்த இலாகாவில் இருந்து காமர்ஸ் பிரிவை டைரக்டர் ஆப் டெக்னிகல் எஜுகேஷனுக்கு மாற்றப் போவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அதுபற்றி இதுவரையில் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. எல்லா எஜுகேஷனையும் ஒரே இடத்தில் வைத்துக்கொண்டு பார்ப்பதற்கு ஆள் இல்லை என்று சொல்லும் நிலையை மாற்றி இதை டைரக்டர் ஆப் டெக்னிகல் எஜுகேஷனுக்கு மாற்றுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அங்கே ஒரு கமர்ஷியல் செக்ஷன் நடப்பதை பத்து நாட்களுக்கு முன்னால் பார்த்தேன். அது சிறந்த முறையில் நடக்கிறது. அந்த வகையில் இந்த இலாகாவிலே விஷயம் தெரிந்தவர்களைப் போடுவதன் மூலமாகத் தான் இது திறம்படச் செயலாற்ற முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

*திரு. கே. போஜன் : தலைவர் அவர்களே, கல்வி மீதான மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்று என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். 1959-60ம் ஆண்டில் 15.15 கோடியாக இருந்த இந்த மானியத்

[திரு. கே. போஜன்]

[1969 மார்ச் 12]

தொகையானது, 1969-70 ஆண்டில் 65.39 கோடியாக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. நடப்பு ஆண்டை விட வருகிற ஆண்டுக்கு 644 லட்சம் அதிகமாகச் செலவழிக்கப்பட இருக்கிறது. மாநிலத்தின் மொத்த வருமானத்தில் 23 சதவிகிதம் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது கல்விக்கு நம்முடைய மாநிலம் காட்டுகிற முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

நம்முடைய மாநில சர்க்கார் எல்லா மாணவர்களுக்கும் புகழாக வகுப்புக்கு இலவசக் கல்வி அளிக்க முன் வந்திருப்பதை வரவேற்கிறேன், பாராட்டுகிறேன். புகழாக வகுப்புக்கு அதிக நெருக்கடி ஏற்படும் என்ற நிலை இருப்பதால் அதிகக் கல்லூரிகளை ஏற்படுத்தியும், ஏற்கனவே உள்ள கல்லூரிகளில் அதிக இடங்களை ஏற்படுத்தியும் விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மாணவர்களுடைய விருதிகளுக்காகவும் அரசு அதிகத் தொகை ஒதுக்க வேண்டுமென்று பல உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டுார்கள். நானும் அதைப்பற்றி இங்கு வலியுறுத்துகிறேன். உதகைக் கல்லூரிகளை எடுத்துக் கொண்டால், மாணவர்களுக்குச் சரியான விருதி கிடையாது. வேறு மாவட்டங்களில் இருந்தும், கிராமப் பகுதிகளில் இருந்தும் மாணவர்கள் வந்து இந்தக் கல்லூரிகளில் படிக்கிறார்கள். விருதி வசதி இல்லாததால் அவர்கள் வசதியாகத் தங்கிப் படிக்க முடியவில்லை. ஆகவே, மாணவர்களுக்கான விருதி ஒன்றை வசதியாக உதகையில் அரசு கட்டித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தக் குறிப்பிலே, ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களை படிப்படியாக நிறுத்தி விட்டு செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படுவார்கள் என்று காணப்படுகிறது. அவ்வாறு செய்தால் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு வேலை இல்லாத நிலை ஏற்படுவிரும். ஆகவே, புதிதாகப் பயிற்சி கொடுக்கும் போது செகண்டரி கிரேடுக்கு மட்டும் பயிற்சி கொடுத்து, போகப் போக செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களை நியமிக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டால் நல்லது. ஆகவே, இருக்கின்ற ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளித்து பிறகு செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர் பெண்கள் பயிற்சிப் பள்ளி நம்முடைய மாநிலத்தில் நீலகிரி மாவட்டத்தைத் தவிர மற்ற எல்லா மாவட்டங்களிலும் இருக்கிறது. கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக நீலகிரி மாவட்ட சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களும், மாவட்ட அபிவிருத்தி மன்றத்தில் இருந்தும், நீலகிரியிலே ஒரு பெண்கள் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கோரிக்கைகள் விடுத்தும், வலியுறுத்தியும் ஒருவிதமான பலனும் கிடைக்கவில்லை. நீலகிரி மாவட்டத்தில் இருந்து அதிகப் பெண்கள் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற முன் வருகிறார்கள். போதிய இடம் கிடைப்பதில்லை. புதிய பெண்கள் ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளி நிறுவ முடியாவிட்டாலும் ஏற்கனவே உள்ள ஆண்கள் பயிற்சி பள்ளியில் 160 பேர்களுக்கு இடம் இருப்பதை இரண்டாகப் பிரித்து பெண்கள் பயிற்சிப் பள்ளிக்கு 80, ஆண்கள் பயிற்சிப் பள்ளிக்கு 80 என்ற முறையில் ஏற்படுத்தினால்தான் நல்லதாக இருக்கும். அரசு உடனடியாக இதைச் செய்ய வேண்டுமென்று தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

செகண்டரி கிரேடு பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் தொடக்கப் பள்ளிகளில் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களுக்குண்டான சம்பளத்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. இதை மாற்றி செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றினாலும் அவர்களுக்கு செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்குண்டான சம்பளத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாணவர்களைப்பற்றியும், கல்லூரிகளைப் பற்றியும் அதிகமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, ஆசிரியர்களுக்குச் செய்யப்பட வேண்டிய வசதிகள், காட்டப்பட வேண்டிய சலுகைகள் பற்றி அதிகமாகக் குறிப்பிடவில்லை. எந்த தேசத்திலும், பெரிய உத்தியோகஸ்தராக இருந்தாலும், தலைவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களை அந்த நிலைக்கு உயர்த்தக் கூடிய வணிகனாக இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுடைய வாழ்க்கை மேம்பாடு அடைய

1969 மார்ச் 12]

[திரு. கே. போஜன்]

முன்னேற்றம் அடைய வழிவகைகளைக் காணவேண்டும். அந்த எண்ணிப் படியிலே பலரும் ஏறி முன்வகை மற்றும் அடைந்தது விட்ட போதிலும் எண்ணி இருக்கின்ற நிலையிலேயே இருக்கிறது. எனவே, சர்க்கார் ஆசிரியர்களுடைய குறைகளைப் போக்கி அவர்களுக்கு வேண்டிய சலுகைகளை எல்லாம் செய்து தரவேண்டும். எனைய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு எந்த விகிதத்தில் அடிப்படைச் சம்பளம், மற்ற அலவன்சுகள் எல்லாம் கொடுக்கப்படுகின்றனவோ அந்த ரீதியில் ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் கொடுக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களை வருடத்திற்கொரு முறை மாற்றுவதில் அதிக பாரபட்சம் நடந்து வருகின்றன. அதில் அதிகாரிகள் நல்ல முறையில் நியாயமான முறையில் நடந்துகொள்வதில்லை. ஆகவே இந்தநிலையை மாற்றியமைக்கவேண்டும். பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களில் உள்ள ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களை மாற்றுவதற்கு ஒரு அட்டஹாக் கமிட்டி நியமித்திருப்பது போல் இதற்கும் ஒரு அட்டஹாக் கமிட்டி நியமித்து சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களையும், உத்தியோகப் புறத்தவர்களையும், அதில் உறுப்பினர்களாகப் போட்டு அதன் மூலம் மாற்றங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்வதனால் ஒரு பாரபட்சமற்ற நிலை ஏற்படும். அதோடு ஆசிரியர்களின் குறைகளும் விடுபட வசதியாக இருக்கும். நீலகிரி மாவட்ட உயர்நிலைப்பள்ளி அலுவலகத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்றால் நாங்கள் கோவைக்குத்தான் செல்லவேண்டியிருக்கிறது. காரணம் நீலகிரி மாவட்டத்தை கோவை மாவட்டத்தோடு இணைத்து இருப்பதன் காரணமாக சீப் எஜுகேஷனல் ஆபீசர் அலுவலகம் கோவையில்தான் இருக்கிறது. ஆகவே கோவைக்குச் சென்றுதான் நாங்கள் காரியங்களைப் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே நீலகிரியைத் தனியாகப் பிரித்து அங்கு ஒரு சீப் எஜுகேஷனல் ஆபீசரை நியமித்து எங்களுக்கு அப்படி தனியாக ஒரு ஆபீசை திறந்து தரும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, இப்போது நம் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் என். சி. சி. நிறுவனம் தடைப்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாக மாணவர்களின் ஒழுக்கமும், ஆரோக்கியநிலையும் கெடுவதற்கு ஏதுவாகியிருக்கிறது. ஆகவே முன்பிருந்ததுபோல் சரணர் அணியை விஸ்தரித்து எல்லாப் பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளில் அதை விஸ்தரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த வாய்ப்பினை தந்தமைக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. சோ. அழகர்சாமி : தலைவர் அவர்களே, கல்லி மானியக் கோரிக்கையின்மீது நான் கொடுத்தான வெட்டுத் தீர்மானத்தினை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம் பட்டினத்திலே போதுமான தொகை, கல்விக்காக 23 சதவிகிதம் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது, அதை வரவேற்கிறேன்.

அடுத்து, ஆரம்பப் பள்ளிகளிலிருந்து கல்லூரிகள் வரையில் ஜாதிகளின் பெயரால் பெயர்கள் வைக்கப்பட்டு இருக்கும் முறையை மாற்றுவதற்கு அரசு முயற்சிக்கவேண்டும். அப்படி ஜாதியின் பெயராமாற்றவில்லையென்று சொன்னால் அவர்களுக்கு நாம் கொடுக்கக்கூடிய மானியத்தை பேர் பாதிக்கு குறைப்பதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டும். கல்லூரிகள் அல்லது பள்ளிகளுக்கு ஜாதியின் பெயர்களை வைத்திருப்பது மாணவர்கள் மத்தியில் ஜாதி உணர்வை போக்க வேண்டுமென்று நினைக்கக்கூடிய காலத்தில் இது ஜாதி உணர்வை ஊட்டக்கூடிய முறையில் இருக்கிறது. ஆகவே, இந்த அரசு கண்டிப்பாக ஜாதிகளின் பெயர்களை நீக்குவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும். அப்படி ஜாதிப் பெயரை நீக்குவதற்கு தனியார் குறையின் விரும்பவில்லை என்று சொன்னால் அவர்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய மானியத்தைக் குறைக்கவேண்டும், இல்லையென்றால் 50 சதவிகிதமாவது மானியத்தைக் குறைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

அடுத்து, ஆசிரியர்கள் நியமனம் சம்பந்தமாக தனியார்த்துறை பள்ளிகளானாலும்சரி அல்லது பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளானாலும் சரி தங்களுக்கு வேண்டியவர்களை, தங்கள் சொந்தக்காரர்களை அல்லது

நண்
பக்ஷ
12-00

[திரு. சோ. அழகர்சாமி]

[1969 மார்ச் 12]

தங்களுக்கு வேண்டியவர்களை, தங்கள் சொந்தக்காரர் னை அல்லது தங்களுக்கு சலுகைகள் கிடைக்கக்கூடிய முறையில் அவர்கள் நியமனம் செய்கிறார்கள். பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னராக தேர்ச்சி பெற்றவர்களுக்கு வேலை கிடைக்காமல் இருப்பின்போது சிலருக்கு படித்தவுடன் வேலை கிடைக்கிறது. அதிலும் குறிப்பாக ஹரிஜன ஆசிரியர்களுக்கு கட்டாயமாக வேலை கிடைப்பதில்லை என்ற நிலை இருக்கிறது. ஆகவே பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளானாலும் சரி அல்லது தனியார் துறை பள்ளிகளானாலும் சரி ஆசிரியர் நியமனம் சம்பந்தமாக மாவட்ட அளவில் தேர்ச்சி பெற்றுள்ளவர்களின் ஒரு லிஸ்டைப் போட்டு அதன் அடிப்படையில், அந்த லிஸ்டியாரிட்டி அடிப்படையில் ஆசிரியர்களை நியமிக்கக்கூடிய ஒரு ஏற்பாட்டை செய்வது பற்றி அரசு யோசனை செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களை நியமிக்கும்போது பெண் ஆசிரியர்களுக்கு அதிகப்படியான முக்கியத்துவம் கொடுத்து அவர்களை நியமித்தால் ஆரம்ப வகுப்புகளில் உள்ள குழந்தைகள் நல்ல முறையில் கல்வி கற்க அது வசதியாகயிருக்கும்.

அடுத்து, ஆரம்பப் பள்ளி ஆரம்பிக்கும்போது ஒரு மைல் கண்டிஷன் இருக்கவேண்டும் என்று கல்வி இலாகா ஒரு ஜி. ஒ. அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஒரு மைல் என்று சொல்லும்போது நகரத்தில் அது கஷ்டமாகயிராது. நகரங்களில் பத்து அல்லது இருபது கஜத் தூரத்தில் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் கிராமங்களில் பொறுத்தவரையில் இந்த ஒருமைல் கண்டிஷன் அவ்வளவு பொருத்தமாகயில்லை. 300 ஜனத்தொகை என்று இருப்பதை வைத்துக்கொள்ளலாம். கிராமங்களில் போக்குவரத்து வசதிகள் கிடையாது. சின்னக் குழந்தைகள், ஆண் குழந்தைகளும் பெண் குழந்தைகளும் மழைக்காலங்களில் ஒரு மைல் தூரம் பள்ளிகளுக்கு நடந்து போகமுடியாத நிலையில் அவர்களின் பள்ளிப் படிப்பு கெட்டு விடுகிறது. காரணம், நடுவில் ஆறு, ஓடை போன்றவைகளைக் கடக்கவேண்டிய நிலை இருக்கிறது.

அடுத்து, எங்கள் தாலுகாவில் பஞ்சாயத்து யூனியனினால் திறக்கப் பட்ட ஒரு பத்து பள்ளிகளுக்கு அங்கீகாரம் கிடைக்காமல் மாணவர்கள் ஐந்து வரைப் படித்து விட்டு மேலும் படிக்க முடியாதொரு நிலை இருக்கிறது, ரிக்கார்ட் ஷீட்ஸ் வாங்க முடியவில்லை. ஆக, இந்த ஒரு மைல் கண்டிஷன் என்பது நீக்கப்படவேண்டும், 300 ஜனத்தொகை என்ற அடிப்படையில் போதுமான குழந்தைகள் இருந்தால் பக்கத்து மானேஜ்மென்டை பாதித்தாலும் சரி அல்லது யாரைப் பாதித்தாலும் சரி பள்ளிகள் திறப்பதற்கு அங்கீகாரம் அளிக்கப்பட வேண்டும்.

அடுத்து, ஆசிரியர்களை நியமிக்கும் கோட்டா முறை. ஆரம்பப் பள்ளிகளில் ஒரு வருடத்திற்கு பத்து பதினைந்து குழந்தைகள் வீதம் அதிகரித்திருந்தாலும் கூடுதல் ஆசிரியர் நியமிக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் சொல்லக் கூடிய கண்டிஷன், ஒரே வருடத்தில் ஒரு ஆசிரியருக்குள்ள குழந்தைகளை சேர்த்திருந்தால்தான் இந்த வருடக் கோட்டா ஏதுக்க முடியும் என்று சொல்கிறார்கள். ஆக, வருடாவருடம் பத்து பதினைந்து குழந்தைகள் என்று அதிகப்படியாக சேர்ந்திருந்தாலும் இரண்டு ஆசிரியர்கள் உள்ள பள்ளியில் நுறு குழந்தைகள் இருந்தாலும் மேற் கொண்டு ஆசிரியர் நியமிப்பதற்கு அனுமதி கிடைப்பதில்லை. ஆகவே அதிகப்படி ஒரு ஆசிரியருக்கும் போதுமான குழந்தைகள் சேர்க்கப் பட்டிருந்தால் இன்னொரு ஆசிரியரை நியமிக்கும் முறையில் விதிகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மத்திய உணவுத் திட்டம் பற்றி அனைவருக்கும் தெரியும், அதிகாரிகளுக்கும் தெரியும். ஆறு பைசா சர்க்கார் கொடுத்தால் பொது மக்களிடமிருந்தோ அல்லது பஞ்சாயத்துகளின் நன்கொடை பெற்றோர் தலைக்கு பத்து பைசா அளவிற்கு மதிய உணவு போடவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்த மட்டில் பலயிடங்களில் ஆசிரியர்கள் முதற்கொண்டு குழந்தைகள் வரையில் பொய் சொல்லி, ஆசிரியர்கள் பொய் கணக்கு எழுதிவருகிறார்கள். நான் கு பைசா வீதம் நன்கொடை

1969 மார்ச் 12]

[திரு. சோ. அழகர்சாமி]

பெற்றுக் கொண்டு விட்டதாக கணக்கு எழுதி வைத்து விடுகிறார்கள். ஆகவே, ஒன்று அரசாங்கமே தலைக்கு பத்து பைசா என்று கொடுப்பதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும் அல்லது அவர்கள் கொடுக்கிற கணக்கை அப்படியே எழுத அனுமதிக்க வேண்டும்.

அடுத்து, உயர்நிலைப் பள்ளிகள். உயர் நிலைப் பள்ளி என்பதில் 9, 10, 11 வகுப்புகள் மட்டும் இருப்பதற்குப் பதிலாக ஆறாவது வகுப்பிலிருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டும். காரணம், பல ஆசிரியர்களுக்கு, தொழில் ஆசிரியர் மற்ற ஏனைய ஆசிரியர்களுக்கு வேலை குறைவாக இருக்கிறது. ஆகவே, ஆறாவது வகுப்பிலிருந்து உயர்நிலைப் பள்ளியை ஆரம்பிக்கவேண்டும்.

அடுத்து இப்போது பி. யூ. சி.க்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் இலவசக் கல்வியைப் போல் தொழில் கல்விக்கும் சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மெடிக்கல் காலேஜ் பரீட்சை எழுதுவதற்கு எப்ரல், செப்டம்பர், டிஸம்பர் என்று இருந்ததை செப்டெம்பர் மாதத்தை நீக்கி விட்டதாகத் தெரிகிறது. ஆகவே செப்டம்பர் மாதத்திலும் பரீட்சை எழுதுவதற்கு அனுமதிக்கவேண்டும். எம். எஸ்ஸி., எம். லிட். படிக்கும் மாணவர்களுக்கும் அந்த சலுகை வழங்கவேண்டும்.

தனியார் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளுக்கு மாணவர்களைச் சேர்க்கும் போது அவர்கள் இஷ்டம்போல் விடாமல் அதற்கு ஒரு அட்மிஷன் கமிட்டி ஏற்படுத்துவதற்கு அரசு முயற்சிக்க வேண்டும். அதிலுள்ள ஊழல் கள்பற்றி அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்து, கல்லூரிகளில் பரீட்சை வர இருக்கிறது. ஆனால் பாடங்கள் முடிவற்றமல் இருக்கின்றன என்று தெரிகிறது. ஆகவே பரீட்சைகளை இரண்டு வாரங்களாவது நீட்டி பின்னால் தள்ளி வைக்கவேண்டுமென்ற யோசனையைத் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*புலவர் பொ. பொன்னம்பலம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, தமிழை அமிழ்தாக்கி ஊட்டி தமிழுக்கு உயிரை நிகராக்கிக் காட்டி இயற்கையெய்திய அறிஞர் பெருந்தகை அண்ணா அவர்களுக்கு என் சார்பிலும் என் தொகுதி மக்கள் சார்பிலும் முதலாவதாக அஞ்சலி செலுத்திக் கொள்கிறேன். அடுத்து மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொணர்ந்திருக்கும் இந்த கல்வி மானியத்தை எள்ளத்தனையும் விடாமல் வரவேற்று அந்த மானியத்தின்மீது பேச முற்படுகிறேன். கேடில்லிமுச் செல்வமாம்கல்வியை நாட்டிப் பயிலக்கூடிய வகையில் தொடக்கப் பள்ளிகளை உருவாக்கியும் பெருக்கியும், உயர்நிலைப்பள்ளிகளைப் பெருக்கியும், கல்லூரிகளைப் பெருக்கியும், பயில்வோரின் எண்ணிக்கையும் மிகுதியாகப் பெருக்கக் கூடிய வகையிலும் திட்டங்கள் வகுத்து நிறைவேற்றுகிற முறையைப் பார்க்கும்போது அது வரவேற்கக்கூடிய ஒன்றாக அமைகிறது. அததனை செயல்களையும் எடுத்துரைத்து வரவேற்க வாய்ப்பில்லாத காரணத்தால் காலம் இடம் தராத காரணத்தால் என்னுடைய வேண்டுகோள்களை மட்டும் விடுத்து அமைவதற்கு நான் முயலுகிறேன்.

புகழக வகுப்பைப் பொறுத்தவரையில் இலவசக்கல்வியைக் கழக அரசு தந்திருக்கிறது. ஆனால், இந்த இலவசக் கல்வி தந்திருப்பதை அருமைக் காங்கிரஸ் நண்பர்கள் சொல்லுகின்ற நேரத்தில், நாங்கள் சொன்னதைத்தான் இவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள் என்று பேசக்கூடிய சூழ்நிலையைப் பார்க்கிறோம். உண்மையிலே நான் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கேன், எதிர்க்கட்சியிலிருப்பவர்கள், சொல்லுகின்ற கருத்தை ஆளுங்கட்சி ஏற்கக்கூடாது என்பதுதான் மக்களாட்சியா? அதுதான் மரபா? எதிர்க்கட்சியிலேயிருக்கின்றவர்கள் கூறுவதில் இருக்கின்ற நல்லதை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதுதான் மக்களாட்சியின் மரபா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அவர்கள் கடந்துவந்த காலத்திலே கடைப்பிடித்த வழியையே எண்ணி இப்படி பேச முற்படுகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

பிற
பகல்
12-10

[புலவர். பொ. பொன்னம்பலம்]

[1969 மார்ச் 12]

நாங்களும் சொல்லி இருக்கிறோம், இலவசக் கல்வியைப் புகுமுத வகுப்பிற்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்பது பற்றி முன்னாலே சொல்லியிருக்கிறோம். அனைத்தையும் ஒட்டி நடைமுறைக்கு ஏற்றவகையில் நல்லவையாக ஆக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தினால் புகுமுத வகுப்பிற்கு இலவசக் கல்வியை அளிக்க வேண்டுமென்ற நிலை உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்த ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, கல்வித் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், நாங்கள் வலியுறுத்தி வந்த திட்டத்தின் அடிப்படையில்தான் தந்திருக்கிறோம், கமக அரசு தந்திருக்கிறது. இருமொழிக் கல்வித் திட்டத்தைத்தான் தந்திருக்கிறது ஆனால், காங்கிரஸ் நண்பர்கள் பேசுகின்ற நேரத்திலே கொள்கையில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள், வலியுறுத்தக்கூடிய நிலை இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். யாருக்கு இல்லை என்று அவர்கள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அவர்களுடைய காலத்திலேதான் எலிகொல்லாம் கூடி பூனைக்கு யார் மணி கட்டுவது என்ற நிலையில் இருந்தார்கள். எலிகொல்லாம் சேர்ந்து பூனைக்கு மணி கட்டி விட்டால் பூனை வரும்பொழுது மணியின் ஒலியை எழுப்பிக்கொண்டு வரும். நாமெல்லாம் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்று சிந்தித்து, யார் மணியைக் கட்டுவது என்று தெரியாமல், பூனைக்கு மணி கட்ட முடியாத நிலையில் இருந்தனவாம். அதைப்போல அவர்கள் இருந்தார்கள். நாங்கள் பூனைக்கு மணி கட்டிவிட்டோம் அதனுடைய ஒலி எழுப்பிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த வகையில் நீங்கள் ஒத்துழைப்புத்தர வாருங்கள், தமிழகத்தில் அந்தத் திட்டம் நல்ல வகையில் நடைபெற தாய் மொழிகாக்க எங்களுடன் சேர்ந்து ஒத்துழைப்புத்தரங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சிறந்த வகையில் இருக்கும் இந்த இருமொழித்திட்டத்தை நல்ல முறையில் செய்து நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றிக் கொடுக்க நீங்களும் வாருங்கள் என்று அவர்களையும் அழைக்கிறேன் என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில், காமுராடான கல்லையும் அப்படியே கனிவான கலின் கலையாக ஆக்கக்கூடிய சிற்பியைப்போல கட்டாந்தரையாக இருக்கக்கூடிய பகுதிகளை கலையோடு வளம் கிடைக்கக்கூடிய வயலாக ஆக்குகின்ற உழவரைப்போல, உணர்ச்சிகளையெல்லாம் கட்டுப்படுத்தி, கருத்தில் தெளிவுபட்டி, மாணக்கச் செல்வங்களை வருங்காலக் குடிமக்களை—உருவாக்குவது ஆசிரியர்களின் சிறப்பு. சிற்பியைப் போல, உழவர் பெருங்குடி மக்களைப்போல இருப்பவர்கள் ஆசிரியர்கள். அப்படிப்பட்ட ஆசிரியர் பெருமக்களுக்கு, மனத்தைக்கு முன்னாலே மரியாதை தந்து, மற்றநிலைகளிலும் முன்னகைக் கருதுகின்ற அளவில் நாம் இருக்கிறோம். அன்றைக்கெல்லாம் வாத்தியார் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த நிலையை மாற்றி, மாசு மருவகற்றி மாண்புபட்டும் இவர்களை ஆசிரியர்கள் என்று அழைக்கும் நிலைக்கும் நாம் வந்திருக்கிறோம். இதிலே ஒரு புது முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருப்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு நாம் விரிவான சலுகைகளைச் செய்திருக்கிறோம் என்று சொன்னாலும் அவர்களுக்கு மருத்துவப் படியை நாம் நிச்சயமாக அளிக்க வேண்டும். ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் நிச்சயமாக அவர்கள் உடல்நலத்தைப் பேணும்வகையில் அவர்களுக்கு மருத்துவப்படியை அளிக்க அரசு முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

ஓய்வூதியத்தைப்பற்றிக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசினர் பள்ளிகளில் வேலை பார்க்கும் ஆசிரியர்களுக்கு எந்தவகையிலே ஓய்வூதியம் அளிக்கப் படுகிறதோ அதைப் போலவே தனியார்துறை பள்ளிகளில் வேலைபார்க்கும் ஆசிரியர்களுக்கும், பாதியாக இல்லாமல், முழுவதுமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் பணிவன்புடன் வேண்டிக் கொள்ளுகின்றேன்.

தமிழாசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் சில குறிப்பிட்டுக்கூற ஆசைப்படுகிறேன். தமிழாசிரியர்களுக்கு என்று எத்தனையோ நடைமுறைகளை, அரசாணைகளை ஆக்கிவைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நடைமுறைப்படுத்தவில்லை. பழைய விதிமுறைகளைப் பற்றி கல்வியதிகாரிகளைக் கேட்டால்

1969 மார்ச் 12] [புலவர். பொ. பொன்னம்பலம்]

தெரியவில்லை, தலைமை ஆசிரியர்களைக் கேட்டால் தெரியவில்லை. எனவே, பழைய விதிமுறைகளை உடனடியாக நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரச் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பி வேண்டி கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். இது மிகவும் இன்றியமையாத ஒன்று என்பதை வலியுறுத்தித் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தமிழாசிரியர்கள் அவ்வளவுபேரும் அனுபவ அடிப்படையில் தலைமையாசிரியர்களாக உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் வரவேண்டிய சூழ்நிலை உருவாக்கித்தர வேண்டுமென்று பணிவன்புடன் வேண்டி, விரும்பிக்கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

அமெரிக்க நாட்டிலுள்ள நிக்ஸன் கூறிய கருத்து என்னுடைய நினைவிற்கு வருகிறது.

‘As our eyes catch the dimness of the first days of Dawn, let us not curse the remaining Dark. Let us gather the Light.’

என்று சொன்ன அந்த நிலையை நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது, இன்றைக்கு நம்முடைய நாட்டிலே விடிவெள்ளி தோன்றிச் சென்றிருக்கிறது. அதனுடைய ஒளி கிடைக்கப்போகிறது என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள்தான் அந்த விடிவெள்ளி. அந்த ஒளியைத் தந்து விட்டிருக்கிறார்கள். அதை நம்முடைய நாட்டில் வாழ்க்கை ஒளியாக, அரசியல் ஒளியாக, ஆக்க ஒளியாக்கக்கொண்டு நாம் வாழவேண்டுமென்று கூறி, எண்கு இந்த நல்வாய்ப்பை அளித்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி அமர்கிறேன், வணக்கம்.

* திரு. வ. ஹாஜ் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவரவர்களே, முதலாவதாக இந்த அரசு அண்ணாவின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி நடப்பதாகக் கூறி, ஆனால் உண்மையில் அதற்கு மூலக், அந்த அடிச்சுவட்டை மீறி, காங்கிரஸ் கட்சி வற்புறுத்தி வந்ததை ஒப்புக்கொண்டு புதுமுக வகுப்புக்கு இலவசக் கல்வியளிக்க முன் வந்தமைக்கு நான் மனமாரப் பாராட்டுகிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை).

அடுத்தபடியாக காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களை இந்தச் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன்.

இன்று இந்த மாண்புமிகு கோரிக்கையில், கல்வி சம்பந்தமாகக் கூறுவதில், இத்தனை பாடசாலைகள் தொடங்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று ஒரு நினைவு பட்டியல் இருக்கிறது. இதைக்கொண்டு பார்த்தால் கூட நாம் நிறைவேற்ற வேண்டிய குறிக்கோளை, கொள்கைகளில் குறிக்கோளை எய்தி விட்டோமா என்று பார்த்ததால் இல்லை. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் படி 10 வருஷ காலத்திற்குள்ளாக 14 வயது வரையிலும் உள்ள அத்தனை மாணவர்களுக்கு இலவசக் கல்வியை அளிக்க வேண்டுமென்று “டைரக்டிவ் பிரின்ஸிபிள்ஸ்”—இல் குறிக்கோளாக கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், அந்த 10 வருஷங்கள் கழிந்த பின்னர்தான் நமது மாநிலத்தில் 1961-ஆம் வருஷம் முதல் அந்தக் காரியங்களை நாம் கொண்டுவர திட்டம் தீட்டினோம். ஆனால், இன்றும் அந்த நிலையிலேயே, சுமார் 10 வருஷங்களாக, அந்தக் குறிக்கோளை எட்டிப்பிடிக்க முடியவில்லை. புள்ளி விவரத்தைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது. 6 முதல் 11 வயது வரை உள்ள மாணவர்களை எடுத்துக்கொண்டால் சுமார் 92 சதவிகிதம் படிக்கின்றார்கள். ஆனால் 11 வயது முதல் 14 வயது வரையுள்ள மாணவர்கள் படிக்கும் சதவிகிதம் 54 சதவிகிதமாகத்தான் இருக்கிறது. எனவே, மொத்தத்தில் 14 வயது வரையுள்ள மாணவர்களின் சதவிகிதம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இந்த நிலையில் நாம் போனால் நம்முடைய குறிக்கோளை என்று எட்டிப் பார்ப்பது என்று தெரியவில்லை.

குறிப்பாக, இந்த அரசு கல்விக்காக அரிய பெரிய பணிகளை நிறைவேற்றியிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஒன்று கேட்பதற்கு விரும்புகிறேன். 1967-இல் 6 முதல் 11 வயது வரையுள்ள மாணவர்களின் தொகை 92 சதவிகிதமாக இருந்தது என்று இந்த அரசாங்கத்திலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்னும், 1969-இலும் 92 சதவிகிதம்தான்

[திரு. வ. ஜார்ஜ்]

[1969 மார்ச் 12]

தொடர்ந்து இருந்துகொண்டு வருகிறது என்றால், நாம் இந்தத் துறையில் எப்படி முன்னேறியிருக்கிறோம் என்று பொருளாகும்? நாம் தொடர்ந்து அந்த நிலையிலேயே இருக்கிறோம் என்றால் இதில் எந்தவிதமான முன்னேற்றமும் இல்லை என்பது தென்படவியலையா? 1961-இல் 18 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியது என்றால் அப்பொழுது அரசின் வருமானம் 100 கோடியாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது வருமானம் 285 கோடியை எட்டிப்பிடித்திருக்கிறது. எனவே, அந்த முறையில் வருமானம் எத்தனை சதவிகிதம் என்பதுதான் முக்கியம். அப்படிப் பார்த்தால் கல்வி அன்று எந்த நிலையிலே யிருந்ததோ, அதே நிலையில்தான் இன்றும் இருக்கிறோம். எனவே, திராவிட முன்னேற்றக் கழகக்காரர்கள் தங்களுடைய அரிய பெரிய சாதனை என்று சொல்லிக் கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு ஒன்றுமில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, இன்று கல்வியின் குறிக்கோள் என்ன? தேசியக் குறிக்கோளை எட்டிப்பிடிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறதா? தேசிய ஒற்றுமையைப் பற்றி 'Preamble of the Constitution'-இல் 'to promote among them all Fraternity assuring the dignity of the individual and the unity of the Nation'.

என்று சொல்கிறார்கள். அது முக்கியம். நம்முடைய தனி நபருடைய மதிப்பையும் காப்பாற்ற, தேசிய ஒருமைப்பாட்டைக் காப்பாற்றுவது கல்வியின் குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும். சமத்துவம் போன்ற பல கொள்கைகளைப் பரப்புவதும் கல்வியின் கொள்கையாக இருக்க வேண்டும். நாம் இந்தக் கொள்கைகளுக்கு எள்ளளவாக இரக்க வேண்டுமே. நாம் என்றால் இல்லை. மொழிப் பிரச்சினை அப்படியே இருக்கிறது, என்.சி.சி. பிரச்சினை அப்படியே இருக்கிறது. தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு குந்தகம் விளைவிக்கின்ற முறையிலே இருந்தால் அந்தத் தேசிய ஒருமைப்பாடு மாணவர்கள் மத்தியில் எந்தவிதத்தில் ஆக்கபூர்வமான முறையில் செயல்பட முடியும்? இதைப்பற்றியெல்லாம் எடுத்துக்கூறினால் நேரம் போய்விடும், வேறு சில விஷயங்களை எடுத்துக்கூற இயலாமல் போய் விடும்.

கல்வியினுடைய மொழிக்கொள்கை பற்றிப் பேசும்பொழுது, தமிழரசுக் கழகத்தலைவர் திரு. ம. பொ. சி. அவர்கள், இரு வேறு போதனை மொழியினால் வகுப்பு வேறுபாடான மாணவர்களை வருங்காலத்தில் உற்பத்தி செய்வக்கூடாது என்று கூறினார்கள். அதை நான் முழுக்க முழுக்க வரவேற்கிறேன். ஒரு வகுப்பில் அல்லது ஒரு பாடத்தில் தமிழ் போதனை மொழியென்றால் தமிழ்தான் மாநிலமெங்குமுள்ள கல்லூரிகளிலும் இருக்க வேண்டுமேயொழிய தற்போது இருப்பதபோல ஆங்கிலமும் கூட அல்ல, அதுபோலவே கல்லூரிகளில் "எக்ஸ்பெரிமென்ட்" டாக், புகழக வகுப்பிலே தமிழிலே நடத்தப்படுகிறது. இப்பொழுது ஆங்கிலத்தில் நடத்தப்பட்டாலும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் முழுவதும் தமிழிலேயே நடத்தப்படவேண்டும். அதிலே இரண்டு வகுப்பான சமுதாயம் எழும்புவதற்கான சந்தர்ப்பமே கொடுக்கக் கூடாது. அந்த நிலைமையில் எல்லாவற்றையும் தமிழிலேயே நடத்த வேண்டும். வரவர இங்கிலீஷ் மீடியம் ஸ்கூல்கள் அதிகமாகக் கொண்டு வருகின்றன. அந்த நிலைமை மாற்றப்பட வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, பாலர் பள்ளிகளைப்பற்றி சொல்ல விரும்புகிறேன். 25 பாலர் பள்ளிகளை திறக்கப்போவதாக நான்காவது ஐந்தாண்டுக் திட்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வருஷம் 5 திறக்கப் போவதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த பாலர் பள்ளிகளை எப்படி தமிழகம் பூராவும் திறக்கப் போகிறார்கள். என்று தெரியவில்லை. வருஷத்திற்கு 25 பள்ளிகளாவது இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் (மணி அடிக்கப்பட்டது) ஒரு மாவட்டத்திற்கு ஒன்று, இரண்டு என்றாவது இருக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த பள்ளிகளை பட்டணங்களில்தான் துவக்குகிறார்கள். பட்டணங்களில் தனியார் பள்ளிகள் பல இருக்கின்றன. எனவே, இவை பட்டிக்காட்டில் துவக்கப்பட வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1969 மார்ச் 12]

[திரு. வ. ஜார்ஜ்]

எங்கள் மாவட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், எம்.ஈ.ஆர்., பி.எஸ், எஸ்.எஸ்., டி.இ.சி. என்று மூன்று திட்டங்கள் இருக்கின்றன. அதாவது எம்.ஈ.ஆர்., பிரைவேட் செக்கண்டரி ஸ்கூல் ஸ்கீம், திருவாங்கூர் எஜுகேஷனல் கோட் என்று மூன்று திட்டங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே இவை மூன்றிலும் ஒரே குழப்பம். எந்த திட்டத்தை எப்போழுது அமுல் படுத்துவது என்று கல்வி அதிகாரிகளுக்கே தெரியாது. ஏதோ, அவர்களுக்குத் தோன்றுவது போல் ஒரு சமயம் எம்.ஈ.ஆர். என்று சொல்கிறார்கள். இன்னொரு சமயம் பி.எஸ்.எஸ்.எஸ். என்று சொல்கிறார்கள். இன்னொரு சமயம் டி.இ.சி. என்று சொல்கிறார்கள். எனவே, ஒரு பெரிய குழப்ப நிலை இருக்கிறது. இந்த நிலைமை மாற்றப்பட வேண்டும். அங்குள்ள அலுவலகங்களில், குறிப்பாக டெப்யூட்டி இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸ்கூல் அலுவலகத்தில் பார்த்த போது திருவாங்கூர் எஜுகேஷனல் கோட் என்று ஒன்று இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. நான், ஒரு ரெபர்ன்ஸ் ஸ்கூலாக பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்போது, அந்த மாதிரி திருவாங்கூர் எஜுகேஷனல் கோட் கிண்டியாது என்பது தெரியவந்தது. அப்படி ஒன்றும் இல்லாததை இருப்பதாக வைத்துக்கொண்டு நிர்வாகம் செய்ய முடியுமா? எனவே நிச்சயமாக இவற்றை எல்லாம் பரிசீலனை செய்து, இந்த நிலைமைகளை மாற்றவேண்டும். இந்த எம்.ஈ.ஆர். கூட இந்தக் காலத்திற்கு ஒவ்வாததாக இருக்கிறது. எனவே, அதை மறு பரிசீலனை செய்து, குமரி மாவட்டத்தையும் இணைத்து, சேர்த்து, ஒரே திட்டமாக மாற்றியாக வேண்டும். அதற்காக தனியாக அனுபவம் வாய்ந்த டைரக்டரை ஏற்படுத்தி, உடனடியாக நல்லவையில் சீர்திருத்தம் செய்யவென்று மென்று கோருகிறேன். (மணி அடிக்கப்பட்டது).

*திரு. சௌடி எஸ். சுந்தர பாரதி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே; கல்வி மானியத்தின்மீது என்னுடைய ஒரு சில கருத்துக்களையும் இங்கு இந்த நேரத்திலே கூற ஆசைப்படுகிறேன். தமிழக அரசுக்கு இருக்கக் கூடிய பொறுப்புகளிலே முக்கியமானது, இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய முக்கியமான பிரச்சினையும் மாணவர் சமுதாயத்தின் மத்தியிலே இருக்கக் கூடிய ஒரு மன அமைதிக்குலைவு தன்மையைப் பற்றியதாகும். அந்த ஒரு தன்மையை இந்த அரசு எந்த முறையிலே சமாளித்து, அதற்குரிய ஒரு வழியை கண்டு பிடிக்கப்படுகிறது என்பது அறியவேண்டிய நிலையிலே இப்பொழுது தமிழகம் இருக்கிறது என்பதை நான் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

ஹிந்தி ஆட்சிமொழி போராட்டத்திற்குப் பிறகு மாணவர்கள் ஈடுபட்ட ஸ்டிரைக்குகள் எத்தனை, அந்த ஸ்டிரைக்குகள் எந்த அளவில் இருக்கின்றன, அந்த ஸ்டிரைக்குகளுடைய தன்மை என்ன என்பதைப்பற்றியும், அதில் மாணவர்களுடைய குறை என்ன என்பதைப்பற்றியும் ஆராய்வதற்காக ஒரு கமிஷன் நியமிக்க வேண்டும். அந்த கமிஷன் மூலம் மாணவர்கள் மனதிலே இருக்கக்கூடிய குறை என்ன என்று கண்டு, அந்த குறைகள் இனிமேல் ஏற்படாமல் இருக்கக்கூடிய அளவுக்கு என்ன என்ன வழிவகைகளைக் கையாள் வேண்டுமோ, அந்தந்த வழிவகைகளைக் கையாளுவதற்கு இந்த அரசு முன்வர வேண்டும். அந்த கமிஷன் கொடுக்கக் கூடிய ரிப்போர்ட்டில் மூலமாக மாணவர்கள் இனிமேல் கல்வித்துறையிலே அவர்கள் கடைபிடித்து ஒழுகவேண்டிய விதிமுறைகளை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும். அந்த விதிமுறைகள் பிரகாரம் மாணவர்கள் நடக்க வேண்டுமென்பதற்காக அவர்கள் நடக்கக்கூடிய நிலையைப் கண்காணிப்பதற்காக அந்த பொறுப்பை கல்வித்துறையிடமே விட்டுவிட வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் மாணவர் சமுதாயம் நல்ல கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்து நல்லவகையிலே செயல்படும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த முறையில் ஈடுபட வேண்டியதற்குக் காரணம் இருக்கிறது என்பதை அரசுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்வதுடன் அந்த முறையிலே அரசு ஈடுபட வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கூறிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹிந்தியைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஹிந்தி ஆட்சிமொழியாவதை, ஹிந்தி திணிப்பை தான் நாம் எதிர்க்கிறோமே தவிர, ஹிந்தி மொழியை அல்ல. எனவே ஹிந்திமொழி

[திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

[1969 மார்ச் 12]

பயில விரும்பும் மாணவர்களுக்கு, இஷ்ட பாடமாகப் படிக்க விரும்பும் சிலருக்கு நிச்சயமாக ஏதாவது வழிவகைகளைச் செய்தாக வேண்டும். ஹிந்தி மொழி திணிக்கப்படுவதை நாம் எதிர்க்க வேண்டும். ஆனால், அதே நேரத்திலே அன்னிய மொழிகள் இருக்கின்றன. நாம் ஆங்கிலம் கற்கிறோம், மலையாளம், உருது, பிரென்ச், சான்ஸ்கிரிட் போன்ற மற்ற மொழிகளையும் படிக்கின்றோம். அதற்குத் நாம் கல்வித் துறையிலே வசதி செய்து கொடுக்கிறோம். ஆனால், அதைப்போல், ஆட்சிமொழியாகக் கருதிக்கொள்ளாது, ஹிந்தி மொழியை ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளாமல், அதே நேரத்தில் ஹிந்தி மொழியை ஒரு அன்னிய மொழியைப் போல் கருதி அந்த மொழியைக் கற்க விரும்பும் மாணவர்களுக்கு வசதி செய்து தரவேண்டியது நமது அரசினுடைய கடமை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாம் திணிப்பை எதிர்க்க வேண்டும். அதே நேரத்திலே யாராவது இஷ்ட பாடமாக படிக்க விரும்பினால், அவர்களுக்கு அந்தச் சலுகையைக் கொடுக்க வேண்டும்.

என்.சி.சி.யை எடுத்துக்கொள்வோம். ஹிந்தி ஆணைச் சொற்களை நீக்க வேண்டுமென்பது பற்றி வேறுபாடான கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. அந்த என்.சி.சி.யை எடுத்துவிடுவதால் நமக்கு ஏற்படக்கூடிய இழப்புக்களைப் பற்றியும் எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த இழப்புக்களைப் பற்றி நாம் ஆலோசிக்கும்போது, அதிலே பயிற்சி பெற மாணவர்கள் யாராவது இஷ்டப்பட்டால், அவர்களுக்கு வாய்ப்பு அளிக்கக்கூடிய முறையிலே நாம் நடந்து கொள்ளவேண்டும். ஹிந்தி ஆணைச் சொற்கள் என்.சி.சி.யிலே வேண்டாமென்று சொல்பவர்கள் இருந்தால், அவர்கள் என்.சி.சி.யை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால், இதை எடுத்துக் கொண்டால் பாதகம் இல்லை என்று நினைப்பவர்கள் அந்த பயிற்சி பெற விரும்புபவர்கள், அதனால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளை விரும்புபவர்கள், அவர்கள் இஷ்டப்பட்டால் என்.சி.சி.யில் சேருவதற்கு நாம் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். அந்த துறையைப்பற்றியும் இந்த நேரத்திலே அரசாங்கம் சற்று சிந்திக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, நகரசபை உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு அளிக்கக்கூடிய மானியத்தைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளலாம் என்று கருதுகிறேன். சாதாரணமாக, நாம் தனியார் பள்ளிகளுக்கு முழு அளவு மானியம் கொடுக்கிறோம். ஆனால் நகரசபை பள்ளிகளுக்கு, அவர்களுக்கு ஆகக்கூடிய செலவிலே, மானியமாக, அதில் 50 சதவிகிதம் கொடுத்து வந்தார்கள். இப்பொழுது 3-ல் 2 பங்கு கொடுக்கப்படுகிறது. நகரசபைகள் கல்லி வரி வசூலிக்கிறார்கள். அந்த வருவாயைக் கழித்து, மீதி எவ்வளவு தொகை ஆகிறதோ, அவர்களை பள்ளிகளை நிர்வகிக்க, அவ்வளவு தொகையையும் அரசு கொடுக்கவேண்டும். கல்விக்காக அவர்கள் செலவழிக்கக்கூடிய தொகை எவ்வளவு, உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்காக எவ்வளவு தொகை செலவழிக்கிறார்கள், இவையெல்லாம் கணக்கெடுத்து, வருகின்ற வருவாயைக் கழித்து, மீதியுள்ள பூரா தொகையையும் அவர்களுக்கு மானியமாக அளித்தால்தான், இந்த நகரசபைகள் மேற்கொண்டு தொடர்ந்து பள்ளிகளை நடத்துவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும்.

ஒரு நகரசபையை எடுத்துக் கொண்டால், அந்த நகரத்திலே தனியார் நடத்தக்கூடிய பள்ளிகள் பல இருக்கலாம். உதாரணமாக, என்னுடைய ஊரிலே அருப்புக்கோட்டையை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு மூன்று தனியார் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஆனால், பொதுத்துறையிலே அருப்புக்கோட்டை நகரசபைப் பள்ளி ஒன்று இருக்கிறது. தனியார் பள்ளியிசையாருக்கு சலுகைகள் இருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி நான் சொல்லாமலே அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும். தனியார் பள்ளிகளில், என்னதான் பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொண்டாலும் முதலிலே அந்தந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு சலுகை அளிக்கப்படுகிற நிலைமை இருக்கிறது என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. எனவே அந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள், அந்த சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், இவர்களுக்குத்தான் அங்கு முதலில் இடம் கிடைக்கிறது. மற்ற மாணவர்களுக்கு பொதுத் துறையிலே இருக்கக்கூடிய பள்ளிகள் தரன் பாதாளமாக இருக்கின்றன. அந்த பள்ளிகளுக்கு

1969 மார்ச் 12]

[திரு. ஜெனடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

நாம் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்க வேண்டியது அவசியமாகும். எனவே அந்த முறையிலே அரசாங்கம் எவ்வளவு மானியம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றி மறுபடியும் பரிசீலனை செய்து, அந்த அளவுக்கு நிதி ஒதுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. க. ந. இராமச்சந்திரன் : பேரவை தலைவரவர்களே இந்த கல்வி மானியத்தை ஆதரித்து என்னுடைய இரண்டொரு கருத்துகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்விக்காகத் தமிழக அரசு 65 கோடி ரூபாய் க்கு அதிகமாக ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். மொத்த வருமானத்தில் 24 விழுக்காடு கல்விக்காகச் செலவிடுகிறார்கள். இராமகிருஷ்ணர் 'எவ்வளவு தான் உயர் உயரப் பறந்தாலும் கழுவினுடைய நோக்கும் போக்கும் செத்த எலியின் மேல்தான் இருக்கும்' என்றார். அதைப்போல காங்கிரஸ் காரர்கள் புதியதைப் பாராட்டாமல், 'நாங்கள் சொன்ன, திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள், நாங்கள் சொன்ன திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள்' என்ற சொத்தை வாதத்தையே திரும்பத்திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலே அவர்களுக்குப் பெருமை ஏற்படுமானால், அதைக் கண்டு நாங்கள் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். நம் முடைய திட்டத்தைப் பொறுத்தமட்டில் எவ்வளவு அதிகமாகச் செலவிடுகிறபோதிலும், இரண்டொரு திருத்தங்களைச் சொல்லலாம் என்று கருதுகிறேன்.

ஆரம்பக் கல்வியைப் பொறுத்தமட்டில், பஞ்சாயத்து யூனியன் ஆசிரியர்கள் பணிபுரிகின்ற நேரத்தில் ஆங்காங்கு இருக்கிற சட்டமன்ற உறுப்பினர் ஒரு கட்சியைச் சார்ந்தவராக இருந்தால், ஆணையாளர் ஒரு பகுதியைச் சேர்ந்தவராக இருக்கிறார், சேர்மன் ஒரு பகுதியைச் சேர்ந்தவராக இருக்கிறார். இவர்கள் முன்று பேரும் முன்று பகுதிகளாக இருப்பதால், அவர்களுடைய எண்ணப்படி அங்கு பணி புரிகின்ற ஆசிரியரைப் பழி வாங்குகின்ற தீவிரமே பல பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகள் இன்றைய தினம் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளின் ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்வதோ, அல்லது மாற்றுவதோ ஆகிய அதிகாரங்களை மீண்டும் சீப் எஜ் கேஷனல் ஆபீஸரிடமோ அல்லது மாவட்டக் கல்வி அதிகாரியிடமோ கொடுத்தால்தான் கல்விவினுடைய தரம் உயரும் என்று நான் மிகப் பணியோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்னும் அவர்களுக்குப் பல வகைகளிலும் அளிக்கப்படுகிற சலுகைகள் போதாது என்று கூறுகிறார்கள். எல்லா வகைகளிலும் நாம் ஆசிரியர்களைத் திருப்திபடுத்திவிட முடியாது.

அடுத்து, உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் தமிழ்த்துறையைச் சார்ந்த ஆசிரியர்களை எடுத்துக் கொண்டால், 4, 5 பாட்பாடுகள் இருக்கின்றன என்று எனக்கு முன்பு பேசிய உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். தமிழ் அறிந்த ஒருவர் இன்று கல்வி அமைச்சராக இருப்பதால், இந்தக் குறைகள் நிச்சயம் களையப்படும் என்ற எண்ணத்தில்தான் தமிழ் துறையைச் சார்ந்த ஆசிரியர் பெருமக்களின் குறைகளை நீக்கவேண்டுமென்பதற்காக நான் என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, பள்ளிகளுக்குத் தலைமை ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படும்பொழுது எத்தனை ஆண்டுகள் பணி புரிந்தார்கள் என்ற நியதியை வைத்துக் கொண்டு, பல பேர் தகுதியற்றவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டு விடுகிறார்கள். 100-க்கு 50 என்ற சதவிகிதத்தின் அடிப்படையிலாவது அவர்களுடைய திறமையைக் கருத்தில் கொண்டுதலைமை ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டால், பள்ளி நிர்வாகமும், பள்ளிகளில் கட்டுப்பாடும், ஒழுங்கும் மிகச் சிறந்த முறையில் இருக்கும். 10 ஆண்டுகளுக்கு பி.டி. ஆசிரியராக ஒருவர் இருந்துவிட்டால், 11-வது ஆண்டு அவருக்குத் தலைமை ஆசிரியர் பதவி கொடுத்துவிடுகிறார்கள். சில பள்ளிகளில் மிகத் திறமை வாய்ந்தவர்கள், மிகச் சிறந்த முறையில் பணியாற்றக்கூடியவர்கள் தலைமை ஆசிரியராக வரக்கூடும். ஆனால் பள்ளி

பி.ப.
12-30

[திரு. க. ந. இராமச்சந்திரன்]

[1969 மார்ச் 12]

பள்ளிகளிலும் பார்த்தால், நிர்வாகமும் ஒழுங்காக நடைபெறவில்லை. கட்டுப்பாடு உணர்வும், ஒழுங்கும் இல்லாத நிலையில் மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் திறமையுள்ளவர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களாக வராதுதான். நேரடியாக எம்.பி.எஸ்.ஸி. தேர்வு இருப்பது போல, ஆசிரியர்கள் எத்தனை ஆண்டுகள் வேலை செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை மட்டும் கணக்கில் கொள்ளாமல், திறமையைப் பொறுத்தும் பல பேர்களை வெளியிலிருந்து தலைமை ஆசிரியர்களாக எடுத்துக் கொண்டால் பள்ளி நிர்வாகம் ஒழுங்காக நடைபெறும் என்பதை நான் மிகப் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அண்ணு அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு பல்கலைக்கழகம் நிறுவ வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. அண்ணு அவர்கள் இலக்கியத் துறையில் பெரும் பணிகளை ஆற்றியுள்ளார்கள் என்பதை நான் அறியும். அவர் அறிவில் சிறந்த அரசியல் வாதி, சிறந்த ஸ்டேட்ஸ்மான் என்று பலரும் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். பல்கலைக் கழகம் அண்ணு அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் வகையில் அண்ணுவின் பெயரால் “அண்ணு சேர் ஆஃப் பாஸ்டிக்ஸ்” என்று அண்ணுவின் பெயரால் ஒரு அரசியல் பேராசிரியரை நியமித்தால், தமிழுக்கு நல்ல சேவை செய்யுவார்களோம். அதே மாதிரி “அண்ணு சேர் ஆஃப் மாடர்ன் டமில் லிடரேச்சர்” அதாவது அண்ணுவின் பெயரால் நவீன தமிழ் இலக்கிய பேராசிரியர் ஒருவரை நியமிக்கலாம். இந்த நியமனங்களுக்கு ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 4, 5 லட்சம் தான் செலவாகும். கல்விக்காக ஒதுக்கப்படக்கூற தொகையில் இது மிகக் குறைவான தொகை. ஆகவே, இதை அரசு ஏற்று, நிச்சயம் அதற்கான முறையில் செயல்படவேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கல்லூரிகளைப் பொறுத்த மட்டில் முன்பெல்லாம் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதய்யர், கல்லூரியில் பேராசிரியராக பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கையில் ரூ. 80 சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். அதே சமயத்தில் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் ரூ. 500, 600 சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த இழிவு நிலை இன்றைக்கும் நீடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. தமிழ்த் துறையிலே பல ஆண்டுகளாக ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்கள், தமிழ் படித்த காரணத்தினால், 16 ஆண்டுகள் ஆகியும் துணைப் பேராசிரியர்களாகவே இருந்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் 4, 5 ஆண்டுகளாக ஆங்கிலத்துணைப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர்கள், அடுத்த ஆண்டில் பரோப்பலராக ஆக்கக்கூடிய ஒரு நிலை இருந்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் குறை விரைவிலே நீக்கப்படவேண்டும். பல புதிய கல்லூரிகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. அங்கெல்லாம் ஆங்கிலம் அல்லாத சரித்திரம் அல்லாத விஞ்ஞானப் பேராசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டுவருங்கள். தமிழ்த் துறைக்கு 7, 8 கல்லூரிகளில் மட்டிலும் இன்னும் பேராசிரியர்கள் நியமிக்கப்படவில்லை. இந்தக் குறையை நீக்குவதற்கு நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று மிகப் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். தமிழ்துறையில் மட்டும் தான் முதல் நிலை ஆசிரியர்கள் (ஃபர்ஸ்ட் கிரேடு), இரண்டாவது நிலை ஆசிரியர்கள் (செகண்ட் கிரேடு) என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இப்படிப்பட்ட இழிவான நிலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து வேலை வாங்கப்பட்டாலும், சம்பளம் குறைவாகக் கொடுக்கக்கூடிய நிலைதான் இருக்கிறது. செகண்ட் கிரேட் ஆசிரியர்கள் என்ற நிலை இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது இருக்கிறது. இந்தக் குறையை நீக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். (மணி அடிக்கப்பட்டது).

*திரு. டி. மார்டின்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய கட்சியின் சார்பாக கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற வெட்டுப் பிரேரணையை ஒட்டி, என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றை நான் இந்த அவையின் முன் வைக்க விரும்புகிறேன். தமிழகத்தில் அறிவில் சிறந்த நிபுணர்களும், கல்வியில் பெரிய கரைகண்ட பேராசிரியர்களும் ஏராளமாக இருந்தும், கல்வியின் நிலை இன்று குறைந்து இருக்கிறது, அதனுடைய தரத்தில் குறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற ஒரு குறையை

1969 மார்ச் 12]

[திரு. டி. மார்டின்]

பொதுவாக எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலை இருக்கிறது என்பதை மிக வேதனையோடு நான் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

குறிப்பாக, இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்த மட்டில் மாணவர்கள் மத்தியில் தங்களுடைய எதிர்காலத்தைப்பற்றி ஒரு ஐயப்பாடு நிலவி வருகிறது என்பதை அரசு நன்றாக உணர்ந்திருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன். கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்து வெளியே வந்ததும், தங்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இல்லாத நிலையில் அவர்கள் இன்று தங்களுடைய நிலையைப் பற்றி மிகவும் எண்ணிக் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கடந்த ஆண்டு பி.யூ.ஸி. கல்வியை இலவசமாகக் கற்ற மாணவர்கள் தொடர்ந்து அந்தக் கல்லூரியில் படிக்க முடியாத நிலையில், பி.யூ.ஸி. யோடு தங்களின் படிப்பை விட்டிருக்கிறார்கள். பி.யூ.ஸி. படிப்பதற்கு அரசாங்கத்தின் உதவி தேவை என்றால், அந்தப் படிப்பைத் தொடர்ந்து பட்டப் படிப்பு படிப்பதற்கு அரசாங்கத்தின் உதவி தேவை இல்லையா? எனவே, இந்த ஆண்டு எல்லா எல்லை மாணவர்களுக்கும் பி.யூ.ஸி. படிப்பதற்கு இலவசக் கல்வி அளிக்கக் கூடிய நேரத்தில், கடந்த ஆண்டு பி.யூ.ஸி.யில் இலவசமாகப் படித்தவர்கள் தொடர்ந்து கல்லூரியில் இலவசமாகப் படிக்க வசதி செய்து கொடுப்பதற்கு அரசு தவறி விட்டது என்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும், ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் பள்ளிகள் திறப்பதிலும், பள்ளி ஆசிரியர்களை அதிகப்படுத்துவதிலும் ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கும், கல்வித் துறைக்கும் ஏற்கனவே சிற்சில நேரங்களில் கருத்து வேறுபாடு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த விதத்தில் கருத்து வேறுபாடு ஏற்படுவதால் பல புதிய பள்ளிகள் திறப்பதிலும் புதிய ஆசிரியர்களைக் கொடுப்பதிலும் தாமதம் ஏற்படுகிறது. இந்தக் காரணத்தை ஒட்டி, தொடக்கப் பள்ளிகளைப் பொறுத்த மட்டில் ஒன்று ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு அந்தத் துறையைக் கொடுத்துவிட வேண்டும், அல்லது கல்வி இலாகாவே அதை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும், இரண்டிலுமே ஒரு முடிவை நிச்சயமாக அரசு எடுத்தால் தான் இதுபோன்ற பிரச்சினைகளை முன்கூட்டியே தீர்ப்பதற்கான வகையில் ஒரு ஏற்பாடு செய்வதாகக் கருதப்படும். மேலும் ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்கள் குறிப்பாக, உடன்குடி, சாந்தாங்குளம், ராதாபுரம் ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்கள் கடந்த மூன்று மாதங்களாக சம்பளம் பெறாமல் இருக்கிறார்கள். இதை உடனுக்குடன் கண்காணித்து ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

நடப்பு ஆண்டில், 7,900 ஆசிரியர்களை நியமிக்கப் போகிறார்கள் என்று பார்க்கிறபொழுது பயிற்சி பள்ளிகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்திருக்கிறார்கள். அந்த எண்ணிக்கை 140-லிருந்து 137 ஆகக் குறைந்திருக்கிறது. நெல்லை மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் ஒரே சர்க்கார்பள்ளியில் 60 இடம் இருக்கக் கூடிய பள்ளிக்கு 4,000 அபிவிருத்திகள் வந்திருக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே, 7,900 ஆசிரியர்களை புதியதாக நியமிக்கப் போகின்ற அரசு புதியதாக ஒரு பயிற்சிப் பள்ளியை சாத்தான்குளம், உடன்குடி, நான்குனேரி ஆகிய இடங்களில் ஏதாவது ஒரு இடத்தில் அமைக்க ஏற்பாடு செய்து ஆசிரியர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்க வழி செய்யவேண்டும்.

இன்னொன்றையும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஏராளமாக எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்த பெண்கள் வேலையில்லாமல் தங்கள் வீடுகளில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் படிப்பின் முழுப்பயனை அடைய முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கென்று பயிற்சி பள்ளி திறப்பதினால் எந்தவந்தமான நஷ்டமும் ஏற்படுவிடாது. எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்த பெண்கள் ஆசிரியர் பயிற்சி பெருவார்களாலால், அவர்கள் குழந்தைகளுக்கும் நல்ல முறையில் கல்வி கற்றுக்கொடுப்பதற்கு ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படும். குறிப்பாக, நாய்குநேரி, ராதாபுரம் சப்-தாலுகாவில் அனக்கரை என்ற ஊரில் மூன்று வருடங்களாக பிஷப் தாமஸ் என்பவர் பெயரால் நடக்கும் ஒரு ஆர்ப்ளேஜ் ஏற்படுத்துவதற்காக அனுமதி கேட்டிருக்கிறார்கள். அதேமாதிரி புளியம்பட்டி என்ற இடத்திலும் ஒரு ஆர்ப்ளேஜ் ஏற்படுத்த

[திரு. டி. மார்டின்]

[1969 மார்ச் 12]

வதற்கு மூன்று வருட காலமாக மனுக்கள் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இதுவரையில் எந்த விதமான ரெகக்ஷனும் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை மிகவும் வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மேலும், டைரக்டர் ஆஃப் காலேஜியல் எஜுகேஷன் என்ற உத்தியோகஸ்தருக்கு அந்தப் பதவி தவிர, அவருக்கு எக்ஸ்-அபிஷியோ அடிஷனல் செகரடரி என்ற உத்தியோகம் தேவையானா என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. தலைமை செயலகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு ஜி.எ.எஸ். செகரடரி இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உதவியாக டெப்யூடி செகரடரி இருக்கிறார்கள். மேலும், சாதாரணமாக கல்வியைப் பொறுத்தமட்டில், டைக்டர் ஆஃப் ஸ்கூல் எஜுகேஷன் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கீழே எத்தனையோ டெப்யூடி டைரக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். எனவே அவ்வாறு இருக்கும்பொழுது, இந்தப் பதவி தேவையா என்பதைப் பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டும். பொதுவாக நமது கல்வித்துறையில் உள்ள கோளாறுகளை ஆராய்ந்து, அவைகளைக் களைவதற்கான பரிந்துரைகளை அரசுக்கு அனுப்புவதற்கு ஒரு கமிஷன் போன்ற அமைப்பில் அவரை ஏற்படுத்துவது நல்லது. என்கனவே இருக்கிற செகரடரியைத் தவிர, எக்ஸ்-அபிஷியோ அடிஷனல் செகரடரி இப்படி இரண்டு செகரடரிகள் தேவையா என்பதை அரசு புனராலோசனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் இந்த ரூல்ஸ் Madras Education Rules and Rules relating to Elementary Education: statutory ஆக ஆக்கினோமானால், ஆசிரியர்களும் மாணேஜ்மெண்டார்களும் நிலைமைகளை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு இருக்கும். fixation of class, fixation of additional section and fixation of teachers in a particular class. இவை சம்பந்தமாக நிர்வாகிகள் டைரக்டர் ஆப் ஸ்கூல் எஜுகேஷனுக்கு மனுச் செய்கிறார்கள். வருஷ ஆரம்பத்தில் செய்யும் மனுக்கள் 7, 8 மாதங்களாகியும் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. அதன் பிறகு பள்ளி நிர்வாகிகளுக்கு வருகிறது. உத்தியோகத்தில் ஆசிரியர்கள், அடிஷனல் கிளாஸ்களுக்கு தேவையென்று, 7, 8 மாதங்களாக அமர்த்தியிருப்பதால், அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. உடனடியாக அதைத் தவிர்க்க சீப் எஜுகேஷனல் அட்வைசர் என்று ஒரு ஆபீசர் இருக்கிறோ, அவரிடம் இதைக் கொடுக்கலாம். மதிய உணவுத் திட்டம் பற்றிச் சொல்லும்போது, குறிப்பாக, அது சரிவா நடக்கவில்லை. தூத்துக்குடியில் ரூ. 5,000 காணாமல் போயிருக்கிறது. காரணம் எதுவாக இருந்தாலும், ஹராட்சித் தலைவரே மதிய உணவுக்கும் பொறுப்பு உள்ளவராக இருக்கிறார். மதிய உணவு கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லி, இப்படி கொடுக்காமல் இருப்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். உடனடியாக இதன்பேரில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும், கலைக் கல்லூரிகளுக்கு விளையாட்டு சம்பந்தமாக ரூ. 14,474 குறைத்திருக்கிறார்கள். விளையாட்டு முக்கியமாக மாணவர்களுக்குத் தேவை.

மேலும், பாவம், ஆங்கிலோ-இந்தியன் பிள்ளைகளுக்கு டிச்சிங் கிராண்டை ஒரு லட்சம் அளவில் குறைத்திருக்கிறார்கள். ஆங்கிலோ-இந்தியன் ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு உதவி கொடுப்பதில் ரூ. 2,345 குறைத்திருக்கிறார்கள். லைப்ரரி என்ற வகையில் 1967-68ல் இருந்ததைவிட இப்பொழுது 4,40,000 ரூபாய் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நடப்பு ஆண்டில், கல்வியை அதிகமாக வேண்டும் என்ற இந்த சமயத்தில், எல்லோரும் அதில் அதிக அக்கறை கொண்டிருக்கும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில், கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று சொல்லும்போது, இது போன்று நல்ல பல ஆக்க வேலைகளைப்பற்றி பரிசீலனை செய்ய ஒரு குழுவை அமைக்க வேண்டுமென்றாலும், அமைக்க வேண்டும், தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு முடிக்கிறேன்.

திரு. எஸ். முருகையன் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேன். அதே நேரத்

1969 மார்ச் 12] [திரு. எஸ். முருகையன்]

திலே பிரதான எதிர்க்கட்சியின் சார்பில் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையையும் எதிர்த்து என் கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் இந்த கல்வி மானியத்திற்காக ரூ. 66 கோடியைக் கேட்கிறார்கள். உண்மையிலேயே இது மிகமிகச் சிறந்த சாதனையாகும். ஏனென்றால், கல்வியை எல்லா மக்களுக்கும் கொடுத்தால்தான், சமுதாயத்தில் மக்கள் முன்னேற முடியும். இப்படிப்பட்ட சிறந்த சாதனை காரணமாகத்தான், மாண்புமிகு அமைச்சர் ரூ. 66 கோடியை மானியமாகக் கேட்டிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்லாமல், கல்வியானது, கிராமப் புறங்களில் பரவ வேண்டும். இன்றையதினம் பெரிய பெரிய நகரங்களிலே பரவிக் கொண்டு இருக்கிறது. ஆனால் கிராமப் புறங்களிலே பரவ வேண்டும் என்பதற்காக அமைச்சர் தனியாக முயற்சி எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

துவக்கப் பள்ளிகள் ஆரம்பிப்பதில் நாம் எவ்வளவு அக்கரையோடு இருந்தாலும், ஜனத்தொகை அடிப்படையில் ஒரு மைலுக்கு உள்ளாக ஆரம்பிக்க முடியாது என்று. 300க்கு 10, 20 குறைந்தால் கூட இடம் கொடுக்கமுடியாத வகையில் கட்டம் குறுக்கே இருக்கிறது. ஆரம்பிக்க முடியாத நிலை இருக்கிறது. காலதாமதம் செய்கிறார்கள். அரசாங்கத் திருகு எழுதி, உத்தரவு வருவதற்குள்ளாக 4, 5 மாதங்கள் ஆகிவிடுகின்றன. உரிய காலத்தில் உத்தரவுகள் கொடுக்க அரசாங்கம் தனிக்கவனம் செலுத்தி, ஜூன் மாதத்தில் உத்தரவு கொடுக்கக் கூடிய முறையில் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஜனவரியிலிருந்து ஆரம்பித்து, துவக்கப் பள்ளிகளை ஆரம்பிக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். பல கிராமங்களில் பள்ளிகளுக்குக் கட்டடம் இல்லை. காரணம் பஞ்சாயத்துக்களின் பங்கை அவர்களால் கொடுக்க முடியாத நிலை இருக்கிறது. அதன் காரணமாக, கூரைக் கட்டடத்தில் 10, 15 ஆண்டுகளாக நடத்திட்டு, நல்ல முறையிலே கட்டடம் கட்டப்படாமல் இருப்பதால், அரசாங்கம் தனியாக கவனம் செலுத்தி, எங்கு பஞ்சாயத்துக்கு தன் பங்கைக் கொடுக்க முடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறதோ, அங்கே அரசாங்கத்திலேயே கட்டடம் கட்டித் தரக் கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

பல உயர் நிலைப் பள்ளிகள் சென்ற அரசினாலே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 80, 90 பிள்ளைகள் இருக்கும் இடங்களில் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை மூடிவிட வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஒரு பள்ளியில் 90 பிள்ளைகளும், மற்றொன்றில் 73 பிள்ளைகளும் படிக்கிறார்கள். ஆனால் ஆசிரியர்கள் 10 பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என்ன செலவு ஆகிறது? என்ன காரணத்தாலோ இவற்றை ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இந்தப் பள்ளிகளெல்லாம், மூன்று மைலுக்குப் பக்கத்திலே இரண்டு பள்ளிகள் இருக்கின்றன. இதுபோன்ற பள்ளிகளை எல்லாம் மாற்றி அமைக்க வேண்டும். ஆண்களுக்கு ஒன்றும், பெண்களுக்கு ஒன்றும் என்று மாற்றி அமைத்து, பெண்கள் படிக்க கொஞ்சம் சதவிகிதம் அதிகமாக இருக்கக்கூடிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

பல உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டடம் இல்லாமல் இருக்கிறது. துவக்கப் பள்ளிகளுக்கும் நீண்ட காலமாக கட்டடம் இல்லாமல் இருக்கின்றது. அதில் அக்கறை காட்டப்படவில்லை. கூரைக் கட்டடத்திலும், தெருத் திண்ணையிலும் இருக்கின்றன. இந்தப் பிரச்சனை தீர்க்கப்பட வேண்டும். ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பணத்தை மத்திய சர்க்காரில் கேட்டு வாங்கி, இந்தத் துவக்கப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டடம் கட்டவும், உயர் நிலைப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டடம் கட்டவும் ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

பெண்களுக்கென்று பள்ளிகள் திறக்கப்பட வேண்டும். பரவலாக ஆண்களுக்கு திறக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட கோரிக்கைகள் கிராமப் புறங்களில் இருக்கின்றன. இனித் திறக்க இருக்கும் பள்ளிகளை பெண்களுக்கு அதிகமாகத் திறக்க வேண்டும். சில மாணவர்கள் கால் நொண்டியாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உயர் நிலைப் பள்ளி வுரையில் படித்து விடுகிறார்கள்.

[திரு. எஸ். முருகையன்]

[1969 மார்ச் 12]

கள். ஆனால் அவர்கள் வேலைக்குச் செல்லும்போது, கால் ஊனம் என்று சொல்லி, ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியில் கூட எடுப்பதில்லை. அவர்களைப் பத்தாவது வரைப்பு படிக்கக் கூடிய ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் செய்துவிட்டு, பிறகு வேலைக்கு போகும்போது அவர்களுக்கு வாய்ப்பு இல். மாமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கது. ஆகவே, உடனடியாக அரசாங்கம் இனதக் கவனித்து பயிற்சிப் பள்ளியில் அவர்களுக்கு இடம் கொடுக்க ஆவன செய்ய வேண்டும்.

ஒன்றே ஒன்று சொல்லவேண்டும். திருவண்ணாமலையில் ஒரு கல்லூரி ஆரம்பித்து மூன்று ஆண்டுகள் ஆகின்றன. பல்கலைக் கழகம் ஒரு நபர் கமிஷனை அனுப்பி பட்டப் படிப்புக்கு வசதி செய்வது குறித்து, போதிய கட்டடம் இல்லாததால், முடியாது என்று சொல்லியிருக்கிறது. மூன்று ஆண்டு காலத்திற்கு பட்டப் படிப்புக்கு இடம் இல்லாவிட்டாலும், இரண்டு ஆண்டுக்கு வேண்டிய இடம் இருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல், கட்ட வேலை இந்த ஆண்டு ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டு அதற்குள் எாக பட்டப் படிப்புக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு முடிக்கிறேன்.

* திரு. கே. எம். ராமசாமி கவுண்டர் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களை கூற வாய்ப்புக் கொடுத்தமைக்கு நன்றி தெரிவிக்கிறேன். ஆரம்ப பள்ளி முதல் கல்லூரி வரை கல்விக்காக நம்முடைய அரசு ரூ. 66 கோடி செலவு செய்யக் கோரியிருக்கிறது. அது பாராட்டத்தக்கது. ஆனால் அதே சமயத்தில் கல்வியின் தரம் உயரவில்லையென்று நம்மிடையே பரவலாகக் கருத்து நிலவுகிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன் நிர்வாகத்தில் இருக்கும் தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் அல்லலப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டும், அந்தப் பள்ளிகளையெல்லாம் அரசே ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியனில் ஒரு எஜுகேஷனல் ஆபீசர் இருக்கிறார். தணிக்கைக்காக சர்க்கார் ஆய்வாளர் வருகிறார். இப்படியுள்ள இரட்டை நிர்வாகத்தைத் தவிர்ப்பதற்கும், இதுவுள்ள சிக்கல்கள், கஷ்டங்களைத் தீர்ப்பதற்கும் ஒரே வழி என்னவென்றால், இந்தப் பள்ளிகளை அரசாங்கமே ஏற்று நடத்துவதுதான். சர்க்கார் இதுபற்றித் தீவிரமாக கவனம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இதுவரையில் நடைபெறுவதும் நண்பகல் உணவுத் திட்டம் சீரான முறையில் நடைபெறுவதில்லை, இதில் பல சீர்கேடுகள் இருக்கின்றன, தறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்று பல உறுப்பினர்களும் சொன்னார்கள். இவைகளை நிவர்த்திக்க ஒரே வழி என்னவென்றால், பள்ளி ஆசிரியர்களை திட்டத்திலே சேர்க்காமல், ஆசிரியர்களைச் சம்பந்தப்படுத்தாமல் இருப்பது தான். தற்போது சேக்காட்டில் மைய சமையற்கூடம் வைத்து நடத்துவது போன்ற ஒரு திட்டத்தை மாநிலம் முழுவதற்கும் விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இவ்வாண்டு அமெரிக்க நாட்டு “கேர்” நிறுவனத்தார் 60 லட்சம் ரூபாய் தருகிறார்கள். 1969-70-ஆம் கல்வி ஆண்டிலே 30 ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் மைய சமையற்கூடத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்தி, நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவதற்குள்ளாக இந்தத் திட்டத்தை மாநிலம் முழுவதிலும் விரிவுபடுத்த வேண்டும். ஆசிரியர்களை இந்தத் திட்டத்தில் பண வசூல், பொருள் வசூல் போன்ற காரியங்களில் ஈடுபடுத்தக்கூடாது.

மேலும், நாம் அமெரிக்க “கேர்” நிறுவனத்தாரை அதிக தொகையைக் கொடுக்கும்படி கேட்டு, வருஷத்திற்கு 60 என்ற அளவில் மைய சமையற்கூடங்களை விரிவுபடுத்திக்கொண்டு போனால், நான்காவது ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்திற்குள் எல்லா யூனியன்களிலும் மைய சமையற் கூடங்கள் அமைக்கப்பட்டுவிடலாம்.

அடுத்தபடியாக, முன்பு கழக உயர்நிலைப் பள்ளிகளாக—போர்ட் ஹைஸ் கூல்ஸ்—இருந்தவை தற்போது சர்க்கார் உயர்நிலைப் பள்ளிகளாக—கவர்ன்மெண்ட் ஹைஸ்கூல்ஸ்—மாறியிருக்கின்றன. முன்பு கழக உயர்நிலைப் பள்ளிகளாக இருந்ததற்கும், தற்போது சர்க்கார் உயர்நிலைப்

1969 மார்ச் 12] [திரு. கே. எம். ராமசாமி கவுண்டர்]

பள்ளிகளாக இருப்பதற்கும் வித்தியாசம் அதிகம் இருக்கிறது. கல்வியின் தரம் குறைந்துகொண்டே வருகின்றது. இந்த கவர்ன்மெண்ட் ஹைஸ்கூல்களை எடுத்துக்கொண்டால் ஒழுங்கான பள்ளிச்சர்கள் கிடைப்பது, நல்ல கட்டிடங்கள் கிடைப்பது. “கட்டிடக் கமிட்டி” இதை நல்ல முறையில் கவனித்து நடவடிக்கைகளை உடனுக்குடன் எடுக்க வேண்டும். (மணி அடிக்கப்பட்டது).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உங்களுடைய பேச்சை இன்னும் ஒரு நிமிடத்தில் முடித்துவிடுங்கள்.

திரு. கே. எம். ராமசாமி கவுண்டர் : தனியார் பள்ளியில் இருக்கிற— “நான்-மச்சிங் ஸ்டாஃப்”—குமாஸ்தாக்கள், எழுத்தர்கள் போன்றவர்களுக்கு ஓய்வுக்கால பென்ஷன் திட்டம் விரிவுபடுத்த வேண்டும். கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் அவர்கள் எண்ணிக்கை பத்து சதவீதம்தான் இருக்கக்கூடும். ஆகவே, அரசாங்கத்திற்கு இதில் அதிக சிரமம் இல்லை, என்னில், செலவு அதிகம் இல்லை, ஒரே பள்ளியில் வேலை செய்யும் தலைமை ஆசிரியர் முதற்கொண்டு எல்லோரும் பயன் அடைந்து வரும் திட்டத்தில் ஏழை எழுத்தர்களுக்கு மட்டும் விதிவிலக்கு இருக்கும் நிலை நியாயமற்றது.

அடுத்தபடியாக, சர்க்கார் பிறப்பிக்கும் உத்தரவுகளிலே முரண்பாடுகள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக, என் பகுதியில் ஒரு பள்ளியில், செகரடேரியட் அசிஸ்டெண்டாக, தகுந்த யோக்கியதாம்சங்கள் பெற்று நிரந்தரமாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அவரும் வேலை செய்து வந்தார். பின்னர் வந்த ஒரு தாக்கீதைச் சுட்டிக்காட்டி, அவர் நேஷனல் டிப்ளமா பெற்றிருக்க வேண்டும், இல்லாவிட்டால் பதவியில் இருக்க முடியாது என்று கூறி, அவரைப் பதவியிலிருந்தும் நீக்கிவிட்டார்கள். நியாயமாக அவருக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்கக்கூடாது. அவர் பல நாட்கள் கெட்டு அலைந்து, கல்வி இலாகாவிலிருந்து வியாக்யானம் பெற்று, மீண்டும் வேலையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார். இப்படிப்பட்ட அவதி நிலை யாருக்கும் ஏற்படாதிருக்க, **qualifications and scales of pay** என்பது போன்ற அதிகார பூர்வமான ஒரு வெளியிட்டை “புக்லெட்” ரூபத்தில் ஆக்கிக் கொடுத்து, முன்னுக்குப்பின் முரண் இல்லாமல் காரியங்களை ஆற்ற இந்த அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கூறி, என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* **திரு. இரா. மானிக்கவாசகம் :** தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியத் தின் மீது பேசுவதற்கு முன், “கற்றதனாலைய பயனென் கொல்” என்றவள்ளுவன் வாக்கிற்கேற்ப வாழ்ந்த போற்றிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய மறைவுக்கு என்னை சந்தேகித்த தாயின் சார்பாகவும், என் தொகுதி மக்களின் சார்பாகவும் முதற்கண் வணக்கத்தையும் இரங்கலையும் தெரிவித்து, என்னுடைய சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

கல்விக்காக நம்முடைய அரசு 23 சதவீதம் தொகை ஒதுக்கியிருக்கிறது. “கல்வியின் தரம் குறைந்து விட்டது, சீர்பட வேண்டும்” என்று பலர் பேசுகிறார்கள். நம்முடைய உழைப்பெல்லாம் விழுவிக்கறைத்த நீராகப் போகும் முறையில் நாம் செயல்படவில்லை. “இளமையில் கல்” என்ற முதுமொழிக்கும், “ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாது” என்ற பழமொழிக்கும் ஏற்ப நாம் ஆரம்பக் கல்வியையும் சீர்படுத்த வேண்டும். இந்தத் துவக்கம்தான் “ஒழுக்கம் விழுப்பும் தரலானம்; ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும் என்ற வகையிலே சேர்க்கும் என்று கருதுகிறேன். எனவே ஆரம்பக் கல்வி, நடுத்தரக் கல்வி சிறப்பும் வகையிலே அமைச்சர் அவர்கள் வகை செய்திருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்னாலே இருந்த கல்வி அமைச்சர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் பெரிய நாயக்கன்பாளையத்தில் உள்ள பயனீர் மில்ஸ் ஹைஸ்கூலில் 1,000 மார்க் (ஆயிரம் மார்க்) என்ற திட்டத்தை உருவாக்கித் தந்திருக்கிறார்கள். நானும் அதை நேரிலே சென்று கண்டிருக்கிறேன். அமைச்சர் அவர்களையும் அழைத்துச் சென்று காண்பித்திருக்கிறேன். இந்தச் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களும், கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் காண வேண்டுமென்று விழுகிறேன். 400 மார்க்குடன் கையெழுத்திற்கும்

[திரு. இரா. மாணிக்கவாசகம்]

[1969 மார்ச் 12]

நன்னடத்தைக்கும், ஓவியம் தீட்டுவதற்கும் மற்ற ஒழுக்க நெறிக்களுக்கும் கொடுக்கப்படுகின்றன. பையன் 600 மார்க்குக்கு குறைவாக பாடத்தில் மார்க் வாங்கியிருந்தாலும், ஒழுக்கத்தின் மூலமாக அதிகமான மார்க் வாங்கியிருந்தால் மாணவன் வகுப்பில் தேறும் நிலையில் வைக்கப்படுவான். அந்த மாணவன் உண்மையிலேயே ஒழுக்கம் நிறைந்தவனாக, ஆற்றல் நிறைந்தவனாக காட்சியளிப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக ஆரம்பப் பள்ளிகளில் பொதுவாக இரண்டு ஆசிரியர்கள் இருப்பார்கள். 50, 60 மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் இந்த இரண்டு ஆசிரியர்கள் போதும். ஒரு பள்ளியில் இரண்டு ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால், அதில் ஒரு ஆசிரியர் மதிய உணவுத் திட்டத் திற்காக வசூல் செய்யலாம். மற்றக் காரியங்களுக்கோ போய்விடுவார், மற்ற ஆசிரியர் ஒருவரே இந்த 50, 60 மாணவர்களைத் திரட்டி வைத்துக் கொண்டு பாடம் நடத்தும் நிலையைப் பார்க்கிறோம். இந்தக் குறைகளையெல்லாம் அரசு கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மத்திய அரசு உயர்தரக் கல்விக்காக மானியம் வழங்குகிறது, கல்லூரிப் படிப்புக்கு மானியம் வழங்குகிறது. ஆனால் அடிப்படை கல்வியான ஆரம்பக் கல்விக்கு மானியம் தர மறுக்கிறது. இந்த நிலையைப் போக்க இந்த அரசு வலிவாகவும், கடுமையாகவும், அதே நேரத்தில் பண்பாகவும் மத்திய அரசிடமிருந்து ஆரம்பக் கல்விக்கு மானியத்தைக் கேட்டுப் பெற வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விழைகிறேன்.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆசிரியராகவும் இருந்திருக்கிறார். ஆரம்பப் பள்ளியிலே ஆசிரியராக இருந்து, உயர்ந்த அமைச்சரவையையும் ஆக்கித் தந்திருக்கிறார். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நினைவாக சிறப்பு பரிசு நிதித் திட்டத்தைத் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என் தொகுதியைப் பொறுத்து, கணபதி கிராமத்திலும், சுண்டப் பாளையம் கிராமத்திலும் பள்ளி மோசமான நிலையில் இருக்கிறபடியால் கட்டிடம் கட்டித்தர அரசு கவனம் செலுத்த வேண்டுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கோவை மாவட்டத்திலே விவசாயக் கல்லூரி, பொறியியல் கல்லூரி, மருத்துவக் கல்லூரி போன்ற கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. அரசு அருள்சார்ந்து, மெய்வருத்தம் பாராமல், பசி நோக்காமல், கண் துஞ்சாமல், எல்வெவர் தீமையையும் பாராமல் கோவை மாவட்டத்தில் சர்வகலாசாலை ஒன்றை அமைக்க வேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொண்டு, பேச வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நன்றி கூறி, விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தில் என்னுடைய கட்சி கொண்டுவந்த வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்விக்காக பல கோடி ரூபாய்களை ஒதுக்கியிருந்தும் கூட, வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் 23 சதவீதத்தை ஒதுக்கியிருந்தும் கூட பூரணமாக எந்த நோக்கத்திற்காக நாம் பயன்படுத்தவேண்டுமோ, அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருகிறோமா என்றால், மிகவும் வருந்தத்தக்க நிலையில் இந்தத் திட்டம் இருக்கிறதென்பதை வருத்தத்தோடு சொல்லிக் கொள்கிறேன். கல்வி என்பது மிகவும் முக்கியம். எல்லோருக்கும் கல்வி முக்கியம். மக்களுடைய அறியாமையைப் போக்க வேண்டும், வறுமையைப் போக்க வேண்டும். வறுமை போனால்தான் இந்த நாடு பண்புள்ள நாடாக அமையும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகம் இல்லை.

நமது தமிழக சென்னை சர்வகலாசாலைக்கு முன்னாலே நல்ல பெருமை இருந்தது. இதில் படிக்கிறவர்கள் தான் சிறந்தவர்கள் என்று கருதப்பட்டது. தரம் உயர்வானது என்று இந்தியாவில் மட்டுமல்ல. உலகத்திலேயே பெருமை இருந்தது. அப்படிப்பட்ட சென்னை சர்வகலாசாலையின் நிலையை—இப்போதுள்ள நிலையையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமானால்

1969 மார்ச் 12] [திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

மிக மிக வெட்கப்படுவேண்டியதாக இருக்கிறது. முன்பு நம் மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.சி.எஸ். ஆகியவற்றில் மிக அதிக அளவில் தேர்ச்சி பெற்றார்கள். உயர்ந்த பதவியில் இருந்தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு அந்த நிலை போய்விட்டது. ஒருவர், இருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவது கூட இல்லை என்கிற நிலைக்கு வந்து விட்டோம். இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன? கல்வியின் தரம் முன்னால் இருந்த மாதிரி கிடையாது. வெகுவேகமாகக் குறைந்து வருகிறது. இதற்கு சர்க்கார் மட்டும் காரணம் அல்ல. மாணவர்கள் மட்டும் காரணம் அல்ல, ஆசிரியர்கள் மட்டும் காரணம் அல்ல. ஆனால் தவறு எங்கோ நடந்து கொண்டிருக்கிறது. உண்மையில் மிகவும் பிற்போக்கான நிலைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம்.

இதற்குக் காரணம் மாணவர்களிடையே அரசியல் புகுந்தது தான், ஆசிரியர்களிடையே அரசியல் புகுந்ததுதான். இல்லை என்று மறுக்க முடியுமா? ஆசிரியர்கள் ஆசிரியர்களாக இருக்கிறார்களா? நான் முன்பும் இந்த மன்றத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். கேள்வித் தாள்களை எல்லாம் கொண்டு வந்து காட்டினேன். “எ” இஸ் “பி” இஸ் “.லி” என்கிற அல்லஜ்புரா கணக்கிலே “டி” இஸ் “எம்”; இஸ் “கே” என்பதாக—“டி.எம்.கே.” அந்த வார்த்தையை கணக்கு வினாத்தாளிலே புகுத்துகிறார்கள் என்றால் அவர்களிடையே அரசியல் புகுந்து விடவில்லையா? அது மட்டுமா? கூட்டு வியாபாரக் கணக்கிலே மந்திரிகளின் பெயர்களை யெல்லாம் இழுத்திருக்கிறார்கள். மதியழகனும் கருணாநிதியும், நாவலரும் கூட்டு வியாபாரம் செய்தார்கள் என்பதாக வினாத்தாள் குறிக்கப்படுகிறது என்றால் இதை அனுமதிக்கலாமா? இந்த மன்றத்திலே அதைக்கொண்டுவந்து காட்டினேன், உடனே அந்த ஆசிரியர் பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட்டிருந்தால் இது போன்ற நிலை வளருமா? கல்வியின் தரத்தை உயர்த்தவேண்டும் என்று நினைத்திருந்தால் அப்போதே நடவடிக்கை எடுத்திருக்க வேண்டாமா? இன்றைக்கு இந்த அரசாங்கம், நாளைக்கு வேறு ஒரு அரசாங்கம்—கல்வித்துறையிலே அரசியல் புகலாமா? இன்றைக்கு மாணவர்கள் தங்கள் இஷ்டம் போல் நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல் நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். எப்படி கல்வியின் தரம் உயரும்? இது நல்ல போக்கா? ஆட்சியாளர்கள், பொறுப்பில் உள்ளவர்கள் இதை உரை வேண்டுமென்றுதான் பணிவோடு வற்புறுத்துகிறேன்.

சர்க்காரிடத்தில் நிலையான கொள்கை கிடையாது. மொழிப் பிரச்சினையை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இவர்களுக்குத் திட்டவட்டமான கொள்கை இருக்கிறதா? ஏதோ எல்லாம் தானாகவே இயங்கி, தானாகவே சரியாகப் போய்விடும் என்று நினைக்கிறார்கள். எப்படிப்போகும்? ஏற்கனவே இருக்கக்கூடிய பல பிரச்சினைகளையும் கருத்தில் கொண்டு, பல கட்சிக்காரர்களையும் கலந்துகொண்டு மும்மொழித் திட்டத்தை ஏற்படுத்தினோம். இந்தச் சர்க்கார் வந்தவுடன் இருமொழிக் கொள்கை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். இதனால் ஏற்படுகிற சாதக பாதகங்கள் என்ன என்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்களா? நம்முடைய எதிர்க்காலச் சந்ததியார்களுக்கு எது நல்லது என்று ஆராய்ந்தார்களா?

தமிழ் ஆட்சி மொழி ஆகவேண்டுமென்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. 1956 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்திலேயே ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தோம். அதிலாவது வேகமாக முன்னேறினோமா? அங்கேயும் விவகாரம். நாம் இங்கே தமிழ்மொழியின் மூலம் போதனை நடத்தப்பட வேண்டும் என்று சொல்வோம். இங்கே ஒத்துக்கொள்கிற ஆசிரியர்கள் அங்கே போய் மாணவர்களை “இதை எண்டா எடுத்துக் கொள்கிறாய்? ஆங்கில மீடியத்திலேயே சேர்” என்று சொல்வார்கள். ஆக, இன்றைக்கு நாட்டில் கல்வித்துறை சீரழிந்து வருவதற்குக் காரணம் ஆசிரியர்கள்தான் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். யார் வேண்டுமானாலும் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்ற நிலை வளர்ந்துவிட்டது. படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வமே போய்விட்டது.

[திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

[1969 மார்ச் 12]

தம்பின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை
அம்மா வரிதென் றகமகிழ்க—தம்பினும்
கற்றாரை நோக்கிக் கருத்தழிக கற்றதெல்லாம்
எற்றே யிவர்க்குநா மென்று”

என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு அந்த நிலை எங்கே இருக்கிறது? ஒன்று சொல்லுகிறேன். என்னுடைய மகன் என்ஜினீயரிங் கல்லூரியில் படிக்கிறான். நான்கு நாட்கள் பள்ளிக்குப்போக வில்லை என்றவுடன் நான் டெலிபோனில் பிரின்சிபாலைக் கூப்பிட்டு அவனை வெளியேற்றச் சொன்னேன். அவர் ஆச்சரியப்பட்டார். அதே நேரத்தில் போர்ஜரி கையெழுத்துிட்ட தம்முடைய மாணவனை பள்ளியைவிட்டு வெளியேற்றவேண்டாம் என்று இன்னொரு பேரென்ட் வந்து கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தார். எதற்காகச் சொல்கிறேன்? பெற்றோர்களும் கண்டிப்புடன் நடந்து கொண்டாகவேண்டும். படிக்கவில்லை என்றால் என் முகத்தில் விழக்காதே என்று என் பிள்ளையிடம் சொல்லிவிட்டேன். இப்படித்தான் ஒவ்வொரு தந்தையும் இருந்தாகவேண்டும். மாணவர்கள் ஒழுக்கத்தோடு இருக்கவேண்டும் என்பது மட்டும் அல்ல, ஆசிரியர்களும் ஒழுங்காக இருக்க வேண்டும். பெற்றோர்களும் ஒழுங்காக இருக்க வேண்டும். அதை விட்டு கட்சி விளம்பரத்திற்காக—கட்சி பிரச்சாரத்திற்கு அதை ஒரிடமாகக் கொள்வது நாட்டுக்குப் பெறும் தீங்கை விளைவிக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அப்படித்தான் மாணவர்களிடம் இந்த ஆட்சி உண்மையான பரிவோடு நடந்துகொள்கிறதா என்று பார்த்தால் இல்லை. போன் வருஷம் மார்ச் 25 ஆம் தேதி அன்று ஹாஸ்டலுக்குள் எல்லாம் நுழைந்து, கல்லூரிகளுக்குள் எல்லாம் நுழைந்து சக்கைஅடி அடித்தார்களே, பட்டை தீட்டினார்களே, சோமசுந்தரம் கமிஷனைப் போட்டார்களே, என்ன ஆயிற்று? ஜனவரியில் ரிபோர்ட் வரும் என்றார்கள், ஜனவரி ஆயிற்று, பிப்ரவரி ஆயிற்று, மார்ச்சும் வந்துவிட்டது, எங்கே ரிபோர்ட்? மாணவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு தருவதாகச் சொன்னார்களே, மதிப்பிற்குரிய ம.பொ.சி. அவர்கள் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றங்கள் என்றார்களே, நஷ்ட ஈடு தருகிறேன் என்று சொன்ன வாக்குறுதி என்ன ஆயிற்று? அஷ்யூரன்ஸ் கமிட்டிக்குப் போய் வருவதற்குள் 3 ஆண்டு ஆகிவிடும். “ஜஸ்டிஸ் டிலேய்ட் ஈஸ் ஜஸ்டிஸ் டினைட்” என்று சொல்வார்கள். நீதி தாமதப்படுகிறபோது, நீதி மறுக்கப்படுகிறது. மாணவர்களுக்கு எப்படி நிம்மதி ஏற்படும்? அவர்களுடைய பிரச்சினை எங்கே தீர்க்கப்பட்டது?

பிரச்னைகளிலே அரசியல் புகுந்துவிடுகிறது. அண்மையிலே சட்டக் கல்லூரியில் ஒரு சிறிய பிரச்னை—பெரிய பிரச்சனையாகிவிட்டது. மறைந்த முதலமைச்சருக்குச் சிலை அங்கே வைக்கவேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற பிரச்னை. அரசியலில் கல்லூரியிலே கொண்டுவைக்கிறார்கள். மெஜாரிடீ, மைனாரிடீ அபிப்பிராயம் பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை. ஒரு சிலர் சிலை வைக்கவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். யார் சொன்னாலும் சரி சிலை வைக்கக்கூடாது என்ற நிலையும் இருந்தது. அந்த மாணவர்கள் முதலமைச்சரைச் சந்தித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன பேசினார்கள் என்பதுபற்றித் தெரியவில்லை. என்னிடம் அவர்கள் வந்தார்கள். நான் முதலமைச்சரைச் சந்தித்து பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கிறேன் என்று சொன்னேன். நான் அரசியலாக்கிக்கொண்டு விளையாடி இருக்கலாம். அது வேண்டாம். நான் உடனே அந்தக் காரியத்தை சுமுகமாக சீராக முடிக்கக்கூடிய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டேன். மாணவர்களும் ஒத்துக் கொண்டார்கள். முதலமைச்சர் அவர்களும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். அவர் நல்லவர்தான். சட்டசபையில் வந்தவுடனே கொடுத்தால் கையெழுத்து வேண்டாமா என்று கேட்கிறார்கள், நான் கடிதம் எழுதினேன். அந்தக் கடிதத்தை நான் படிக்கவில்லை. கனம் சபாநாயகர் அவர்கள் நான் படிக்கப்போகிறேன் என்று நினைத்துப் பார்க்கிறார்கள். நான் விஷயத்தைத்தான் சொல்ல விரும்புகிறேன். கடிதமும் எழுதியிருக்கிறேன். அண்ணா அவர்கள் சிலை வைப்பது சம்பந்தமாக 1-ம் தேதி மாணவர்கள்

1969 மார்ச் 12]

[திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

அவர்களைச் சந்தித்தார்கள், என்னையும் சந்தித்தார்கள். அவர்கள் சந்தித்துப் பேசிய சமயத்திலே ஒரு கல்வி ஸ்தாபனத்திலே ஒரு அரசியலாக ஆகிவிடும், அதுமாதிரி வேண்டாம். அண்ணாவர்களுக்குச் சிலை வைப்பதாலே பெருமை வந்துவிடப்போவதில்லை, சிலை வைக்காததாலே கௌரவம் குறைந்துவிடப் போவதில்லை. குழப்பம் இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையிலே இதை சிக்கலான பிரச்சனையாக ஆக்கக்கூடாது என்று சொன்னோம். அவருக்குக் கௌரவம் அளிப்பதைவிட ஒரு சிக்கலான பிரச்சனையை உண்டாக்குவது நல்லதல்ல என்று நாம் ஒருமித்த கருத்துக்கொண்டோம். மாணவர்களிடையே அமைதியின்மையையும் குழப்பத்தையும் கிளப்பி இருக்கும் இந்தப் பிரச்சனையை ஒத்திப்போடுவது நலம் என்று முடிவு செய்தோம் என்று எழுதியிருக்கிறேன். ஆகவே இந்த விஷயத்தை ஒத்திப்போடுவதற்கு வேண்டிய துரித நடவடிக்கையை மேற்கொள்வதன்மூலம் மாணவர்களிடையே அமைதியைக் காக்க வழிகோலும் என்பதைத் தங்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்வதுடன், தங்கள் உடன் நடவடிக்கையை அறிய மிக்க ஆவலுள்ளவனாக இருக்கிறேன் என்றும் கடிதத்திலே எழுதியிருக்கிறேன். இதற்குப் பதில் வேண்டாமா? எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்குக் கௌரவம் அளிக்கிறேன் என்று சொல்கிறார்கள். நானே போஸ்ட்மாஸ்டர் வேலை பார்த்து நேரிலேயே கொடுத்தேன். அதற்கு உண்டா இல்லையா என்று பதில் சொல்லவேண்டாமா? என்ன நடவடிக்கை என்றால் சிலையும் முதலமைச்சரால் நிரூபிப்பதே இருக்கிறது. இதைத் தவிர எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்குக் கொடுக்கக்கூடிய மரியாதை வேண்டாமென்று சொல்லவில்லையே, இப்பொழுது குழப்பமாக இருக்கிறது என்று சொன்னேன். ஒத்திப்போடுவேண்டுமென்று சொன்னேன்..

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : எதிர்க்கட்சித் தலைவர் முதலமைச்சர் அதுபற்றிப் பேசவில்லை என்று கோபித்துக்கொண்டார்கள். அந்தக் கடிதம் கிடைத்ததற்குப் பின்னாலே உங்களோடு அவர்கள் விவாதித்து இருக்கிறார்களா, இல்லையா?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : கடிதத்திற்குப் பதில் சொல்லவில்லை என்பதுதான் நான் சொல்வது...

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : உங்கள் கடிதம் வந்ததாகவும் அதுபற்றி உங்களுடன் விவாதித்ததாகவும் சொன்னார்கள். எனவே அதுபற்றி உங்களுடன் பேசியிருக்கிறார்கள்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : விவாதித்தார்கள் என்பது வேறு. நான் கொடுத்த கடிதத்திற்கு இப்படி இப்படி விவாதித்தோம், இன்ன முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோம் என்று கடிதம் மூலமாக எழுதியிருக்கலாமே. ஒரு பகுதியிலே இருக்கக்கூடிய மாணவர்கள் குழப்பமடைந்திருக்கக்கூடிய நிலைமையிலே, ராஜிநாமாச் செய்யக்கூடிய நிலைமையிலே, நான் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டேன். அந்த மாணவர்கள் இப்பொழுது என்னைச் சந்தேகப்படுகிறார்கள். குழப்பம் வேண்டாமென்ற முறையில் சமாதான முறையில் போகவேண்டுமென்பதற்காகத் தானே கடிதம் கொடுத்தேன். எதற்காகக் கடிதம் எழுதினேன். இந்தப் பிரச்சனையை அரசியலாகக் விரும்பவில்லை. ஆனால் நீங்கள் அரசியலாக்கினால் நாங்கள் அதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம். ஏற்கெனவே நீங்கள் முடிவு எடுத்துக் கொண்டு அந்த முடிவைத் திணிப்பதற்காகக் குறுக்கு வழியில் போவதா என்பதுதான் பிரச்சனை. தைரியமாகச் சொல்லலாமே, இப்படி முடிவு செய்தோம் என்று சொல்லலாமே. மக்கள் உங்கள் பக்கம் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். மொஜாரிடி இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனைகளைக் கல்லிக்கூடங்களிலே புழுத்தக்கூடாது என்பதை நான் திட்டவாட்டமாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சட்டக் கல்லூரி மட்டுமல்ல, எல்லாக் கல்லூரிகளிலுமே கூடாது. பிரெய்ன் வாஷ் மாதிரி, டி:எம்:கே. என்று எல்லாம் போட்ட மாதிரி இப்படியெல்லாம் செய்கிறார்கள். அதற்கு ஒத்திகை பார்க்கிறார்கள். அப்படிச் செய்வோம், எல்லாம் நாங்கள்தான் என்று சொன்னால், அவர்கள் கையை ஆட்டுகிறார்கள், நாங்கள் அதைப் பார்த்துக்கொள்கிறோம், அந்த சவால் நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

[1969 மார்ச் 12]

கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்றால் தமிழ் பாஷை இருக்கவேண்டும். தமிழ் பாஷைதான் வரவேண்டும். என்னுடைய தாய் பாஷை தமிழ் அல்ல; கன்னடம்தான். என் வீட்டிலே கன்னடம் தான். இருந்தாலும், தமிழில் அவ்வளவு புலமை இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவுக்குத்தமிழ் தெரிந்தவர்களைவிடக் கொஞ்சம் தெரிந்து இருக்கிறேன் என்பதை கனம் சபாநாயகர் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நான் தமிழை மட்டும் படித்தவன் அல்ல, ஆங்கிலத்தையும் படித்து பட்டம் பெற்றிருக்கிறேன். ஆங்கில மொழியைப் படித்து, தமிழ் மொழியையும் படித்திருப்பது சிறப்பு. தமிழை மட்டும் படித்தால் தேவாரத்தோடும் திருவாசகத்தோடும் நின்று இருக்கும். தமிழ், தமிழ் என்று சொல்கிறார்கள், தமிழ் வரட்டும், தமிழிலே விஞ்ஞானம் வர வேண்டும், தொழில் நுட்பம் வரவேண்டும், பெரும் பெரும் மேதைகள் தமிழிலே விளங்கினார்கள் என்றால் தமிழுக்குப் பெருமைதான். ஆனால் பிறர் மேல் தமிழைக்கொண்டு திணிப்பது கூடாது. மொழியிலே பாண்டித்யம் இல்லாவிட்டாலும் விஞ்ஞானத்திலே விற்பன்னர்களாகவும், தொழில் துறையில் வல்லுநர்களாகவும் இருக்கிறவர்கள் சிறப்பாக அவற்றையெல்லாம் தமிழிலே கொண்டுவந்து பிறரை ஈர்க்கக்கூடிய வகையில் செய்தால் எல்லோரும் அதற்கு முன்வருவார்கள். ஜெர்மன், பிரான்ஸ், ஸ்வீட்சர்லாந்து, போன்ற நாடுகளிலே...

* திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : எதிர்க் கட்சித் தலைவர் பயிற்சி மொழிக் கருத்தைத் தவறாக அறிமுகப்படுத்துகிறார்கள். தமிழில் விஞ்ஞானம் படிக்கவேண்டுமென்று சொல்வது, தமிழை மட்டும் படிக்க வேண்டுமென்று சொல்வதல்ல. எஞ்சினியரிங், மருத்துவம் போன்ற வற்றைத் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகக்கொண்டு படிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். ஒன்று நினைவோடு அவர்கள் சொல்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். இன்றைய மத்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கையை காங்கிரஸ் பாரம்பரியக் கொள்கையை—அதாவது, ஒரு கோடி ரூபாய் எல்லாக் கலை நூல்களையும் பயிற்சிமொழிகளில் கொண்டுவர மத்திய அரசு ஒதுக்கியிருப்பதை அவர்கள் ஏற்கிறார்களா, இல்லையா?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : சபாநாயகர் அவர்களே, திரு. ம. பொ. சி. அவர்களுக்கு எவ்வளவு வேகம், எவ்வளவு சிரத்தை இருக்கிறதோ அதைவிட 10 மடங்கு எனக்கு இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எல்லாம் தான் தான் என்று சொல்கிற விவகாரம்தான் இது. ஆதுதான் வேண்டாமென்று சொல்கிறேன். அதே நிலையிலிருந்து கொண்டு நாம் குருடனாகக் கூடாது. விஞ்ஞானம் வளரவேண்டும், மெய்ஞானம் அந்தக் காலத்திலே. ஆங்கிலத்தைக் கற்றறிந்தவர்களால்தான் தமிழில் விஞ்ஞானத்தை வளர்க்க முடியும். அவர்களுடைய கருத்தை அவர்கள் சொல்லட்டும். எங்களுடைய கருத்தை நாங்கள் சொல்கிறோம். தமிழ் வேண்டுமென்று சிலபேர் அப்டிஷன் பண்ணிவிட்டார்கள், பிறகு வேண்டாமென்று ஆங்கிலத்தில் சேர்ந்துவிட்டார்கள். நான் பெயரைச் சொல்லவில்லை. தமிழுக்காக பாடுபடுகிற சிலர் தமிழ் மீடியம் வேண்டுமென்று சொல்லாமல் ஆங்கிலப் பிரிவிலே இடம் கொடுங்கள் என்று கேட்கிற நிலைமை இருக்கிறது.

* திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : தலைவர் அவர்களே, என்னை மனத்திலே கொண்டு இத்தகைய குற்றச்சாட்டைச் சாட்டுகிறார்களோ என்று நினைக்கிறேன். ஏற்கெனவே இந்த மன்றத்தில் இத்தகைய ஒரு குற்றம் சாட்டப்பட்டு, அதை அவர் வாபஸ் வாங்க மறுத்து, அப்போதிருந்த முதலமைச்சர் அவர்கள் வற்புறுத்திய பிறகு, சபையே வற்புறுத்திய பிறகு வாபஸ் பெற்றார்கள். திரும்பவும் நான் குறுக்கிட்ட நேரத்தினே அத்தகைய கருத்தைக் கூறுகிறார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் கூறியதைத் திரும்பப் பெறுதிருப்பது கண்ணியமாகாது.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : இப்போது நான் யாரையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லையே. இன்னார் என்று நான் யாரையும் குறிப்பிடாமல் சிலர் என்றுதானே சொன்னேன்.

1969 மார்ச் 12]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. மா. பொ. சி. அவர்கள் குறுக்கிட்டு விளக்கம் கேட்டவுடனே நீங்கள் இதைக் கூறுகிறீர்கள். ஆகவே, அது தன்னைச் சுட்டுகிறதோ என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இதிலே தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டால் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடும்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : அது பிரச்சினை அல்ல. அவர் பெயரை நான் இப்போது குறிப்பிடவே இல்லை. முன்பு நடந்தது முடிந்து போன விஷயம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பலமுறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். இந்த மன்றத்திலே குற்றச்சாட்டைச் சொல்லுவதாக இருந்தால் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டும். தமிழ் மொழிக்காகப் பாடுபடுகின்ற இன்னின்னார் இவ்வாறு செய்தார்கள் என்று சொல்லவேண்டும். இவ்வாறு பொதுவான குற்றச்சாட்டாகக் கூறும்போது அவர்கள் வேறு ஒன்றைக் கூறுகிறார்கள். அதற்கு இந்த மன்றத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது; அதிலும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அந்த முறையிலே பேசக்கூடாது. பொதுவான குற்றச்சாட்டு தேவையில்லை.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : நான் சொன்னதைப்பற்றி எந்தக் கல்லூரிப் பிரின்ஸிபாலிடம் வேண்டுமானாலும் சர்க்காரே விசாரித்துப் பார்க்கட்டும். நானும் இப்போது யாரையும் தனிப்பட்ட முறையில் குறிப்பிடவில்லை. சில பேர் என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறேன்.

***திரு. ம. பொ. சிவஞானம் :** தலைவர் அவர்களே, மீண்டும் வற்புறுத்துகிறேன். அரசாங்கமே போய் விசாரிக்கட்டும் என்கிறார்கள். அரசாங்கம் எந்தப் பெயரைச் சொல்லி, யாரிடத்தில் விசாரிப்பது? அவ்வாறு விசாரிப்பதற்குத் தகவல் கொடுக்க வேண்டும். விசாரிப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். எந்தக் கல்லூரியில், யார் பெயரை யார் சிபார்சு செய்தார் என்ற தகவல் தெரிந்ததால்தான் அரசாங்கம் விசாரிக்க முடியும். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒன்றும் புரியாமலா வந்திருக்கிறார்கள்?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : கல்லூரிகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. எத்தனையோ ஆயிரம் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். எந்த மாணவருடைய தந்தை அப்படிக்கேட்டார் என்பது தெரிந்ததால்தான் அதைப் பற்றி அரசு விசாரித்தறிய முடியும்? அப்படிக்கே கோடிட்டாவது காட்டுவது தேவையில்லையா?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : அது ஒன்றும் தேவையில்லை. இப்படித் தமிழகமாகப் பாடுபடுகின்ற ஒரு சிலர் என்றுதான் சொன்னேன். அது நானாகவே கூட இருக்கலாம். நான் யாருடைய பெயரையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை.

பரீட்சை வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற பிரச்சினை. பரீட்சை எதற்காக வைக்கிறார்கள்? மாணவர்கள் ஒழுங்காகப் பள்ளிக்கு வந்தார்களா, படித்தார்களா என்பதை அறிவதற்காகத்தான். அந்தப் பரீட்சை முறை நம்முடைய நாட்டில் வெற்றி பெற்றதா, இல்லையா என்பதையெல்லாம் சொல்லுவதற்கு நான் அருகதையற்றவன். அமெரிக்காவில் செமிஸ்டர் குவார்டர் சிஸ்டம் என்று இருக்கிறது. கண்டிப்பாக இவ்வளவு நாட்கள் அட்டென்டன்ஸ் இருக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. அந்தந்த வாரத்திலேயே தகுதி திறமை நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. மூன்று மாதம் ஆறு மாதம் என்று போய்விடுமானால் பரீட்சை என்ற நிலையில் இருந்து விலக்கு இருக்கிறது. இப்போது இங்கே உள்ள நிலை என்ன? பரீட்சை கஷ்டம் என்பதோடு மட்டுமல்ல, இலவன்த் ஹவர் பிரப்பரேஷன்தான் நடக்கிறது. முந்திய நாள்தான் படிப்பதற்கே ஆரம்பிக்கிறார்கள். எப்படிப் பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெற முடியும்? எப்படி திறமை, ஒழுக்கம் எல்லாம் ஏற்பட முடியும்? நான் பெரிய பிரச்சினைகளையெல்லாம் பேச வேண்டுமென்று நினைத்தேன். நேரமாகிவிட்டது. கடைசியாக ஒரு சில விஷயங்களை மாதிரி குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

[திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

[1969 மார்ச் 12]

மாணவர்களுக்கு ஒழுக்கம் நிச்சயமாக இருக்க வேண்டும். மாணவர்களிடையே தேச விரோத சக்திகள் விளம்பிக்கொண்டிருப்பதை இந்த சர்க்கார் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமானால் அது தேசத்தை நாசம் செய்வதாகத்தான் ஆகும். நேற்று ஒரு பெரிய பிரச்னையை அவை முன் கொண்டுவந்தேன். அதைப் பற்றிப் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது என்று கூறி சபாநாயகர் அவர்கள் அதற்கு அனுமதி தரவில்லை. மதுரையில் ஒரு நிகழ்ச்சி. மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் கலந்துகொண்டார்கள். தேசிய கீதம் பாடும்படியான ரெகார்ட்டையே உடைத்திருக்கிறார்கள் மாணவர்கள். அதைச் சகித்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. தேசிய கீதத்தை அவமதிப்பு செய்வதை எப்படிச் சகித்துக்கொள்வது?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் எந்த விவரத்தை வைத்துப் பேசுகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. தேசிய கீதம் ரெக்கார்டு அங்கு போடப்படவில்லை.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : இது முன்னாலே நடந்த நிகழ்ச்சி. அப்போது பிளேட்டையே எடுத்து உடைத்திருக்கிறார்கள். இப்போதும் தேசிய கீதம் பாடியவுடனே சத்தம் போட்டிருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்களை அவர்களைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காகக் கடைசியில் சங்கே முழங்கு பாட அனுமதித்திருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இது தீர்ந்துபோன விஷயம். அந்த நிகழ்ச்சி பற்றி முதலமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் கொடுத்த பிறகு முடிந்து போன விவாதத்தை மீண்டும் பேசுவது சரியல்ல.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : இதைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது என்று கூறி தாங்கள் ஒத்திவைப்புப் பிரேரணையை நிராகரித்தீர்கள். இது எங்கள் ஜீவாதாரமான பிரச்னை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உங்களுடைய உரிமையைப் பறிக்க வில்லை. நீங்கள் என்ன சொல்ல வேண்டுமோ அவ்வளவும் சொல்லி, கல்வியமைச்சர் அவர்கள் தன்னுடைய விளக்கத்தைச் சொல்லி முதலமைச்சர் அவர்கள் குறுக்கிட்டுப் பேசி, அந்த நிலைமைக்கான விளக்கத்தையும் சொல்லி, நீங்கள் "நீங்கள்தானே சொல்லியிருக்கிறீர்கள் கல்வியமைச்சர் அப்படிச் சாத்திரத் தெரிவிக்கவில்லையே" என்று கேட்டு, "நான் அவ்விதம் கருதினால் அவரும் அப்படிச் சாத்திரத்தாகத் தான் அர்த்தம்" என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் கூறி, இவ்வளவும் ஆன பிறகு அந்தப் பிரச்னையைப் பற்றி மீண்டும் பேசவேண்டுமா?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : இதிலே மாணவர்களுடைய பிரச்னை இருப்பதால்தான் பேசுகிறேன். Discipline is an essential factor for the achievement of anything in the world என்று மறைந்த நேருஜி அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அமைச்சரவைக்கு வலிஷூட்ட வேண்டுமென்றுதான் நான் இதைக் கூறுகிறேன். ஒழுக்கத்தை நிலைநாட்டு வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் சொல்லுகிறேன். எவ்வளவுதான் செலவு செய்தாலும்கூட மாணவர்களிடையே ஒழுக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு அரசு பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளாத வரையில் பலன் ஏற்படாது. இதுவரை குற்றச்சாட்டுகளை எல்லாம் சொன்னேன். இனி செய்யப்பட்டிருக்கின்ற சில நல்ல காரியங்களைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கல்வியமைச்சர் அவர்கள் எல்லா விஷயத்தையும் நன்றாகப் படிக்கக் கூடியவர்கள். அவர்களுக்கு ஒரு தனி மதிப்புண்டு. அவர்கள் எதையும் நன்றாக, அழகாகச் சிந்தித்துப் பேசக்கூடியவர்கள் என்று போன வருஷமே கூடச் சொன்னேன். அதனால் சிலருக்குக் கோபம் கூட வந்தது. டெக்னிக்கல் எஜுகேஷனுக்காக

'A five year Degree Course in electronics and communication engineering'

1969 மார்ச் 12]

[திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

ஏற்படுத்தியிருப்பது வாவேற்கத் தக்கது. படிப்பை மட்டும் ஏற்படுத்தி விடுவது போதாது. வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் நிலைமை இல்லை. தமிழ் நாட்டில் ஆராய்ச்சி பெருக வேண்டும். எதிர்காலத்திலே ஆராய்ச்சி பெருகி அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டால்தான் நாட்டு மக்கள் வாழ்வு மலர முடியும். ரிசர்ச் ஸ்காலர்ஸ் பெருக வேண்டும். அதற்கு அதிகப் பணத்தை ஒதுக்க வேண்டுமென்று கூறி எங்கள் கட்சியின் சார்பில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற வெட்டுப் பிரேரணைகளை ஆதரித்து என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

பி. ப.
1-30

*மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வித் துறை மானியத்தில் மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் எல்லாம் சிறந்த அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு நம் தமிழ் நாட்டிலே கல்வி வளர்ச்சி சிறப்பாக அமைவதற்கான நல்ல பல ஆலோசனைகளைக் கூறியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் முன்னாலேயே என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். தமிழ்நாடு கல்வித் துறை மற்ற நாடுகளெல்லாம் போற்றத்தக்க அளவிற்கு சிறந்த முறையில் இயங்குகிறது என்பது பல்லாண்டு காலமாக இந்த நாடு ஒப்புக்கொண்டுள்ள உண்மையாகும். அந்தத் துறையில் பணியாற்றக்கூடிய நம்முடைய அரசு அலுவலர்கள் எல்லாம் இன்னும் உற்சாகத்தடன் கல்வித் துறையைச் சீராக நடத்துவதற்கு வாய்ப்பு உருவாகும் இந்த மன்றத்தின் விவாதத்தின் மூலம் என்று நம்புகிறேன். அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவிக்க இது ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்திருக்கிறது.

ஒவ்வொரு பகுதியிலிருந்தும் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலிருந்தும் கல்வித் துறையில் உள்ள பல பகுதிகள் பற்றி, ஆங்காங்குள்ள குறைகள், அவற்றை மாற்றுவதற்கு வேண்டிய ஆலோசனைகள் இவை பற்றி எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவற்றை நம் துறையினர் ஒன்றும் விடாது பரிசீலித்து தக்க முடிவுகள் எடுப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது.

கல்வி வளர்ச்சி என்பது எதிர்கால சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கு அடிப்படையானது என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். இன்று உலகிலே கல்வி வளர்ச்சி போகிற வேகத்தில் நாமும் செல்ல வேண்டும். அறிவியல் கருத்துக்களைப் பெறவேண்டும். நம் நாட்டுக் கல்வி முறை மற்ற நாட்டுக் கல்வி முறைகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்கக்கூடிய அளவிற்கு அமைய வேண்டும். அந்த அளவிற்குக் கல்வி வளர்ச்சி நம் நாட்டில் விரைவாக ஏற்பட வேண்டுமென்பதில் யாருக்கும் கருத்த வேறுபாடு இருக்க முடியாது. நான் அடைத்தான் பேச வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். தமிழர் சமுதாயம் எதிர்காலத்தில் சிறப்பாக அமைவதற்கு கல்வி வளர்ச்சியில் நாம் இன்னும் விரைவாகச் செல்ல வேண்டும், அதற்கான ஆலோசனைகளை இந்த மன்றத்தில் நாம் உருவாக்கி அதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள், இங்கு அதைப் பற்றித்தான் பேசுவந்தேன், நிறையக் கொண்டுவந்தேன், ஆனால் நேரம் இல்லவே என்று வருத்தப்பட்டார்கள். நானும் மிகவும் வருத்தப் பட்டேன். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் நமக்காக, நம் நாட்டின் கல்விக்காக, கல்வித் துறையை மேம்பாடு அடையச் செய்வதற்காக, எவ்வளவோ சேகரித்து வந்திருக்கிறார்களே, ஒன்றைக்கூட சொல்லாது கடைசியில் சிலைக்குப் போய் நின்றுவிட்டார்களே என்ற வருத்தம் எனக்கு ஏற்பட்டது. உண்மையிலே கல்வி வளர்ச்சிக்காக அவற்றைச் சொல்லவேண்டுமென்று கருதினார்களே, அதை நான் பாராட்டுகிறேன், அந்த முயற்சிதான் இன்று நாட்டுக்குத் தேவை.

நல்லதொரு கருத்தை அவர்கள் சொன்னார்கள், அரசியல் கட்சிகளின் பிரசாரங்கள், வாதப் பிரதிவாதங்கள், இவை கல்லூரிகளுக்குப், பள்ளிகளுக்கு உள்ளே செல்லாமல் தவிர்த்தால், அது எதிர்கால சமுதாயத்திற்கு நாம் ஆற்றும் ஒரு பெரிய பணி என்று சொன்னார்கள். ஆனால், அந்த வாதங்கள் எல்லாம் எப்படி இந்த சூழ்நிலையைத் தனக்கு சாதகமாக்கிக்கொள்ளலாம் என்ற முறையில் அமைந்தது என்பதை உணர்ந்தேன். இதுதான் இன்று நாட்டின் நிலைமை. இது ஒரு அரசியல்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1969 மார்ச் 12]

கட்சி மாணவர்கள் என்பதால் அல்ல. நம் நாட்டிலே இப்படி ஒரு பாரம்பரியம். ஒரு கட்சியை வளர்ப்பதற்கு எங்கேயாவது பிரச்னைகள் கிடைக்காதா, கட்சியை வளர்ப்பதற்கு அந்தப் பிரச்னைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாமே, தடி அடி அடிக்க வைத்து அல்லது கட்டாயமாக சில ஆணைகளைப் பிறப்பிக்க வைத்து அதன் காரணமாக அரசியல் இலாபம் பெறலாமா என்ற நிலைதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரு கட்சியைச் சொல்வதாக எண்ண வேண்டாம். இன்று நாட்டின் அரசியல் சூழ்நிலை அப்படி இருக்கிறது. அதைத்தான் அவர்கள் மறைமுகமாக சுட்டிக் காண்பித்தார்கள். அரசியலை மாணவர்களிடையே புகுத்தாமல் கல்வி வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட வேண்டும் என்ற கருத்தை அவர்கள் வலியுறுத்திச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்னது, “எங்கள் வருத்தம் எல்லாம் முதல் அமைச்சர் அவர்களிடம். அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதினேன். அதற்குப் பதில் அளிக்கக் கூடாதா” என்று வருத்தப்பட்டார். எங்கள் முதல் அமைச்சர் அவர்களைப் பற்றி நாங்கள் அப்படி நினைக்கவில்லை. உங்களிடம் அவர்கள் மிகுந்த அன்பு கொண்டிருக்கிறார்கள், அடிக்கடி உங்களோடு பேசுகிறார், விவாதிக்கிறார், எத்தனையோ பிரச்னைகள்பற்றி உங்களோடு பேசுகிறார்கள். நான் இங்கு இருக்கும்போதுகூட மேலே அழைத்தார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களிடம் பேசினேன் என்று சொன்னார்கள். ஆகவே, ஒருக் காலும் அவர் மனம் புண்பட வேண்டாம். எங்களுக்கு வேண்டியது, நம் ஆட்சி நல்ல ஆட்சியாக மலர்வதற்கான நல்ல பல யோசனைகள் அந்தத் தரப்பிலிருந்து வரவேண்டும் என்பதுதான்.

கல்வித் துறையில் நாம் ஏராளமாகச் செலவு செய்கிறோம், நம் வருமானத்தில் கால் பங்கு கஷ்டிக்காகச் செலவழிக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை இன்றிருக்கிறது. கல்வி வளர்ச்சியே இல்லை என்று சொல்ல மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்த ஆட்சி வந்து எதையுமே செய்யவில்லை என்று சொல்ல மாட்டார்கள். என்று நம்புகிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்ட அங்கத்தினர் அவர்கள் வருத்தப்பட்டார்கள். நாங்கள் கல்லூரிகள் கட்டினோம், 66 கோடி ரூபாய் செலவழித்தோம், பள்ளிக்கூடங்களை உருவாக்கினோம், ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கினோம் என்றால், இதெல்லாம் ஒரு பெருமையா, நாங்கள் செய்யவில்லையா என்று கேட்பார்கள். என் நினைவு பிள்ளைக்கிச் சென்றது. எவ்வளவு பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டப்பட்டன, எவ்வளவு உயர்நிலைப் பள்ளிகள் கட்டப்பட்டன, எவ்வளவு கல்லூரிகள் திறக்கப்பட்டன, மதிய உணவு இவை பற்றியெல்லாம் கேட்ட காட்சி என் நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு பெரும் தலைவர் பேசிய பேச்சு என் நினைவிற்கு வருகிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி வந்தால் இந்த நாட்டிலே உள்ள பள்ளிக்கூடங்களை எல்லாம் மூடிவிடுவார்கள் என்று சொன்ன பேச்சு நினைவிற்கு வருகிறது. யார் இருந்தாலும் சரி, தமிழ்நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி ஏற்பட்டதான் செய்யும் என்ற பேரண்மையை 1967-ம் ஆண்டு அவர்களுக்கு உணரவைத்தது. இன்று நாம் கல்வி வளர்ச்சியைப் பெருக்குவதில் எவ்வளவு முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைப் புள்ளி விவரங்கள் எடுத்துக் காட்டும. அறுபத்து ஆறு கோடி ரூபாய் என்றால் அந்தப் பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. அந்தப் பொறுப்பை இந்த அரசு கொஞ்சம்கூட தட்டிக் கமிக்காது. அதைத் தொடர்ந்து செய்யும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்லூரிகள் ஏராளமாக வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். மாணவர்கள் கல்லூரியில் சேரும்போது ஏற்படும் கஷ்டங்களைப் பற்றியெல்லாம் சொன்னார்கள். இவற்றையெல்லாம் அரசு உணர்ந்து அதற்கு பரிசாரம் காண முயலுகிறது. கல்லூரிகளை அதிகப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆண்டுக்காண்டு தனியார் துறையிலும் அரசுத் துறையிலும் சேர்ந்து பத்துக்குக் குறையாமல் தொடர்ந்து அதிகரித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இருக்கிற பிரச்னை எல்லாம் எந்தக் கல்லூரியில் சேருவது என்பதுதான். எவ்வளவு புகுமுக வகுப்புகள் வைத்திருக்கிறோமோ அந்த அளவிற்கு மாணவர்கள் சேர வரவில்லை. அதுதான் உண்மை நிலை. எந்தக் கல்லூரியில் சேருவது, எந்த ஊருக்குச் சென்று படிப்பது, என்பதில்தான் கொஞ்சம் குழப்பம் இருக்கிறது. அதைச் சீராக்குவதற்குத்தான் மாநிலம் முழுவதும் அந்தக் கருத்தைக் கூறி

1969 மார்ச் 19]

[திரு. செ. மாதவன்]

இன்னின்று இடங்களில் காலி இடங்கள் உள்ளன என்று அறிவித்து ஓரளவிற்கு அதைச் சேரக்குவதற்கு முயற்சி எடுக்கிறோம். நம் பல்கலைக் கழகத்திடம் சொல்லி அந்தப் பகுதிகளில் உள்ள கல்லூரிகளில் அந்தந்தப் பகுதி மாணவர்களுக்கு முதல் இடம் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கினால் இந்தப் பிரச்சினை வராது என்று சொல்லி யிருக்கிறோம். இதைக் கட்டாயப்படுத்த முடியாது என்றாலும் நிச்சயமாக அதைச் சேர் செய்ய முடியும். அதில் இறுதியில் வெற்றி கரண்போம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

கல்வித் துறையில் உள்ள கஷ்டங்களைப் பேரக்குவதற்கு யாரும் ஆட்சேபணை செய்ய மாட்டார்கள். கல்வித் தரம் குறைந்துவிட்டது என்று கருத்து சொல்லப்படுகிறது. அது சரியா, தவறு என்ற ஆராய்ச்சியில் நான் இறங்கவில்லை. உண்மையில் கல்வியின் தரம் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்ததை விட இன்று எப்படி இருக்கிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நாட்டுப்புறங்களிலும், நகர்ப்புறங்களிலும் இன்று பள்ளிகளுக்கும், கல்லூரிகளுக்கும் செல்லக்கூடிய மாணவர்களின் எண்ணிக்கை பெருகி வருகிறது. குக்கிராமத்தில் உள்ள ஒரு விவசாயியின் மகனும் இன்று பட்டப் படிப்பு படிக்கக்கூடிய வாய்ப்பை சதந்திர நாட்டில் நாம் பெற்றிருக்கிறோம். ஆக, இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை வற்புடையபோது, பரவலாகக் கல்வி கற்கும்போது கல்வியின் தரத்தைப் பற்றி நாம் நிதானித்து அணுக வேண்டும்.

ஒன்றை நான் சொல்லுவேன். எனக்குத் தெரிந்த செய்திகளி லிருந்து தமிழ் நாட்டிலிருந்து படித்துப் பட்டம் பெற்று வெளிநாடு களுக்குச் செல்லக்கூடிய மாணவர்கள் மிகவும் சிறந்த நிலையில் இருப் பதை வெளி நாட்டார் சொல்வதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். திறமை யில் அவர்கள் தாழ்ந்துவிடவில்லை. இதைவிடத் திறமையாக உருவாக்க வேண்டும் என்றால் அதற்குத்தான் இன்று முயற்சி எடுத்து வருகிறோம் பள்ளிகளையும், கல்லூரிகளையும் ஏராளமாகத் தோற்றுவித்து, ஏராளமான மாணவர்கள் படிப்பதற்கான ஒரு முயற்சியை அரசாங்கம் துரிதமாக எடுத்து வருகிறது. பள்ளிகள், கல்லூரிகள் பாடத் திட்டங்கள் பற்றிய ஒரு பிரச்சினை இருக்கத்தான் செய்கிறது. எல்லோரும் எதை எதைப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு நிலை இருக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டும் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்கு எல்லா மாணவர்களுக்கும் பொதுவான அறிவை சிறந்த முறையில் கொடுத்துவிட்டு அதற்குப் பின்னால் அவர்கள் பெறக் கூடிய அறிவெல்லாம் ஒரு குறிக்கோளின் அடிப்படையில் கொடுத்தால், அது நாட்டுக்கும், எதிர்கால சமுதாயத்திற்கும் நல்லதாகயிருக்கும் என்ற கருத்தைக் கல்வி நிபுணர்கள் ஆராய்ந்து வருகிறார்கள். நிச்சயமாக அவர் கள் இவற்றிற்கெல்லாம் நல்லதொரு முடிவை எடுப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. நம் அரசைப் பொறுத்தவரலுக்கு நாம் பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்தில் தலையிடுவதில்லை. அவர்களுக்கு அந்த உரிமை இருக் கிறது. கொஞ்சம் கூட அதை மறுக்கக் கூடாது. கல்வி நிபுணர்கள் நடத் தக் கூடிய பல்கலைக் கழகங்கள் நம் பேரன்ற மக்கள் பிரதிநிதிகளின் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டு சிறந்த முறையில் கல்வித் தரத்தை உயர்த்துவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. அதில் நாம் தலையிட்டு, அரசியல் கட்சிப் பிரச்சனைகளை, கொள்கைகளை பல்கலைக்கழக நிர்வாகத்தில் புகுத்துவது எதிர்கால நோக்கத்திற்குச் சாலச் சிறந்ததாக அமையாது என்று கருதுகிறேன். அந்த முறையிலும் நாம் அந்த அளவுக்குப் பின்தங்காமல் பல்கலைக் கழகம் முன்னேக்கிச் செல்கிறது.

நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் சொன்னார்கள், நம்முடைய சென்னை பல்கலைக் கழகம் ஒரு காலத்திலே எவ்வளவு பெயர் வாங்கியது, இன்று அது குறைந்துவிட்டது என்று சொன்னார்கள். எதை வைத்துச் சொன்னார்கள் என்று புரியவில்லை. ஐ.ஏ.எஸ். ஆபீசர்கள் தேர்வில் அல்லது மத்திய நிர்வாகம் நடத்தக் கூடிய தேர்வுகளில், வேலைக்காக நடத்தக்கூடிய தேர்வுகளில் நாம் கொஞ்சம் பின்தங்கியிருக்கிறோம். ஆனால், அதற்கான காரணங்கள் என்ன என்பதைத் தனியாக வாதிக்க

[திரு. செ. மாதவன்]

[1969 மார்ச் 12]

வேண்டிய விஷயமாகும். அந்த நிலையை மாற்ற நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்? தரம் குறைந்தது மட்டுந்தான் அதற்குக் காரணமா, அல்லது வேறு அரசியல் சூழ்நிலை காரணமா, என்பதைக் கட்சி வேறு பாடில்லாமல் எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆட்சியிலே ஏற்பட்ட மாற்றம், சூழ்நிலை, மொழிப் பிரச்சனை இத்தனையிலும் தான் தமிழகத்திற்கு பாதகம் வருகிறது. நாமெல்லோரும் அதை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும்.

பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து ஒரு கருத்துச் சொல்லப்பட்டது. சிறந்த கல்வி பெறக்கூடிய மாணவர்கள் எல்லாம் எங்களுக்கு நிர்வாகம் வேண்டாம், சாதாரண உத்தியோகம் வேண்டாம், அறிவியல் துறையிலே செல்வோம் என்ற கருதுவதாக கருத்தும் இருந்தது. அதுதான் காரணமா என்று பார்க்க வேண்டும். முழுக்க முழுக்க கல்வித் தரம் குறைந்துவிட்டது என்று சொல்லுவது அவ்வளவு பொருத்தமானதா? ஆனாலும், எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள், நம்முடைய கல்வித் தரத்தை உயர்த்திக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற கருத்தை வலியுறுத்தத்தான் அப்படிச் சொன்னார்கள் என்று நான் எடுத்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அந்த முறையிலே கல்வி வளர்ச்சியிலும் நாம் கொஞ்சங்கூடத் தயக்கம் காட்டக் கூடாது.

தனியார் துறை, அரசுத் துறையிலுள்ள கல்விப் பிரச்சனை பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். இது நீண்டகாலப் பிரச்சினை. அரசாங்கமே எல்லாவற்றையும் நடத்தவேண்டுமென்று ஒரு கருத்து. இதைத் தவறு என்று சொல்லவில்லை. இன்னொரு கருத்து, இல்லை, இல்லை, அரசாங்கமே தலையிடக் கூடாது, சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்பது. அதையும் தவறு என்று சொல்ல முடியாது. அரசைப் பொறுத்த வரையில் எந்தெந்த அளவுக்கு அரசின் சக்தியும், வாய்ப்பும் இருக்கிறதோ அங்கே ஏற்றிருக்கிறது. அது இல்லாத அளவில், தனியார் துறையில் சிறந்த முறையில் கல்விச்சாலைகள் நடத்துவது பற்றி யாரும் மறுக்கவில்லை. அதிலே எந்தவிதமான தவறும் கிடையாது என்பது அரசாங்கத்தின் கொள்கை. ஆனால், கல்விச்சாலைகளை நடத்துகிறவர்கள் அதைத் தொழிலாக நடத்துகிறார்கள், தவறு செய்வதற்கு நிலைக்களனாக இருக்கிறது என்று சொல்லுகின்ற கருத்தைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். அதற்கான சட்ட விதிகளை ஒழுங்குபடுத்தி, அந்த முறையில் அந்தந்த நிறுவனங்கள் நடக்குமாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு, அதற்கான எல்லாவற்றையும் செய்யும் என்பதை வலியுறுத்திக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மாணவர்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் சொன்னார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் ஆசிரியர்களை குற்றவாளிக் கூண்டிலே நிறுத்தினார்கள். அதற்காக ஆசிரியர்கள் கோபித்துக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : கோபம் உண்டாகக்கூடிய விதத்தில் தூண்டுவது போலிருக்கிறது. ஆசிரியர்களைப் பார்த்து, ஜாக்கிரதை, தப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறார் என்று தூண்டுவது போலிருக்கிறது. எனவே, அரசாங்கம் எனக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுப்பதற்கு இந்த அரசாங்கம் தயங்கவே தயங்காது. ஆனால், அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்பை நம்பி எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் வாழக் கூடாது.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : உங்களை நம்பி வாழ முடியாது என்பது தீர்மானம் பண்ணிய விஷயம்.

1969 மார்ச் 12]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : மக்களுடைய சக்தியை நம்பித் தான் வாழ வேண்டும். ஆசிரியர்களைமட்டும் குறை கூறுவது சரியல்ல. ஆசிரியப் பெருமக்கள் சிறந்த தொண்டாற்றுகிறார்கள். அவர்களுடைய திறமையைப் பொறுத்துத்தான் மாணவர்களின் திறமையிருக்கிறது. அப் படிப்பிட்ட ஆசிரியர்களை இழிவுபடுத்தி, குறைத்துப் பேசுவது நல்லது அல்ல. ஆசிரிய சமுதாயம் அரசியலிலே பங்கு பெறக்கூடாது என்பதை வலியுறுத்த அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். அதை நம்முடைய ஆசிரிய சமுதாயம் பாதுகாக்கும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. நாமே சென்று, அரசியல்வாதிகள் சென்று, ஆசிரியர்களோடு ஊடாடி அவர்களை நம் பக்கம் இழுக்கக் கூடாது. அதிலே தெளிவாகயிருந்தால் இந்தப் பிரச்சினையே வராது. நம்முடைய ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில் பெரிதும் கவலையெடுத்து பல முயற்சிகளைச் செய்ய வேண்டியது கடமை யாகும்.

இன்று அவர்களுக்குள்ள குறைகள் பற்றிப் பேசப்பட்டது. அதைக் கேட்டு வேதனை ஏற்பட்டது. ஆசிரியப் பெருமக்களின் எண்ணிக்கை ஏராளம். அரசாங்கம் அவர்களுக்கு ஒரு துவி நன்மை செய்தால் அது பெருவெள்ளமாக நிதி நிலையைப் பாதிக்கிறது. ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுப்பதிலோ, அவர்களுடைய கோரிக்கைகளிலோ தவறு என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. அவர்களுக்கு நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம் என்பதுதான் இப்போதுள்ள பிரச்சனை. தரம் உயர்த்த, திறமையை வளர்க்க நாம் இன்று முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆசிரியப் பயிற்சி முடிந்த பிறகு, வேலை பார்க்கும்பொழுது அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும், அது நாடு முழுவதும் பரவ வேண்டும். புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் சில ஆண்டுகளில் தமிழ் நாட்டிலே வேலை செய்கின்ற அத்தனை ஆசிரியர்களும் வேலை செய்யும் பொழுது அன்றன்றைக்கு அறிவை, அவர்களுடைய திறமையை வளர்க்கக் கூடிய சிறந்த திட்டம் செயல்பட்டு வருகிறது என்பதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்களுடைய குறைகளை நிவர்த்தி செய்ய, அவர்களுடைய திறமையை வளர்க்க இந்த அரசு பாடுபட்டு வருகிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

அடுத்தபடியாக, மாணவர்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். மாணவர்களிடம் கட்டுப்பாடு இல்லை, எங்கு பார்த்தாலும் ஸ்டூடென்ட்ஸ் அன்ரெஸ்ட் என்று சொன்னார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் அதிலேதான் ஆரம்பித்தார்கள். மாணவர்களிடையே கட்டுப்பாடு வேண்டும், ஒழுக்கம் வேண்டும், போராட்டம் கூடாது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. ஆனால், இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே அவர்கள் நம் பக்கம் வருவார்களா, போராட்டத்திற்கு அழைக்கலாமா என்று பார்ப்பது கவலை தரக் கூடிய செய்தி. பத்திரிகைகளிலே பார்க்கிறோம், மாணவர்கள் மோதினார்கள், எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்களைச் சந்தித்துப் பேசினார்கள் என்று. அது உண்மையல்லாமலும் இருக்கலாம். மாணவர்கள் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதி, கால் வெட்டப்பட்டது, கை வெட்டப்பட்டது, என்று போடப்பட்டு, மறுநாள் பத்திரிகையில் தவறாகப் போட்டுவிட்டோம் என்றும் வருகிறது. இலட்சக்கணக்கான மாணவர்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டைக் காத்துப் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். எங்கோ சிலபேர், யாராலோ தூண்டப்பட்டோ அல்லது தவறுதலாக உந்தப்பட்டோ இருக்கலாம், ஒரு சில நிகழ்ச்சிகள் நடந்திருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் எப்போது வரும் என்று அரசியல் கட்சிகள் காத்துக்கொண்டிருப்பது சரியாகாது.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : அமைச்சரவர்கள் சொன்னதிலிருந்து யாரோ ஏற்பாடு செய்துவிட்டார்கள் என்பதுபோல் சொல்கிறார்கள். போன வருஷம் மாணவர்களுக்கும் பஸ்தொழிலாளர்களுக்கும் மோதல் ஏற்பட்டது, அது அரசியலிலே ஏற்பட்டதா? அல்லது தானாக நடந்ததா? கேட்பதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், அமைச்சரவர்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றில் மறைப்பதுபோல, எங்கே நடந்தது, எங்கோ நடந்தது என்கிறார்கள். அதை விசாரிப்பதற்காக சோம சுந்தரம் கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டதே, அதனுடைய அறிக்கை எங்கே?

[1969 மார்ச் 12]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : எங்கேயோ சுற்றி வருகிறார்கள்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : இது முக்கியம். சாதாரண விஷயம் அல்ல. அதைக் கேட்பதற்கு எங்களுக்கு உரிமை கிடையாதா? இதில் அரசியலுக்காகக் கேட்கவில்லை. எனவே, அரசியலுக்காக என்று இழிவு படுத்திக் கூறுவதைச் சகித்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. அந்த விசாரணை நடந்ததே, அதைப் பற்றி அறிக்கை எங்கே?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்களா ஆத்திரப்படுவது புரிகிறது, எங்கோ விஷயம் இருக்கிறது. ஆனால், நாட்டிலேயுள்ள நிலைமை, எங்கே நிகழ்ச்சிகள் நடந்தாலும் அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாமா? இது சரியானதுதானா? அதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். பஸ் தொழிலாளர் மாணவர் பிரச்சினை என்றால், இப்படிப்பட்ட சவையான நிகழ்ச்சிகள் கிடைக்காதா என்று காத்திருக்கிறார்கள்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : இது நடந்ததா, இல்லையா? பத்திரிகையிலே வந்தது. இதே மன்றத்தில் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்களா? இல்லையா? காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் இவர்கள்தான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : நீதிபதி பேசட்டேன், விசாரணை முடிவு வரவில்லை.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : முடிந்து எவ்வளவு நாள் ஆகிவிட்டது? அதைப்பற்றிக் கேட்பதற்கு எங்களுக்கு உரிமையிலேயா? ஜனவரியில் ஒப்படைக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். பிப்ரவரியும் ஆகிவிட்டது. ஏன் இன்னும் அறிக்கையை வைக்கவில்லை?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : நீதிபதி இன்னும் அறிக்கை சமர்ப்பிக்கவில்லை. ஏன் காலதாமதமாகிறது என்றால், ஏராளமான சாட்சிகள். அறிக்கை வந்தால் அரசாங்கம் அதைப் பரிசீலிக்கும். நான் சொன்னது குறிப்பிட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியை மட்டுமல்ல. மாணவர்கள் சம்பந்தமாக எந்த நிகழ்ச்சி வந்தாலும் அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்றும் நிலை சரியா? மாணவர்களைத் தாக்கிறார்கள், அடக்குமுறை ஆட்சி, கை, கால் ஒடிக்கப்பட்டது என்று பத்திரிகையிலே வருகிறது. இந்தச் செய்திக்கு அடுத்த பக்கத்திலே பார்த்தால் மாணவர்கள் ஒழுக்கம் கெட்டு விட்டார்கள், கட்டுப்பாட்டை இழந்துவிட்டார்கள் என்றிருக்கிறது. மாணவர்கள் சம்பந்தமாக நிகழ்ச்சிகள் நடந்தால் அதைத் தேர்தலுக்குப் பயன்படுத்தலாமா என்று பார்த்தால் நாட்டுக்கு நன்மை வருமா? அதை எல்லாத் தலைவர்களும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்றுதான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : சபாநாயகரவர்களே....

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : கல்லியமைச்சரவர்கள் ஆரம்பத்திலிருந்து பொதுவாக அரசியல் கட்சிகள் பயன்படுத்திக்கொள்ளக் கூடாது என்றுதான் சொன்னார். ஆனால், எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களுக்குக் கோபம் வந்ததற்குத்தான் காரணம் புரியவில்லை.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : எனக்குக் கோபம் ஒன்றும் கிடையாது. நான் மிகவும் பணிவாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறேன். ஐயா, நீங்கள் தான் சொல்கிறீர்கள், எங்களுக்குக் கோபம் இருக்கிறது, ஒன்றுமே தெரியாது, அரசியலே தெரியாது என்று. நாங்கள் மிகவும் பணிவாகத்தான் இருக்கிறோம். நீங்கள் ஏன் இந்த விஷயத்திலே இப்படிப் போகிறீர்கள் என்பதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை. அரசியலில் யார் அதை உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது பொதுமக்களுக்கும் தெரியும், மாணவர்களுக்கும் தெரியும்.

1969 மார்ச் 12]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தமிழ்நாட்டு மாணவர்களைப் பொறுத்த அளவுக்கு எங்களுக்குச் சிறந்த நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவர்கள் பண்புள்ளவர்கள், ஒழுக்கமானவர்கள், கட்டுப்பாட்டை விரும்புகின்றவர்கள், என்பதில் எங்களுக்கு ஆழ்ந்த நம்பிக்கையிருக்கிறது. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கு என்ன நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியாது. அவர்களும் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். முதலமைச்சரவர்களும் சொன்னார்கள், தமிழ்நாட்டிலே உள்ள எல்லா எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களும், சட்டமன்றத்திலே உள்ள எல்லா எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களும், கட்சி சார்பற்ற நல்ல கருத்துக்களை மாணவர்களுக்குத் தருவதற்கு ஒரு முயற்சி எடுக்க வேண்டும் என்று. அரசு அந்த முயற்சி எடுக்கத் தயாராக இருக்கிறது. அந்த முயற்சியிலே மாணவர்களும் சேர்ந்துகொள்வதைப்பற்றி மாணவர்கள் ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். எந்த அரசியல் கட்சியும் கல்விக்கூடங்களிலே சென்று கூடாரம் அடித்துக் கொச்சி ஏற்படுத்தி, கல்லூரிகளை மூடிவிடுவது, அதை வைத்து மூடிவிட்டார்கள் பார்த்தீர்களா, இந்த ஆட்சியிலே எத்தனை நாள் மூடிவிட்டார்கள் என்று கூப்பாடு போடுவதற்கு வழி கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைக்கக் கூடாது. இதையெல்லாம் சிந்தித்து ஒரு முயற்சி எடுக்க வேண்டும். எல்லா அரசியல் கட்சித் தலைவர்களும் அதை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். நிச்சயம் இந்த அரசு அதை அமலாக்கப்போகிறது.

அது மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு ஊரிலும் அங்கே உள்ள எல்லா அரசியல் தலைவர்களும், பெற்றோர்களும், கல்லூரி நிர்வாகத்தினரும், போர்டும் சேர்ந்து ஒத்துழைத்து மாணவர்களிடத்திலே ஒரு முன்னேற்றத்தைப் பெறுவதற்கு, மாணவர்களை வளப்படுத்துவதற்கு ஒரு திட்டம் அளிக்க வேண்டுமென்று கல்வித் துறையிடத்திலே அரசு கூறி இருக்கிறது. அந்த முயற்சி வந்தால், மாணவர்கள் பிரச்சினைகளை, நாட்டிற்கு, அரசுக்கு, நிர்வாகத்திற்கு சிரமமில்லாமல் துரிதமாகத் தீர்ப்பதற்கு வழி ஏற்படுமென்று நான் நம்புகிறேன். இந்த சந்தர்ப்பத்திலே எல்லா எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களும் ஒன்றுபட்டு முழு ஒத்துழைப்பு அரசுக்குத் தரவேண்டுமென்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். மாணவர்களுடைய பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டால் கல்வி தருவதிலே கொஞ்சம்கூடத் தயக்கம் காட்டாது முன்னேறுவதற்கு நமக்கு வாய்ப்பு ஏற்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, பயிற்சி மொழிப் பிரச்சினை. மொழிப்பிரச்சனையிலே குழப்பம், சரியான திட்டம் இல்லை, மும்மொழித் திட்டத்தை ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா, இல்லையா, இதனால் பயன் உண்டா இல்லையா, என்றெல்லாம் பேசப்பட்டது. யாருக்குக் குழப்பம் என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி. 1965-ம் ஆண்டு இந்த மன்றத்திலே நடந்த விவாதத்தை எல்லாம் பார்த்தேன். “காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய கொள்கையைத் தெளிவாக வைத்துவிட்டோம். இரு மொழிக் கொள்கையிலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு சந்தேகம் இருக்கிறது” என்று சொல்லுவது வேடிக்கையான வாதம். எங்கே சந்தேகம்? அதை நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டும். டெல்லியிலே இரண்டு அமைச்சர்கள், தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் ராஜிநாமாச் செய்தார்கள். இங்கே இருந்த முதலமைச்சரவர்கள், “ஏதோ பெரிய அமைச்சர்கள் ராஜிநாமா பண்ணிவிட்டார்கள்,” என்று சொன்னார். கிண்டலாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இங்கே இருந்த முதலமைச்சரவர்களைப் பார்த்து இரு மொழிக் கொள்கையை ஆதரித்தீர்களா என்று கேட்டார்கள். டெல்லிக்குச் சென்று இரு மொழிக் கொள்கையை வலியுறுத்திவிட்டு வருவேன் என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்களே. செய்தார்களா? “ஆமாம், போனேன், பேசினேன், ஆனால், அங்கே உள்ள அமைச்சர்களே மும்மொழிக் கொள்கை என்று சொல்லி விட்டார்கள். நானும் சரி என்று ஒத்துக்கொண்டேன் என்று” இங்கு வந்து சொல்லியிருக்கிறார். எங்கே குழப்பம்? யாரிடத்தில் குழப்பம்? ஆக, மும்மொழித் திட்டம் என்ன என்பதை நாம் தெளிவாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். டெல்லி அமைச்சர்களிடத்திலே நீங்கள் பொதுப்படையாகக் கேட்க வேண்டாம், வெளிப்படையாகக் கேட்க வேண்டாம், தனியாகப் பேசும்போது கேளுங்கள். “நீங்கள் ஆங்கிலத்தை விரட்டிவிட

திரு. செ. மாதவன்]

[1969 மார்ச் 12]

வேண்டுமென்று சொல்கிறீர்கள், ஐந்து வருடத்தில் ஆங்கிலத்தை விரட்ட வேண்டுமென்று சொல்கிறீர்கள். மும்மொழித் திட்டம் என்றும், சொல் கிறீர்கள், ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடவில்லையா, என்று கேட்டுப் பாருங்கள். நான் பல மாநாடுகளிலே கேட்டதற்குச் சிரிப்புத்தான் பதிலாக வந்தது. முதலிலே தட்டிக் கொடுப்பதுதான் பதிலாக இருக்கிறது. உண்மை வெளி வரவில்லை. குழம்பும் எங்களிடத்திலே இல்லை. காங்கிரஸ் கட்சியிலேதான் இருக்கிறது. இரு மொழிக் கொள்கைதான் எங்களுக்கு. தமிழகத்திற்கு தமிழ். உலகத் தொடர்புக்கு, இந்தியத் துணைக் கண்டத்தாடன் தொடர்புக்கு ஆங்கிலம் போதும். மும்மொழித் திட்டம் என்று சொல்லி நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்ளலாமா? கடந்த ஆண்டே ஒரு மாநாட்டிலே இதைக் கூறினேன். உத்திரப்பிரதேச கிராமத்திலே வாழக்கூடிய ஒரு குடிமகன் தமிழ் மொழியையோ, தெலுங்கு மொழியையோ, படிக்க முன்வருவானா? தமிழ்நாட்டிலே ஆட்சி மொழி இந்தி என்ற கருத்திலே அரசுக் கட்டிலிலே அமர்ந்திருக்கிறது இந்தி என்ற காரணத்தாலே படிக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்குள்ளாக்கப்பட்டுள்ளோம். அவர்களுக்கு மும் மொழித் திட்டத்தாலே தென்னாட்டு மொழி எதையும் கற்க வேண்டிய வாய்ப்பே ஏற்படாது. மும்மொழித் திட்டம் என்று சொல்லி நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளலாமா? நாட்டு மக்களுக்கு உண்மையைச் சொல்வதுதான் சாஸச் சிறந்தது என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

பயிற்சி மொழியில் பிரச்சினையிலே கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது என்று கருதுகிறேன். அதில் பொதுவாகக் கருத்து வேறுபாடு இருக்காது. அடிப்படையில் உண்மை. தாய் மொழியிலே, சொந்த மொழியிலே நாம் பயிற்சி பெற்றால், சிந்தனை வளர்ச்சி, அறிவாற்றல், ஆகியவை வளர்வ தற்கு வாய்ப்பிருக்கும். இதை எல்லா நிபுணர்களும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். இந்தியத் துணைக்கண்டப் பல்வேக் கழக துணைவேந்தர்கள் அத்தனை பேரும் மாநாடு கூட்டி, அதுதான் உண்மை, அந்தந்தத் தாய்மொழியிலே பயிற்சி இருக்கவேண்டுமென்று வலியுறுத்தினார்கள். நம்முடைய ம. பொ. சி. அவர்கள் பேசும்பொழுது நான் இல்லாமலிருந்தாலும் அவருடைய உணர்ச்சி எப்படி என்று எனக்குத் தெரியும். அவர்களே என்னிடம் சொன்னார்கள், அதைத்தான் பேசி இருப்பார்கள், என்று நானே ஊகித்துக்கொண்டேன். தமிழ் மொழி வளம்பெற வேண்டும், எல்லா இடங்களிலும் தமிழ் வரவேண்டும், எல்லா நிலைகளிலும் தமிழ் வரவேண்டும், அப்பொழுதுதான் தமிழுக்கு உயர்வு கிடைக்கும். இந்தக் கருத்திலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்குக் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. அதை எப்படிச் செயல்படுத்துவது என்பதிலே கொஞ் சம் வேகம் வேண்டாமா? முதலமைச்சரவர்கள் சொன்னார்களே அந்த வேகத்திலே செல்லவில்லையே, இதுதான் கருத்து. இதைக் கூட நான் மறுக்க விரும்பவில்லை. அந்த முயற்சியிலே நாம் ஈடுபட்டிருக்கிறோமா இல்லையா என்று பார்க்க வேண்டும். நாம் இன்றைக்கு முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

தமிழில் இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்த அளவிற்கு ஆண்டுதோறும் எத்தனை மாணவர்கள் அதிகமாகப் படிக்கின்றார்கள் என்று எண்ணிக்கையை நான் கேட்டுப் பெற்றேன். 1967-68-லே 83 கல்லூரிகளிலே தமிழ். 1968-69-லே 92 கல்லூரிகளிலே தமிழ். புதுமுக வகுப்பில் முதலாவது ஆண்டு 6,400 மாணவர்கள் தமிழ் வகுப்பில் படித்தார்கள். அடுத்த ஆண்டு 13,284 மாணவர்கள் தமிழ் வகுப்பில் படித்தார்கள். பட்டப் படிப்பில் முதல் ஆண்டு 48 கல்லூரிகளில் தமிழ். அடுத்த ஆண்டு 57 கல் லூரிகளில் தமிழ். முதல் ஆண்டு 1,800 மாணவர்கள் படித்தார்கள். இரண்டாவது ஆண்டு 2,601 மாணவர்கள் படித்தார்கள்.

அது மட்டுமல்ல, இந்தப் பயிற்சி மொழி தமிழாக்கப்படுகின்ற காலத்தில் டிரான்சிஷனல் ரீதியட்டில் நிச்சயம் நமக்கு துன்பம் இருக்கத்தான் செய் யும். மாணவர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படத்தான் செய்யும். இதை நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் சொன்னதைப் போல தமிழிலே சேரவேண்டும், ஆங்கிலத்திலே சேர வேண்டும் என்று மாறி மாறிப் பேசுவார்கள். அதிலே தவறில்லை. ஒரு தயக்கம்

1969 மார்ச் 12]

[திரு. செ. மாதவன்]

ஏற்படத்தான் செய்யும். காலப் போக்கிலே அதை மாற்ற வேண்டும். இன்றைக்கு ஆசிரியர்கள் தமிழ் மொழி படித்தவர்கள்தான் நிறைய வேண்டும். இதை வேண்டும், வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கலாமா? இதுதான் ம. பொ. சி. யினுடைய கேள்வி.

இதை ஏற்றுக்கொண்டுதான் சென்ற ஆண்டு இப்படிப்பட்ட முழுப் பயிற்சி பெற்ற பாடத் திட்டங்களை தமிழிலே சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு தமிழுக்காகத் தனியாக ஒன்று துவக்க மதுரை பல்கலைக் கழகம் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. இந்த ஆண்டும் இரட்டிப்பாகக் கல்லூரிகளிலே தமிழிலே பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு இன்றைக்கு முயற்சி எடுத்து அந்த முயற்சிகளும் வெற்றி பெற்று வருகின்றன. அதையும் தெளிவாக உணர வேண்டும். நிச்சயம் பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனையிலே கொள்கை நிறைவேறுவதற்கு முயன்று கொண்டிருக்கிறோம். கொள்கை நிறைவேண்டுமென்ற காரணத்தாலே நம்முடைய நிலைமையை மாற்றிவிடலாமா? நம்முடைய தரத்தைக் குறைத்துவிடலாமா? நம்முடைய தரத்தைக் குறைத்துவிடாமல், நம்முடைய நிறைமையை வீணாக்காமல் நாம் திட்டமிட்டுச் செய்ய வேண்டுமென்றுதான் நான் வலியுறுத்துகின்றேன். ஒரு காலக் கட்டம் வைக்க வேண்டுமென்றுங்கள். அதிலே ஆட்சேபனை இல்லை. இந்தக் காலக் கட்டத்திற்குள் இதை முடித்துவிட வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. அதுவும் உண்மைதான். ஒரு வரையறையினை வைத்துக் கொண்டு நிச்சயம் இதிலே செல்லோம் என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்கள்—முன்பொரு தரம் இந்த மன்றத்திலே நான் அவர்கள் பேசிய உடனே அந்தந்த ஊருக்குத் தகவல் அனுப்பி அந்தக் கேள்வித் தாள்களை எல்லாம் வாங்கி பார்த்தேன். கேள்வித் தாள்கள் எப்படித் தயாரிக்கப்படுகின்றன, என்ன அடிப்படையில் என்பதையெல்லாம் கூட விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டேன். ஒரே பிரச்சாரம், அரசியல் பிரச்சாரம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பிரச்சாரத்தை பள்ளிகளிலே கையாளுகிறார்கள் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். கொஞ்சம் மிகைப்படுத்திச் சொன்னார்கள். அப்பொழுதுதான் சலவையாக இருக்கும் என்று சொன்னார்கள். எது உண்மை? தனியார் நிறுவனங்களிலே தயாரிக்கப்படுவதிலே எந்த விதமான சட்ட திட்டங்களும் குறுக்கிட முடியாது. உதாரணத்திற்கு ஒன்றினைச் சொன்னார்கள். எம்.ஜி.ஆர்., டி.எம்.கே. என்றெல்லாம் வந்திருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அதைப் பார்த்த உடனே அவர்களுக்கு அச்சம்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : கேள்வித் தாளைத்தான் அப்பொழுதே நான் கொண்டுவந்து கொடுத்தேனே?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : நானும் அந்தக் கேள்வித் தாளே கொண்டு வந்துவிட்டேன். இப்படியெல்லாம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சொல்லுவார் என்று தெரியும் அல்லவா? தனியார் துறையிலே இந்தக் கேள்வித் தாள்களை எப்படித் தயாரிக்க வேண்டுமென்று சொல்வதற்கு அதிகாரம் கிடையாது. இதிலே கூட என்ன பெரிய தவறைச் செய்துவிட்டார்கள்? அந்த வார்த்தைகள் வந்த உடனே கொஞ்சம் அச்சம். மாணவர்கள் எல்லாம் இந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பக்கம் வந்து விடுவார்கள். எம். ஜி. ஆர். பக்கம் வந்து விடுவார்கள். அமைச்சர்கள் பக்கம் வந்து விடுவார்கள், என்று அச்சம். அவர்கள் சொன்னதிலே கட்சிக் கண்ணோட்டம்....

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : நானும் பள்ளியிலே படித்திருக்கிறேன். “எக்ஸ். ஓய். இசட்” என்று சொல்லுவார்கள். எங்களுக்கு ஒன்றும் பயமெல்லாம் கிடையாது. இப்படித்தான் அவர்களுக்குக் கட்சியை வளர்க்க வேண்டுமென்று விரும்பினால் நாங்களும் அதைக் கண்டு பயந்துவிட மாட்டோம். அச்சம், அச்சம் என்று சொல்கிறார்கள். நாங்கள் ஏன் பயப்பட வேண்டும்? இப்படிச் செய்கிறார்கள் என்றால், கல்வி நிறுவனங்களில் தவறாகச் செய்தார்கள் என்று சொல்லி....

[1969 மார்ச் 12]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : கட்சிக் கண்ணோட்டம் கூடாது என்பதுதான் நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களின் கருத்து என்று நான் நினைக்கிறேன். அந்தக் கருத்துக்கூட எப்பொழுது தோன்றுகிறது ? 1967-க்குப் பின்னால்தான். அதற்கு முன்னால் எத்தனை பள்ளிகளில் யார் யாரைப் பற்றிப் எப்படி கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன என்பது தெரியும். அவர்கள் சொல்வதற்கெல்லாம் “நாங்கள் செய்துவிட்டோம்”, உங்கள் ஆட்சியிலாவது கட்சி வேறுபாடு இல்லாமல் நடந்துகொள்ளவேண்டும். கட்சியை வளர்க்கக்கூடிய முறையில் கேள்வி கேட்கக் கூடாது” என்பதுதான். அந்த நல்ல கருத்தை நான் ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்கான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய முயற்சிகளை கல்வித் துறை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய அரசாங்கம் நடத்திக்கொண்டிருக்கிற பள்ளியில் கொடுக்கப் பட்டுள்ள ஒரு கேள்வித் தாளே இங்கே கொண்டு வந்து படித்தார்கள் நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள். நம்முடைய அரசாங்கம் நடத்திக்கொண்டு வருகிற பள்ளியிலா இப்படிப்பட்ட தவறு செய்வது என்று கேட்பார்கள். நான் அந்தக் கேள்வித் தாளே முழுவதும் படித்ததற்குப் பின்னாலே நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் முன்னாள் முதலமைச்சர் திரு பக்தவத்சலம் பற்றி ஏன் இப்படி கோபம் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் தலைவர் திரு சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பேரில் ஏன் இப்படி வெறுப்பு கொண்டிருக்கிறார்கள் என்கிற சந்தேகம் எனக்கு அப்பொழுது ஏற்பட்டது. கேள்வி கேட்டதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை என்று நான் கருதுகிறேன். கேள்வியை முற்றிலும் படிக்க வேண்டும். ஒரு கேள்வி—தமிழகத்தின் தற்போதைய முதல் அமைச்சர் யார் ? முன்னாள் முதலமைச்சர் யார் ? இரண்டும் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது ? ஏன் அவர்கள் இவ்வளவு ஆத்திரப்பட வேண்டும். அவர்கள் படித்த கேள்வியை நானும் படிக்கிறேன். கோபிச்செட்டிப் பாளையம் தொகுதியில் கடந்த தேர்தலில் தோல்வி அடைந்த மத்திய உணவு அமைச்சரின் பெயர் என்ன ? அவரை தோற்கடித்த நபர் யார் ? காங்கிரஸுக்கு முதல் இடம் கொடுத்து, தி.மு.க-வுக்கு இரண்டாவது இடம்தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

(சிரிப்பு).

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : அன்றைக்கு எனக்குத் தீர்ப்பு கொடுத்தீர்கள். உயர்வு நவீன அணியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டீர்கள். அத்தகைய தீர்ப்பை நான் இப்பொழுது தங்கனிடம் நாடுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : பொதுவாக ஒரு நாட்டினுடைய அமைச்சர்களைப்பற்றிக் கேட்டிருந்தாலும்கூட, தேர்தலைப்பற்றிய கேள்வி கூடாது, அது ஒரு மனப் பதட்டத்தை உண்டாக்கும் என்ற கருத்தில்தான், அதையும் நம்முடைய துறை உணர்ந்து, அப்படிப்பட்ட முயற்சியில் ஈடுபடக்கூடாது என்பதை வலியுறுத்தும் என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தொழில் கல்வி, டெக்னிகல் எஜுகேஷன் துறையில் வளர்ச்சி போதாது என்ற கருத்தை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூறினார்கள். புள்ளி விவரங்களையும் கொடுத்தார்கள். ஆண்டுதோறும் ஏற்பட்டிருக்கிற வளர்ச்சியைப் பார்த்தால், இந்தத் தொழில் கல்விக்குத்தான் நாம் முதல் இடம் கொடுக்கிறோம். எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய புள்ளிவிவரப்படி, இந்திய நாட்டிலே டெக்னிகல் எஜுகேஷன் வளர்ச்சியில் தமிழ் நாடுதான் தலைமை வகிக்கின்றது. 3.7 சதவீதம் என்ற அளவுக்கு நாம் அந்த வளர்ச்சியில் பங்கு பெற்றிருக்கிறோம் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஒரு லட்சம் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். 3.7 என்ற சதவிகித அளவிலே நாம் வளர்கிறோம். ஆனால் இந்தியா முழுவதும் எடுத்துக்கொண்டு தொார்த்தால் அந்த வளர்ச்சி 1.6 சதவிகிதம்தான். ஆகவே, டெக்னிகல் துறையிலே எஜுகேஷன் பொறுத்தவரையில், மிக நல்ல முறையில், ஆர்வம்

1969 மார்ச் 12]

[திரு. செ. மாதவன்]

பிகக் கூடிய நிலையில் அந்தத் துறையை வளர்த்து வருகிறார்கள். அந்தத் துறையிலே அலுவலர்கள் திறமை படைத்தவர்கள். அதனுடைய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பவர்கள் தமிழ் நாட்டில் தொழில் கல்வி சிறந்த முறையில் வளர்ச்சி அடைவதற்கான முயற்சிகளை எடுப்பார்கள் என்று நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

அதுமட்டுமல்ல. நாம் புதியதாக அறிவியல் கருத்துக்களை தொழில் கல்விக் கூடங்களில் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகளை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறோம். குறிப்பாக, எலக்ட்ரானிக்ஸ் பற்றிய பேச்சு ஆரம்பித்த உடனேயே, அதற்கான பாடத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்து, தொழில் கல்விக் கூடங்களில் வளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கான முயற்சிகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தொழில் நுட்பக் கல்விக்காக 1966-67-ல் ரூ. 157½ லட்சம், 1967-68-ல் ரூ. 173 லட்சம், 1968-69-ல் ரூ. 239 லட்சம் என்ற அளவில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதையும் நாம் செய்து கொண்டு வருகிறோம். தொழில் கல்வியைப் பொறுத்த அளவில் இந்த அரசாங்கம் கொஞ்சம் கூட தயக்கம் காட்டாது, அதனுடைய வளர்ச்சியின் முழுப் பங்கையும் ஏற்க இருக்கிறது என்பதை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பி.யு.லி. வகுப்பில் படிக்க எல்லோருக்கும் இலவசக் கல்வி வசதி செய்துகொடுத்தது போல, தொழில் கல்விப் பகுதிக்குப் பின்பும் இலவசக் கல்வி செய்து கொடுக்க வேண்டாமா என்று நான் முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டேன். அதற்கும் அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஆண்டிலிருந்து பிர்-டெக்னிகல் கோர்ஸுக்கும் இலவசக் கல்வி என்பதை இந்த அரசாங்கம் கொள்கை அளவில் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்ற மகிழ்ச்சியான செய்தியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கல்வித் துறையில் கொஞ்சம் கூட பின் வாங்காமல், நம்முடைய வளர்ச்சி சீராக சென்றுகொண்டிருக்கிறது என்பதை கணம் அங்கத்தினர்கள் உணர்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்தது, ஆசிரியர்களுடைய வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்பது ஓர் உண்மையான பிரச்சினைதான். ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பள்ளிகளுக்கான இடங்களைக் கட்டிவிட்டு ஒதுக்குகிறோம். ஆண்டுதோறும் இவ்வளவு தேவை, இவ்வளவு ஆசிரியர்கள் வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இந்த இடங்களை ஒதுக்க முயற்சி எடுக்கப்படுகிறது. இந்தத் திட்டத்தில் சணைகள் ஏற்படுகிறது என்றால், ஐந்து ஆண்டித் திட்டங்களை உருவாக்குகிறபொழுது, சில சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவர்களுடைய தேர்வைப் பொறுத்தவரையில், நிச்சயம் யாருக்கும் பாதகம் இல்லாத முறையில் நடத்த வேண்டும் என்பதில் எனக்குக் கொஞ்சமும் ஆட்சேபனை இல்லை.

பள்ளிகளில் ஜாதிப் பெயரே கூடாது என்ற ஒரு கருத்து வலியுறுத்தப் பட்டது. எல்லாக் கட்சியினரும் அதை ஆதரிப்பார்கள் என்று நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனால், நாட்டில் இன்னும் ஜாதியை வைத்துக்கொண்டு தான் எல்லாவற்றையும் செய்யக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. அதை மாற்றுவதற்கான முழு முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும்பொழுது, பள்ளிகளில் ஜாதிப் பெயரை அகற்றுவதற்கு சட்டத்தில் இடம் இருக்கிறதா என்ற ஒரு பிரச்சினையும் வருகிறது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் ஒரு சில உரிமைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த உரிமைகளை பாதிக்காத அளவுக்கு எந்த அளவுக்கு இதைச் செய்ய முடியுமோ அந்த அளவில் செய்வதற்கு இந்த அரசு தயக்கம் காட்டாது என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்களுடைய நிலை கொஞ்சம் கூட பாதிக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு செயல்பட இந்த அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மத்திய ஆட்சி, மாநில ஆட்சிக்கு கல்வித் துறையிலே எந்த அளவுக்கு பங்கு இருக்க வேண்டும் என்பது ஒரு பொதுவான பிரச்சினை. இதையும் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். எப்பொழுது கல்வி

[திரு. செ. மாதவன்]

[1969 மார்ச் 12]

மாநிலங்களுடைய பொறுப்பு என்று சொல்லப்பட்டதோ, அதற்கும் பின்னாலே மத்திய அரசு இதற்காக கொள்கை வகுப்பது, அதை இங்கே அமல் நடத்த வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவது, அதற்காக ஒரு மானியத்தை ஏற்படுத்தி, அந்த மானியத்தின்மூலம் கொள்கையைக் கொண்டு வர முயற்சிப்பது இவையெல்லாம் மிகமிகத் தவறாகும். கட்சி பேத மற்ற நிலையில் இதை எல்லோரும் மத்திய அரசுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். மற்ற மாநிலங்களிலும், காங்கிரஸ் அமைச்சரவை உள்ள மாநிலங்கள் உள்பட, கல்வித் துறையிலே மத்திய அரசின் குறுக்கீடு கொஞ்சம் கூட இருக்கக்கூடாது என்ற நிலையில் தெளிவாக இருந்தால், கல்வித் துறையில் குழப்பங்கள் ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்பு இருக்காது.

மத்தியில் முன்னாள் கல்வி அமைச்சராக இருந்தவர் எதற்கும் இந்தி வேண்டும் என்ற ஒரு ஆணையை பிறப்பித்தார்கள். புதிய கல்வி அமைச்சர் வந்ததும், அவர் தென்னாட்டைச் சேர்ந்தவர்—உடனே அந்த உத்தரவு ரத்து செய்யப்பட்டதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆட்சி மொழிப் பிரச்சினையை கல்வித் துறையிலே புகுத்த முயற்சி எடுப்பது நம்முடைய எதிர்காலத்தில் பெரிய பாதகத்தை விளைவிக்கும் என்பதைத் தான் மத்திய அமைச்சரவை பரிசீலித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாணவர்களின் தரத்தை உயர்த்துவதற்காக பாடமொழித் திட்டம், புத்தகங்கள், இதுதான் முக்கியமான பிரச்சினை ஆகியவர்களுக்கு அடுத்த படியாக. இந்தப் பிரச்சினையை தீர்ப்பதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வருகிறது. 8-வது வகுப்பு வரையில் புத்தகங்களையும், பாட திட்டங்களையும் நாமே பேசுவேண்டும் என்று அரசாங்கமே இன்றைக்கு பாட திட்டங்களைக் கொடுப்பதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த முயற்சி இன்னும் வளர்ந்து, பாட திட்டங்கள் மிகச் சிறந்த முறையில் அமைந்து, சிறந்த முறையில் மாணவர்கள் படிப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை எடுக்க இந்த அரசாங்கம் தயங்காது செயல்படும் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த ஆண்டு அடல்டு எஜுகேஷன், அதாவது முதியோர் கல்வியைப் பொறுத்த வரையில், “பங்ஷனல் சிஸ்டம்” என்ற புதிதான முறையை செயல்படுத்துவதற்கு பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். அதைப்பற்றி ஒரு அங்கத்தினர் கூட குறிப்பிடவில்லை என்பதை வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். புதிய முறைப்படி, நாடு முழுவதும் வயதானவர்களுக்கு கல்வியைப் போதிக்கிறோம் என்ற அளவிலே இல்லாமல், செயல்முறை திட்டங்களை வகுத்து, ஒரு விவசாயக் குடும்பத்திற்கு தேவையான அறிவை புகட்டுவதற்கான ஒரு கல்வி முறையைக் கொண்டு வருவதற்கு பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். இந்த ஆண்டு 60 இடங்களில் அதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆண்டுதோறும் வளர்ச்சி அடைந்து, நாடு முழுவதும் ஒரு விவசாயிக்குத் தேவையான, வேளாண்மைத் துறைக்குத் தேவையான தொழில்்துறைக்குத் தேவையான கருத்துக்களில் பயிற்சி பெறக்கூடிய அளவுக்கு ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கி, மத்திய அரசின் அனுமதியோடு அதை இன்றைக்கு செயல்படுத்துவதற்கு முன்வந்திருக்கிறோம். இந்தத் திட்டம் விரிவான முறையில் வெற்றி பெறும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

கல்வித் துறையில் இவ்வளவு பெரிய சீர்திருத்தங்கள் கொண்டு வந்ததற்குப் பின்னாலேகூட, சீர்திருத்தங்கள் வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நாட்டில் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதில் கூட தவறு இல்லை என்று கருதுகிறோம். மற்ற நாடுகளிலுள்ள நிலையையும் நான் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். எந்த நாட்டிலும் அறிவுப் பெருக்கம் விரிவு அடைய அடைய, கல்வி வளர்ச்சி மாறிக்கொண்டு வருகிறது, கல்வித் திட்டம் மாறிக்கொண்டு வருகிறது, பாடத் திட்டங்கள் மாறிக்கொண்டு வருகின்றன. எந்தெந்தக் காலத்தில் எப்படிப்பட்ட பாடத் திட்டங்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்குத் தேவை என்ற முறையில் அப்படிப்பட்ட கல்வியை பெறக்கூடிய வாய்ப்பை இன்று உலகம் முழுவதும்

1969 மார்ச் 12]

[திரு. செ. மாதவன்]

பெற்றுக்கொண்டு வருகிறது. உலகத்தோடு மாறுபட்ட சூழ்நிலையில் தமிழ்நாடும் வளர வேண்டும், அதைத்தான் நாம் வலியுறுத்த வேண்டும். அதற்கு கல்வி நிபுணர்கள் முயற்சி எடுக்க வேண்டும். நம்முடைய ஆட்சி வந்ததற்குப் பின்னாலே அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களைக் கூறுவதற்கு, கல்விக்காக ஒரு குழுவை அமைத்திருக்கிறது. நிபுணர்கள் கருத்துக்களை கூறுவதற்கும் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட குழுக்கள் மத்தியில் கருத்து பரிமாறிக்கொண்டு, புதிய முறையில் கல்வி வளர்ச்சி பெறுவதற்கு, விஞ்ஞான அறிவைப் பெறுவதற்கு நாம் தொடர்ந்து முயற்சி எடுத்துக் கொள்வோம் என்பதை இந்த நேரத்தில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சீர்திருத்தங்கள், மாறுதல்கள் என்ற முறையில், அரசாங்கத்தை நிர்வகிக்கும் கட்சி மாற மாற, ஆட்சி மாற மாற, அவரவர்கள் சித்தாந்தத்திற்கு ஏற்றபடி கல்வி முறையையும் மாற்ற இயலுமா? இது இன்றைக்குப் பெரிய பிரச்சினை. எங்களைப் பொறுத்தவரையில், அதைக் கொஞ்சங்கூட நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. கல்வித் துறை, நம் தமிழ்நாட்டின், நம் நாட்டின் எதிர்காலத்தைப் பொறுத்து அன்றி தனிப்பட்ட சித்தாந்தங்களின் அடிப்படையில் அமையக்கூடாது. நம்முடைய தமிழ்நாட்டில் அரசியல் கட்சிகள் எல்லாம், கல்வி நிபுணர்களும், அந்தக் கருத்தை ஏற்று, அப்போதைக்கப்போது, அவசியத்திற்கேற்ப மாற்றங்களைக் காணவேண்டுமெய்யல்லது, தனிப்பட்டவர்களுடைய எண்ணத்திற்கு மாற்றக் கூடாது என்பதில் நாங்கள் தீவிரமாக இருக்கிறோம். அதைப் பின்பற்றி செயல்பட்டால் கல்வித் தரம் தங்கு தடையில்லாமல் உயரும்.

பல்கலைக்கழகங்கள், ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் வேண்டும் என்று ஒவ்வொருவரும் கேட்டார்கள். அது ஒரே பல்கலைக்கழகமாக இருந்தால் தான் நலமாக இருக்கும் என்று ஒரு சாராரும், இல்லை, இல்லை வேறு நாகரிகில் இருப்பதுபோல ஏராளமான பல்கலைக்கழகங்கள் இருந்து, ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் தொடர்பு கொண்டு, கல்வி நிறுவனங்கள் நடத்தினால், கல்வி சீராக இருக்கும் என்ற மற்றொரு கருத்தும் இருக்கிறது. ஏராளமான பல்கலைக்கழகங்கள் ஏற்பட வேண்டும் என்ற கருத்து நல்ல கருத்துத்தான், அதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். இன்னும் பல மாவட்டங்களிலும் பல்கலைக்கழகங்கள் ஏற்பட்டு, கல்வித் தரம் உயரும் வகையில் கல்வியாளர்களை இணைப்பதை வரவேற்கிறேன். அப்படிப்பட்ட கருத்து செயல்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றால், அது நம்முடைய நிதி நிலையைப் பொறுத்து, அந்தச் செயல் திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டும். அந்த வகையில் அமைக்கப்படும்போது, நிச்சயமாக பல்கலைக்கழகங்கள் சிறந்த முறையில் செயல்படும் என்று நினைக்கிறேன்.

மதுரையிலே நடந்ததைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். கல்வி அமைச்சர் கூட இருந்தார்கள் என்று எதிர்க் கட்சித் தலைவர் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுகிறார்கள். ஏன் சொல்லுகிறார்கள் என்று புரிகிறது. அவர்களுக்கு தேசியப் பாடலில் அவ்வளவு அக்கறையில்லை, ஆனால், மந்திரி மாட்டிக் கொண்டு.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : “அக்கறையில்லை” என்று சொன்னதை தயவுசெய்து.....பூரண அக்கறையிருக்கிறது. அக்கறையில்லை என்று சொல்லுவது நல்லதல்ல.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தேசியப் பாடல் பாடப்பெற்ற நிகழ்ச்சியிலே தேசியப் பாடலுக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைப் பற்றிச் சொல்வதைவிட, மந்திரி மாட்டிக்கொண்டாரோ, அவர் அடுத்த பாட்டைக் கேட்காமல் இறங்கி வந்திருந்தால்—முதல் அமைச்சர் சொன்னாரே அந்த விதமாக நிலைமைகள் ஏற்பட்டு—நிலைமைகள் ஏற்பட்டு நமக்கு சாதகமாக இருக்குமே என்கிற எண்ணந்தான் அதிகமாகத் தெரிகிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில், இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1969 மார்ச் 12]

தேசியப் பாடலை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம், அதற்கு மரியாதை கொடுக்கிறோம் என்று முதல் அமைச்சர் சொன்னதில் நானும் சேர்ந்துகொள்ளுகிறேன்.

என்.வி.வி.வியப் பற்றிச் சொன்னார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவருடைய கருத்து என்னவென்பதைத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும். என்.வி.வி. பற்றி யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. அந்தப் பயிற்சி தேவைதானா என்பதைக் குறித்தும் யாருக்கும் கொஞ்சங்கூட கருத்து வேறுபாடு இல்லை. ஆனால், அதிலே இந்தச் சொற்களை நுழைக்கலாமா என்பதைப் பற்றித்தான் கருத்து வேறுபாடு. சென்ற அரசு, நாங்கள் எதிர்க் கட்சியில் இருந்தபோது, இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தபோது, அப்பொழுது இந்த முதலமைச்சர் ஒருநாள் என்.வி.வி. பூராவும் ஆங்கிலத்தில் தான் நடக்கும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால், மறுநாள், விசாரித்துக்கொண்டு வந்து, பாடத் திட்டங்கள் ஆங்கிலத்தில் இருக்கும், ஆனால், ஆணைச் சொற்கள் இந்தியில் இருக்கும் என்று திருத்தம் தெரிவித்தார்கள். எப்பொழுது என்.வி.வி.-க்குப் பாட மொழி ஆங்கிலம் என்று ஒத்துக்கொண்டார்களோ, அப்பொழுது ஆணைச் சொற்களை என் இந்தியில் வைக்க வேண்டும்? இதற்குச் சொல்லக்கூடிய பதிலெல்லாம், இந்தியத் துணைக்கண்டத்து ராணுவத்தில் சேர்ந்து பணிபுரிய வேண்டுமென்றால், எல்லோருக்கும் ஒரே வார்த்தையாக இருக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். நான் கேட்கிறேன், என்.வி.வியில் சேராதவர்கள் ராணுவத்தில் சேர்க்கப்படவில்லையா? அப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட பிறகு, ஆணைச் சொற்களை இந்தியில் கற்க முடியாதா? மேலும், இந்தியில் எத்தனை சொற்கள் என்கிறார்கள். எத்தனை சொற்கள் இந்தியில் என்பதில் பிரச்சினை, கொள்கைப் பிரச்சினை. இரட்டை மொழி என்று அரசு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது, வட்டார மொழியும், ஆங்கிலமும் என்று. ஆங்கிலம் தொடரும் இந்தி இல்லாத மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் வரை என்று சொல்லி, அதற்கான சட்டம் செய்வதாகக் கூறி, சட்டங்கள் இருந்தாலும் சட்டத்தில் ஒட்டை இருக்கிறது, அதைப் பரிசீலித்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டே இந்தியைத் திணிக்கும் பணிக்கு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் துணை போகிறார்களே, ஏன் என்றுதான் கேட்கிறேன். அவர்கள் நிலையைத் தெளிவாக்க வேண்டும், இதுபற்றி டெல்லி ஆட்சிக்கு எழுதினோம். உன்துறை துணை அமைச்சர் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள், அன்னு அவர்களுக்கு உண்மைதான், ஆங்கிலம் தொடர வேண்டும். சட்டம் வர தீர்மானம் வந்திருக்கிறது. உண்மைதான் திருத்தத்தாலே இந்தி பேசாத மக்களுக்கு பாதகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பரிசீலித்துக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்று. எப்பொழுது முடிவு? ஆக, மாணவர்களுக்கு அச்சத்தை ஊட்டும் வகையில் உறுதி மொழி காப்பாற்றப்பட மாட்டாது என்ற நிலை. என்.வி.வியில் இந்திச் சொற்கள் தேவைதானா? சில சொற்கள்தான் என்கிறார்கள். நம்முடைய தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவர் கூட சொல்லியிருக்கிறார், படித்தேன், எதிர்க் கட்சித் தலைவரும் சொல்லுகிறார்கள். சில சொற்கள் தானே? என்று. சில சொற்கள் தானே என்று குறைத்து மதிப்பிடும் இவர்கள், எங்களைப் போல நேராகக் கேட்க முடியாவிட்டாலும் கூட, தனியாக, அவர்களிடம், சில சொற்கள்தானே, ஏன் புகுத்துகிறார்கள் ராணுவத்தில் சேர்ந்ததற்குப் பிறகு, வேண்டிய சில சொற்களை கற்றுக்கொள்ள மாட்டானா, இதை ஆலோசனை செய்து வேறு முடிவு எடுங்கள் என்று, தமிழ்நாட்டு மக்களுக்காகச் சொல்லக் கூடாதா? அதை விட்டுவிட்டு, என்.வி.வி. இல்லை, இந்த ஆட்சி என்.வி.வி. பயிற்சி கொடுக்கவில்லை, இந்த ஆட்சி மேசம், என்று சொல்லி, இந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்கிற எண்ணந்தான் இருக்கிறதே தவிர, எதிர்க் கட்சித் தலைவருக்கு நியாயமாக, தமிழுக்காக, உரிமை உணர்ச்சி வரவில்லையே என்றுதான் வருத்தமாக இருக்கிறது. ஆனால், ஒன்று மட்டும் சொன்னார்கள், நான் கன்னடியன் என்றாலும் தமிழிலும் கொஞ்சம் புலமை உண்டு என்றார். கம்பராமாயணத்தில் அவர்களுக்கு இருக்கும் புலமையை நாடே அறியும். நாடே போற்று

1969 மார்ச் 12]

[திரு. செ. மாதவன்]

கிறது. தமிழகமாக உரத்த குரலிலே கேளுங்களேன், “ஒரு சில சொற்களை ஏன் திணிக்கிறீர்கள்” என்று கேட்டால், என்ன ஆகும் என்று எங்களுக்குத் தெரியும்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : ஒன்றும் ஆகாது. கேட்டால் என்ன ஆகும்?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : ஒன்றும் ஆகாது. பிறகு ஏன் பயப்படுகிறீர்கள்?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : பின்னால் கற்றுக்கொள்கிறதை முன்னால் கற்றுக்கொண்டால் என்ன? எத்தனையோ சொற்கள் கற்றுக்கொள்ளும் போது, நான்கு சொற்கள் ஏன் கற்றுக்கொள்ளக் கூடாது?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : என்.வி.வி.யில் சேர்ந்தால் ராணுவத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்பதில்லை. ராணுவத்தில் பணிபுரிய வேண்டும் என்ற கட்டாயம் கிடையாது. போகின்றவர்கள் சலபேர்களுடன்தான். அதற்காக இந்தியைத் திணிக்கிறதான் முடியும் என்றால், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய உள்ளத்திலே என்ன இருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். இந்தி வேண்டுமா, இந்தி வேண்டாமா? அதைச் சொல்ல வேண்டும். அதை விட்டு, இந்த அரசாங்கத்திலே பாடத் திட்டம் இல்லை. மற்ற மற்ற மாநிலங்களில் என்.வி.வி. மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். நாடு முழுதும் இருக்கிறது, நம் மாணவர்கள் திறமையோடு இருந்தார்கள், இந்த ஆட்சி வந்தது, இந்த ஆட்சியில் பயிற்சியை எடுத்துவிட்டார்கள் என்கிற குற்றச்சாட்டைப் பயன்படுத்த முடியுமா என்று பார்க்கிறார்களே அல்லாது வேண்டுமென்றால். அதற்காகத்தான் வருகின்ற ஆண்டு முதல் அடுத்த கல்வி ஆண்டிலிருந்து, முதல் அமைச்சரவர்கள் எப்படியாவது கொண்டு வர வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ஐ.ஜி. செயலாளர், இவர்களைக்கொண்ட குழு அமைத்து, பரிசீலித்து ஜூன் மாதம் கல்லூரிகள் தொடங்கும்போது, எல்லாப் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும், ஆங்கிலத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, இந்தப் பயிற்சியை இந்த அரசாங்கம் துவக்க இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

நமக்கு இருக்கும் சங்கடங்கள் போக, கட்சி வேறுபாடின்றி, எல்லோரும் முயற்சிகளை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்தக் கல்வித் துறை வளர், தரம் உயர், தமிழ் மாணவர்களெல்லாம் கல்வியிலே ஈடுபட்டு, வேறு செய்திகளைப் பற்றி, கருத்துக்களைப் பற்றி எண்ணாமல், மொழி பற்றி, ஆட்சியில் இருப்பவர்கள், தமிழகப் பிரதிநிதிகள், நம் மொழியைக் கட்டிக்காக்க இருக்கிறார்கள், ஆட்சியே பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு இருக்கிறது, இரு மொழிக் கொள்கையை ஏற்றிருக்கிறது, என்ற நம்பிக்கையில் மாணவர் சமுதாயம் ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் இந்தி பற்றி தக்க நடவடிக்கைகள் எடுப்பார்கள் என்று மொழிப் பிரச்சினையை ஆட்சியாளர்களிடத்தில் விட்டுவிட்டு, கல்வி வளர்ச்சியில் நமக்கு மாணவ சமுதாயம் சிறந்த ஒத்துழைப்புத் தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. கல்வித் துறை கட்சிகளுக்குப் பொதுவானது. எல்லோருக்கும் அக்கறை உண்டு. ஆகவே, உறுப்பினர்கள் கருத்துக்கள் வெட்டுத் தீர்மானங்கள் மூலம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிற அத்தனையையும் அரசில் பரிசீலித்து தக்க நடவடிக்கை எடுத்து செயல்படுவார்கள் என்கிற உறுதியைக் கூறி, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் அதை ஏற்று அவர்களுடைய கட்சி வெட்டுத் தீர்மானத்தையும் விரும்பப் பெறுவார்கள் என்று நம்பிக்கை தெரிவித்து முடிக்கிறேன், வணக்கம்.

DR. H. V. HANDE: May I know form the Government whether they have taken any decision with regard to admission of students to colleges? Now every student has to apply for half a dozen colleges at least. Will the Government select a central point wherein all these applications could be processed and disposed

[Dr. H. V. Hande]

[1969 மார்ச் 12]

of according to the request of the student so that the student need not waste Rs.20 by applying for four colleges, paying Rs. 5 for each college? Will the Government come to a decision on this matter?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையில் இதுபல்கலைக் கழகத்தின் பொறுப்பாகும். இதைப் பற்றிக் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தருக்குக் கருத்து தெரிவித்திருக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட நிலை இருக்கிற காரணத்தால் மாற்றுத் திட்டம் வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். இடம் இல்லாமல் இல்லை. சென்ற ஆண்டைப் பொறுத்தவரையில் 1968-69-ல் பி.யு.சி.யில் 42,985 இடங்கள் இருந்தன; சேர்ந்த மாணவர்கள் 38,933 பேர். இதே மாதிரி 1967-68-ல் இருந்த இடங்கள் 39,230; சேர்ந்த மாணவர்கள் 35,634 பேர். 1966-67-ல் மூப்பத்திரண்டாயிரத்து சொச்சம் இடங்கள் இருந்தன. சேர்ந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை இருபத்தொன்பதாயிரத்து சொச்சம் பேர். ஆக, இடம் இல்லை யென்ற பிரச்சினை இல்லை. மாணவர்கள் அந்தந்தப் பகுதிகளிலுள்ள கல்லூரிகளில் சேரவேண்டுமென்ற கருத்துத் தெவிடக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல்கலைக்கழக துணைவேந்தரும் ஒரு குறிப்பு அனுப்பியிருக்கிறார். மாணவர்கள் முதலிலே ஒரு ரூபாய் கட்டி அபிவிருத்திப் பணியைச் செய்யும் போது, பிறகு ஒரு ரூபாய் கட்டி, விண்ணப்பத்தைப் பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டும். பிறகு அபிவிருத்தி ஆகும்போது இரண்டு ரூபாய் வசூலிக்கப்படும் என்று துணைவேந்தர் ஒரு சுற்றறிக்கையை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். மாநில அளவிற்குக் குழு அமைத்து பேசப்பட்டது. எல்லோரும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அரசாங்கத்தின் சார்பிலே பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தருக்கு எழுதிச் சொல்லியிருக்கிறோம். அந்தந்தப் பகுதியில் உள்ள கல்லூரிகளில் அந்தந்தப் பகுதி மாணவர்களுக்கு முதலிடம் கொடுத்து குறையைப் போக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறோம். அதையும் பல்கலைக் கழகம் சுற்றறிக்கை மூலம் சொல்லியிருக்கிறது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்த வரையில், பிரச்சினை இல்லை.

திரு. கொ. இர. ஞானசம்பந்தன் : தலைவர் அவர்களே, எலிமென்டரி எஜுகேஷனை சட்டபூர்வமாக ஆக்குவது பற்றி அரசாங்கத்தின் நிலை என்ன?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : இப்பொழுது எப்படி சட்டபூர்வமாக இல்லையென்று கருதிவிட்டிருக்கும்? விதி என்று சொன்னாலே ஸ்டாச்சுரி எஃப்.கே. இருப்பதாகத்தான் பொருள். கவர்ன்மென்ட் ஆர்டர் என்றால் அப்படிப்பட்ட நிலை இல்லை. உயர்நீதி மன்றத்திலே விதியிலே ஒன்றை அமல் நடத்தவில்லை என்று சட்டிக் காட்டி, ஒரு தீர்ப்பு வழங்கப் பட்டிருப்பதாக நினைவிருக்கிறது. இப்போதிருக்கிற விதி அமல் நடத்தப்படும். அதை நிறைவேற்றுகின்ற உரிமை இருக்கிறது.

DR. H. V. HANDE : If the University cannot decide with regard to the central point, will the Government at least do this? A student might not have applied, say for the Presidency College. He might have applied to some other college and been denied seat. The seat may be vacant in Presidency College. But since he has not applied to Presidency College, on that small technical ground he might be denied the seat. My suggestion to Government is that they can avoid this by giving suitable instructions to the University.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : மாணவர்களுக்குத் தகவல் தெரிவிக்க வேண்டுமென்பதில் அரசு அவ்வப்பொழுது நடவடிக்கை எடுத்துவந்திருக்கிறது. ஒரு கல்லூரியிலே மனு போடாத காரணத்தினால், காலதாமதமானாலும் கூட, இடம் இருக்கிறது என்று தெரிந்தால், அந்தக் கல்லூரியில் மாணவரைச் சேர்த்துக்கொள்ள இடம் அளித்திருக்கிறோம்.

1969 மார்ச் 12]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இத்துடன் நிதிக் கோரிக்கையின் மீதான விவாதம் முடிவுற்றது. அடுத்து, வெட்டுத் தீர்மானங்களைக் கொண்டுவந்த பிரதான எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர் திரு. கே. வினாயகம் அவர்களும், திரு. கே. என். குமாரசாமி அவர்களும் தங்களுடைய இருப் பிடங்களில் இல்லையாதலால், அவை பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்பட்டனவாகக் கருதப்படுகின்றன.

திரு. செளடி. எஸ். சுந்தரபாரதி, திரு. கொ. இர. னுசைம்பந்தன், திரு. சோ. அழகர்சாமி ஆகியோர் தங்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்களை வற்புறுத்தவில்லையாதலால், அவை பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்பட்டன.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவையின் முன்னுள்ள கேள்வி :—

“கோரிக்கை எண் 13—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 66,04,43,800-க்கு மேற்படாத தொகையை அரசுக்கு வழங்க வேண்டும்.”

நிதிக் கோரிக்கை நிறைவேற்றப்பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப் பட்டது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவடைகின்றன. பேரவை மீண்டும் நாளை காலை 9 மணிக்குக் கூடும். 2-24 p.m.

பின்னர் பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

5. பேரவைமுன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

*88. Audit Report on the Annual Accounts of the Tamil Nadu Electricity Board for the year 1966-67 and Balance Sheet as on 31st March 1967. (*Laid on the Table of the House under section 69(5) of the Electricity (Supply) Act, 1948 (Central Act 54 of 1948)*].

B. Reports, Notifications and other papers.

†79 Review on Industrial Development in Tamil Nadu 1968-69 (English and Tamil.)

* Laid on the Table of the House on 11th March 1969.

Deposited to Members on the 10th March 1969.